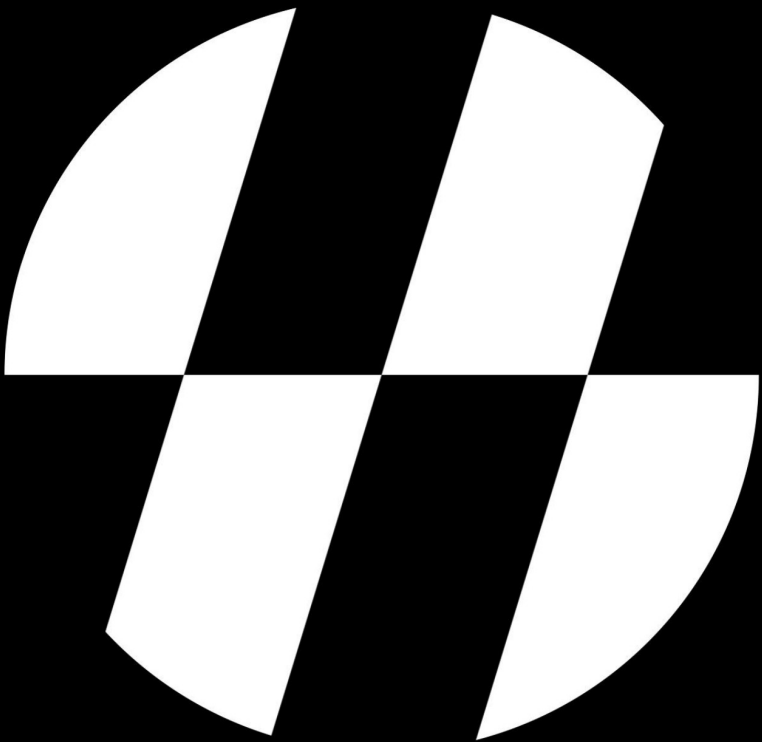

Machine Translated by Google

ÿÿÿ

Ideologi

Bind 1–4

transkribert av þ
Midvinter
2023 CE

Machine Translated by Google

Redaktørens forord

Følgende tekster er transkribert fra skanninger av *SS Ideologi bind 1* til *4* av Karl Hammer, datert 1988 til 1994. Skanningene er vannmerket med WWW.THULE-ITALIA.ORG; antagelig opphavsmannen til skanningene selv. Ingen fysiske kopier er funnet, og det finnes heller ingen skanninger av høyere kvalitet.

Tekstene presenteres i kronologisk rekkefølge etter utgivelse, snarere enn i den rekkefølgen Karl Hammer publiserte. I innholdsfortegnelsen er hver tekst gitt med en referanse til Karl Hammer-bindet den ble utgitt i.

transkribert fra , samt en referanse til den tyske teksten Karl Hammer hentet den fra (der tilgjengelig).

Titler er lagt til i noen seksjoner som var

mangler det, for enkelhets skyld. Umlaut gjengis med en e etter den gitte vokalen. Åpenbare stavefeil er rettet der de er funnet, og det har måttet gjæres litt for å tyde noen av de pikselerte ordene i skanningene. En stor takk til de anonyme vennene hvis øyne hjalp til med å gjennombore pikslene da mine feilet. Noen få klønete fraser er endret litt uten at betydningen deres endres. Ordet «Weihnacht» (bokstavelig talt *hellige natt)* er oversatt på nytt fra Karl Hammers «Jul» til ordet «Yule».

Kunstverk og illustrasjoner er fullstendig utelatt, både på grunn av dårlig kvalitet på skanningen og for å gjøre dokumentet lettere å skrive ut.

Machine Translated by Google

Innholdsfortegnelse

1941

Innledning.....1
Hammer vol. 3; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, utgave 1, 1941 The
Task of the “Germanische Leithefte”..... 3 Hammer vol. 3;
Fra: Germanische Leithefte, bind 1, utgave 1, 1941 Vår
Reichsfuehrer 4
Hammer bd. 3; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, utgave 1, 1941 Europa
blir igjen sunt..... 6 Hammer bd. 3; Fra:
Germanische Leithefte, bind 1, utgave 1, 1941 The Flow of
Heredity.....14 Hammer
vol. 3; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, utgave 1, 1941 Aud og
Delilah.....15
Hammer vol. 3; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, utgave 1, 1941 Rieke
Gehrmann.....18
Hammer vol. 3; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, utgave 1, 1941 A Hero
of the Battle of Jylland.....21 Hammer vol. 3;
Fra: Germanische Leithefte, bind 1, utgave 1, 1941 Under Adolf Hitlers
ledelse.....24 Hammer bd. 4; Fra:
Germanische Leithefte, bind 1, utgave 2, 1941 Turn of Season, Turn of
Fate.....33 Hammer vol. 4; Fra:
Germanische Leithefte, bind 1, utgave 2, 1941 Sommersolverv
1941!.....37 Hammer
bd. 4; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, utgave 2, 1941 En germansk
elskerinne.....45
Hammer bd. 4; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hefte 2, 1941 Barn og
ekteskap..... 49
Hammer bd. 4; Fra: Germanische Leithefte, bind 1, hefte 2, 1941 German
Thought.....50 Fra:
Germanische Leithefet, bind 1, hefte 2, 1941 A Father's
Request.....51 Hammer
vol. 4; Fra Germanische Leithefte, bind 1, nummer 3, 1941
Fra et korps' dagsorden.....52 Hammer bind 4;
Fra Germanische Leithefte, bind 1, nummer 3, 1941 Nøytralitet og germansk
innsats.....54 Hammer bind 3; Fra Germanische
Leithefte, bind 1, nummer 3, 1941 Til den
første.....60
Hammer bind 3; Fra Germanische Leithefte, bind 1, nummer 3, 1941
Germansk lengsel.....62
Hammer bind 4; Fra Germanische Leithefte, bind 1, nummer 3, 1941 Den
lettere vei.....67 Hammer
bind 4; Fra Germanische Leithefte, bind 1, nummer 3, 1941

Machine Translated by Google

Mange ting.....71 Hammer
bind 4; Fra: SS Leitheft, 15. januar 1941
Trippelsegl.....72 Hammer
bind 2; Fra: SS Leitheft, 15. januar 1941 Hennes
gutt.....77 Hammer
bind 2; Fra: SS Leitheft, 15. mars 1941

1942

Houston Steward Chamberlain.....82 Hammer
vol. 4; Fra: Germanische Leithefte, bind 2, utgave 1, 1942 Land of
Freedom.....
84 Hammer bd. 4; Fra: Germanische Leithefte, bind 2, utgave 1, 1942 Finsk
lojalitet.....91
Hammer bd. 4; Fra: Germanische Leithefte, bind 2, utgave 2, 1942 Finland
1918/1919.....97
Hammer bd. 4; Fra Germanische Leithefte, bind 2, utgave 3/4, 1942 The
Knights of the German House.....99 Hammer vol.
4; Fra Germanische Leithefte, bind 2, utgave 3/4, 1942 Øvre
Schlesien.....102
Hammer bd. 4; Fra Germanische Leithefte, bind 2, utgave 3/4, 1942 Germansk
livstestamente.....106
Hammer bind 2; Fra: Germanische Leithefte, utgave 5, 1942
Yamato.....107
Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, mars 1942 Heller
til djevelen i helvete….....116
Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, april 1942

1944

Den europeiske fronten.....124
Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, februar 1944 Hvem
kan gifte seg med unge?.....131
Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft, februar 1944 Ditt liv
tilhører ditt folk!.....140 Hammer bind 2;
Fra: SS Leitheft, mars 1944 Man må overvinne
«dødpunktet».....144 Hammer bind 2; Fra: SS Leitheft,
mai 1944 Det evige
hjertet.....150 Hammer bind
4; Fra: SS Leitheft, mai 1944 De knuste
hendene.....153 Hammer bind
3; Fra: SS Leitheft, mai 1944 Sjel og
kropp.....162 Hammer
bind 2; Fra: SS Leitheft, juni 1944 Moder Jord -
Fedreland.....164 Hammer bind 2; Fra:
SS Leitheft, august 1944 Av samme
slag.....166 Hammer bind 3;
Fra: SS Leitheft, august 1944

Machine Translated by Google

Gullmedaljen for tapperhet.....175 Hammer bind 3; Fra: SS Leitheft, september 1944 Å forbli ren og bli moden.....181 Hammer bind 3; Fra: SS Leitheft, september 1944 Det var en skikkelig kar.....186 Hammer bind 3; Fra: SS Leitheft, oktober 1944

UKJENTE

Sitater.....191 Hammer bind 3 Misforstått kameratskap.....193 Hammer bind 2; Fra SS-rettsprotokollene En SS-manns siste testamente.....195 Hammer bind 1 Soldatens oppførsel .....199 Hammer bind 1 av Barn..... 204 Hammer bind 1 Gud lever bare i stolte hjerter..... 207 Hammer bind 1 Livstre og verdenstre..... 213 Hammer bind 1

Mot for livsglede.....219 Hammer bind 1 Kong Olavs merkelige møte .....224 Hammer bind 1 Fjellborgen.....235 Hammer bind 1

Kahlenberg 1683..... 236 Hammer bind 1 Brødrenes blod .....236 Hammer bind 1 Prins Eugen..... 242 Hammer bind 1 Kongens dom.....250 Hammer bind 1 De evige ting.....259 Hammer bind 1 Pommern.....268 Hammer bind 1

Machine Translated by Google

Utgivelsesår

1941

Machine Translated by Google

Introduksjon

"Akkurat som kunnskapen om jordens bane rundt solen førte til en fundamental forandring av det generelle verdenssynet, så vil også det nasjonale Sosialistisk bevegelse, basert på læren om blod og rase, resultere i en transformasjon av kunnskap og derav synet på menneskets fortid og historie framtid."

- Adolf Hitler

Denne kunnskapen om den skjebnesvangre betydningen av naturlige lover for blod og rase danner den grunnleggende ideen bak SS. Det er en orden av utvalgte nordiske menn sammen med deres klaner.

Med hjelp av lovene den selv velger, ønsker SS å gi et levende bidrag til blodideens triumf i Europa. Den ønsker å bevare og sette som et eksempel de høyeste dydene som lojalitet, mot, kameratskap og edelt sinn. Det er et lag som, i germansk lojalitet til de følgende, er ubetinget viet til Føreren.

SS er vokteren av den indre sikkerheten til Riket og den hardeste kamptroppen mot det ytre

Machine Translated by Google

fiende. Den nåværende kampen er rettet mot de livstruende kreftene i internasjonal jødedom, dens allierte Verden Bolsjevismen og også den jødeavhengige, grådige, engelske pengers styre og frimureri.

Målet med den nåværende, turbulente konflikten er dannelsen av en naturlig og dermed varig ny orden av Europa. Denne nye orden har blitt tatt opp av riket, som er basert på den større germanske utviklingen, i nært samarbeid med modige allierte.

Europa bør imidlertid finne det varige fundamentet for en strålende fremtid i det aktive skjebnefellesskapet til det germanske folket. SS kjemper for denne edle saken. Og dermed er Führer samlet til kamp i SS - ved siden av tyske SS-menn fra Riket - etniske tyskere fra alle deler av verden, spesielt fra Romania og resten av sørøst-Europa.

For første gang frivillige fra Flandern, Nederland, Sveits, Danmark, Norge, Finland og Sverige også kjempe sammen med rikstyske SS-menn.

Machine Translated by Google

Oppgaven til «Germanische Leithefte»

…bør være å stadig fremme det store og
SS' felles linje til disse kameratene fra
nabolandene i Germania, og videre til
offentliggjøre SS' store mål og prinsipper i
hjemlandet til disse mennene. Denne publikasjonen bør gi
et klart uttrykk for SS-ånden som er felles for alle
germanske folk. Den vil dermed være en konstant oppfordring til alle
som er sikre nok på seg selv til å bli følgere
av den hardeste og sterkeste ordenen i germansk historie.

Machine Translated by Google

Vår riksführer

Fra en tale av Reichsführer-SS Heinrich Himmler

1935

SS ble dannet etter ordre fra Führer i nyoppståtte tyske folkeslag.

Enhver beskrivelse av organisasjon, oppgave og utvidelse av SS kan ikke forstås med mindre man søker å forstå dem innerst inne med sitt blod og sitt hjerte. *Det kan ikke forklares hvorfor vi, så få i antall, har dette styrke i oss.*

Det kan ikke analyseres med logikk hvorfor hver og en av oss i dag som bruker den svarte uniformen, uansett hvor han er, bæres av styrken i dette samfunnet vårt - det være seg at han sitter på hesteveddeløpshestens ride eller duellerer i stadion, enten det er at han fungerer som dommer, eller det er at han hersker i høye embeter eller utfører sin plikt som soldat, eller det være seg at han studerer verkene til den tyske ånd av vårt slag - hver, kanskje usett, må tåle sin bakken som en mann.

Hver og en vet *at han ikke står alene, snarere at Denne enestående styrken til noen få hundre tusen menn som er sverget sammen,* gir ham umåtelig styrke, akkurat som han vet at, som en

Machine Translated by Google

representant for dette svarte korpset i samfunnet sitt, må han gjøre det ære gjennom sine beste prestasjoner.

Så vi er samlet og marsjerer i henhold til ubøyelige lover som en nasjonalsosialistisk, krigsorden av utvalgte menn og som et sverget samfunn av sine klaner langs veien inn i en fjern fremtid; vi ønsker og tror at vi ikke vil bare være barnebarna som kjempet det bedre, heller utover det forfedrene til fjerntliggende generasjoner som er nødvendige for det evige livet til tyskerne-

Germansk folkeslag.

Machine Translated by Google

Europa vil igjen bli sunt

Vi mennesker lever i en verden der alt blir til, leve, modning og bortgang fortsetter i henhold til ubøyelige, guddommelige naturlover. Underordnet dem er stjernene, himmelen og jorden, havet og steinene, så vel som planters og dyrs liv.

Ingen som er i besittelse av hans fem evner tviler på det menneskelivet går også etter de samme lovene. Det samme gjelder forskjellene mellom mennesker som bestemmes av arvelighetslovene .

I et sunt, naturlig samfunn, for eksempel I bondelivet hindres de syke fra å formere seg, og de friske knytter seg igjen til de friske. storbylivet, fremmedgjort fra naturen, eller *økonomisk hensyn,* forårsaker dessverre mange en sunn en person å inngå ekteskap med en syk person.

Så hevner imidlertid naturen seg for manglende overholdelse av dens lover: avkommet kan bli sykelig eller bærer i seg en tendens til sykdom.

Bonden som fortsatt lever bundet til naturen har alltid kjent at linjer finnes i alle dyre- og plantearter og raser må skilles fra hverandre, noe som ikke kan

Machine Translated by Google

vilkårlig krysset. Det ville ødelegge rasen.
Blant mennesker finnes det også forskjellige raser.
Opprinnelig respekterte våre forfedre disse barrierene, skapt
av skaperen. Senere visse åndelige og politiske
tendensene undertrykte gradvis følelsen av naturlig
forskjeller mellom mennesker. «Alt er likt
«som har et menneskelig ansikt», det var det de sa på
tiden under den franske revolusjonen. Liberalisme, marxisme-
Sosialisme og kommunisme – det er milepælene i
forfallet til et Europa villedet av jødedommen. For bolsjevikene er
raseforskjeller bare fordommer som må avgjøres
overvinnes. Alt dette er imidlertid et menneskelig avvik
fra naturens guddommelige lover: en illojalitet mot ens
eget blod, som må ha den mest alvorlige
konsekvenser for folkehelse og kultur. Fysisk
skade, psykisk lidelse og karakterunderlegenhet
er ofte de vitenskapelig beviste konsekvensene av
uønsket raseblanding.

Disse åndelige, eller rettere sagt anti-åndelige, tendensene
kommer fra rasemessig fremmede og perverse sinn. Disse
Læresetninger stammer ikke fra naturlovene i det hele tatt.
I motsetning til dem søker ikke nasjonalsosialismen
å konstruere en annen humanistisk trosbekjennelse, snarere søker den å
først og fremst tydelig gjenkjenne den naturlige ordenen skapt av
gud. Bare denne kunnskapen gjør det mulig å lede igjen

Machine Translated by Google

det villedede mennesket tilbake til det naturlige og dermed sunne levemåte. Derfor respekterer nasjonalsosialismen naturgitte forskjeller mellom rasene. Og det gjenkjenner naturlige barrierer.

Så en nasjonalsosialist ser også på et fremtidig Europa helt annerledes enn en liberal ville gjort. Hver Nasjonalsosialistene ville instinktivt avvise et *pan-Europa* av den amerikanske typen. USA er en blanding av folk og løp. I Europa har de forskjellige menneskene i løpet av deres utvikling tatt på seg forskjellige folkekarakterer, fordi andre europeiske raser også har blandet seg sammen - i varierende proporsjoner i de forskjellige delene av Tyskland og naboene. Alle har imidlertid *noe til felles* en mer eller mindre stor del av nordisk blod.

Denne nordiske blodkomponenten er dermed den som binder det europeiske folket. En tettere forening av det germanske folket er derfor ikke bare mulig, men også naturgitt. Den mer eller mindre nordisk blod tilstede i de andre europeiske folk er hovedsakelig av germansk opprinnelse.

Hvis Europa dermed ikke ønsker å miste sin unikhet, da må fremfor alt den nordiske rasens herredømme være sikret. Den nordiske rasen har imidlertid lidd mest av sivilisasjonens utvikling de siste få århundrer. Så har den nordiske rasen delvis nesten sluttet å fortsette i de store byene. Denne verdifulle rasen

Machine Translated by Google

representert og representerer ikke bare i Tyskland, men også i alle andre europeiske folkeslag, det ledende segmentet.
Dette faktum er spesielt viktig, fordi andelen av blodet dens befinner seg i jevn nedgang.

Den tidligere, såkalte europeiske sivilisasjonen har hadde også en skadelig effekt på folks helse.

De syke, svake og talentløse blir forfremmet med alle ressurser, mens de friske derfor ofte har måttet
lider under den verste sosiale urettferdigheten. I naturen,
Syke og svake blir automatisk renset ut, og bare de sterke og friske får formere seg. Blant såkalte kultiverte mennesker, som har skapt en unaturlig
miljøet i sivilisasjonen deres, dette «naturlige utvalget»
mangler.

Det er her nasjonalsosialismens tiltak kommer inn i spill. I den siste timen forhindrer de at den hvite
rasen går til grunne i overskuelig fremtid. La oss utpeke
den rasemessig gode og fysisk og åndelig sunne delen av et folk
med det omfattende konseptet «sunt germansk blod»; så alle nasjonale målinger
Sosialisme som fremmer denne delen kalles
«tiltak for å fremme den sunne germanske
blod». Disse tiltakene i det nasjonalsosialistiske Tyskland tar to retninger: for det første forhindrer de det skadelige, og
for det andre fremmer de det nyttige.

Machine Translated by Google

Den nasjonalsosialistiske ekteskapsloven sørger for fremvisning av ekteskapsdokumenter før ekteskapet. På denne måten kan ekteskapet, til folkets beste, gjennomføres de friske med de medfødt syke eller de friske med personer med smittsomme sykdommer kan forebygges. Tilbudet om svært gunstige, rentefrie ekteskapslån letter derimot ekteskapet for de friske.

Disse nettopp nevnte tiltakene fra det nasjonale Sosialistiske stater ble imidlertid alltid innledet, ofte av mange år, etter lignende tiltak fra SS.

SS-mannen blir valgt ut og utdannet på en slik måte at han ikke vil blande seg med rasefremmede eller medfødt syke blod selv uten disse lovene.

Men også på andre områder setter SS et godt eksempel ved å gå nye veier i forkant. SS fremmer menneskets tilbakeføring til naturlige levekår gjennom utallige mindre tiltak, for eksempel: fremme av bygging av eneboliger, kroppsøving og trening, tilbakeføring av verdifulle familier til landet ved fremme nye bondesamfunn osv. ... SS viser, gjennom lovene i dens orden og dens eksempel, veien langs som en styrking av den nordiske blodporsjonen kan være oppnådd. Lignende ordener har allerede eksistert, spredt gjennom historien, for eksempel Joms-vikingene i Østersjøen, de tyske teutoniske ridderne i Øst- og

Machine Translated by Google

Vest-Preussen osv. ... Disse ordenene aksepterte også bare verdifulle, krigerske menn, og prestasjonene deres var tilsvarende spektakulære. Men de manglet én ting:
de begrenset lovene sine til menn. Så deres verdifulle blod
ble *ikke* bevisst tatt vare på. Men det er det det til syvende og sist kommer til stykket, nemlig at et folk, for sin fremtids skyld, ikke bare bevarer sin forsyning av *verdifulle*
blod, men øker det også.

Reichsführer SS, derfor allerede under
vanskelig kampperiode i 1931, ga SS sin minneordre «Forlovelses- og ekteskapsforordning». I den gis SS-mannen plikten til å velge sin kone i henhold til
de samme retningslinjene som ble brukt som han ble tatt opp i SS med. Kona blir så tatt inn i SS-klanen. Der er hun
forpliktet til de samme prinsippene som mannen sin selv.
Hun nyter derfor den samme æren og den samme høyheten aktelse.

Derfor står SS i forkant i kampen for å bevare og styrke det germanske blodet og viser veien til en fremtid med sunne folk.

styrke og kulturell blomstring. Den førstnevnte, kreative
SS-arbeidet for disse ideene om blod har vært
anerkjent av Føreren ved at han har betrodd til
Reichsführer SS, størkningen av det tyske folket.

Machine Translated by Google

Fra denne overholdelsen av de nasjonalsosialistiske lovene i blod og rase vokser en orden som for all tid ikke bare vil sikre Rikets beskyttelse, men som også vil bane vei fremover i alle viktige spørsmål om menneskeheten
liv. Det blir vokter av det europeiske skjebnefellesskapet. Men spesielt de germanske folkene er bundet av denne SS-ordenen gjennom sitt felles blod. Med stolthet burde våre barnebarn en dag si om oss:

«Dere har lagt grunnlaget for vår rases rike!»

Machine Translated by Google

Når jeg i dag reiser gjennom Tyskland og overalt
ser barna, vår lille blonde ungdom, da kjenner jeg igjen
Formålet med bevegelsen vår: å nå ut fra
nåtid fremover i den tyske fremtiden.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Arvelighetens flyt

Johann Sebastian Bäck, den store komponisten fra Leipzig, spilte orgel med stor mesterskap i Garnisonkirche i Potsdam for Fredrik den store og sine inviterte gjester. Bach utøste sin sjel som en uutgrunnelig hav.

«Hva er evig, guddommelig musikk, mester! Hvordan klarte du det?» tilegne seg nåden?

«Min tippoldefar var mesterbaker og musiker, min oldefar var billedvevmaker og musiker, min bestefar var byens pipespiller i Weimar, min far var musiker ved hoffet og byen Eisenach, og min onkel var byorganist i samme by. I nesten 300 år musikere med det navnet Bach har bodd i Thüringen og Sachsen. Så denne egenskapen ble alltid gitt videre.»

Machine Translated by Google

Aud og Delilah

Det var på den tiden da nordmennene bosatte seg på Island og opplevde sin heroiske æra. Det var omtrent én for tusen år siden. Det bodde en mann på den nordvestlige delen av øya ved navn Gisli, som var en beundringsverdig mann. Men han ble foraktet av mektige folk som misunnet ham, og derfor vandret han rundt uten fred. Hans kone, Aud, ble hos ham i hans store nød og tok seg av ham med uendelig lojalitet. Gislis fiender ville imidlertid fange ham, så de prøvde det. gjennom lureri.

Lederen deres gikk til Aud og sa: «Jeg vil lage en ta det med deg. Aud, si meg hvor Gisli er, så skal jeg gi deg 300 mark sølv. I tillegg skal jeg ordne en ekteskap for deg som er bedre enn ditt nåværende.»

Hun svarte slik: «Det mest usannsynlige er at Det virker som om du arrangerer et like godt ekteskap for meg som mitt nåværende. Men det er sant: gull er en enkes beste komfort, som de sier. La meg se om pengene dine er som rikelig og så godt som du sier.»

Så helte han pengene i fanget hennes. Hun lekte med dem. det med hånden hennes, men han telte det og viste det til henne. Gudrid, fosterdatteren hennes, begynte å gråte.

Machine Translated by Google

Gudrid gikk ut og løp til Gisli og sa til ham:

«Fostermoren min har nå mistet forstanden og vil forråde deg!» sa Gisli: «Trøst deg selv, så lenge som døden truer meg bare fra Aud, jeg trenger ikke å frykte for min liv."

Så dro jenta hjem og sa ikke hvor hun hadde vært.

Eyjolf hadde telt opp pengene. Aud sa: «Dine penger er på ingen måte mindre eller verre enn du har sagt; Vil du nå la meg gjøre hva jeg vil med det?» Eyjolf tok gjerne imot det og sa at hun kunne klare seg med det. slik hun ønsket.

Aud tok pengene og la dem i en stor pose. Hun reiste seg og slo Eyjolf på nesen med posen av sølv så hardt at han umiddelbart ble dekket av blod. Hun la til: «Ta det for din godtroenhet! Og alt!» ulykke også! Trodde du jeg ville selge min ektemann til en kjeltring som deg? Ta det og fornærme og skam også! Hele livet ditt burde du husk, din kjeltring, at en kvinne har slått deg - og at du ikke engang fikk til det du ville!

...Og mennene måtte skamme seg ... (Thule, bind VIII)

Machine Translated by Google

Og det var en mann i Israel, Samson, som hadde utrolig styrke. Filisterne hatet ham og prøvde å drepe ham. Siden de ikke lyktes på den måten, prøvde det med lureri. De gikk til elskerinnen hans, som het Dalila, og sa til henne: «Overbevis ham om å forråde til deg hemmeligheten bak hans store styrke. Vi vil deretter gi deg dere 1000 og 100 sølvmynter, hver og en av oss!

Og Delilah gikk til mannen sin og prøvde å låse opp hemmeligheten bak hans styrke, for pengene tiltrakk henne veldig mye. Tre ganger unngikk han henne, men til slutt avslørte han alt for henne, fordi han elsket henne høyt. Han sa: «Håret på hodet mitt har aldri blitt klippet. Hvis det var kuttet, ville jeg bli like svak som enhver annen mann.»

Da hun kjente hemmeligheten, forrådte hun den til ham fiender. De kom om natten mens han sov tillitsfullt. De klippet håret hans og grep ham, stakk øynene ut av ham, og førte ham til fengselet.

Aud og Delilah – to verdener!

Machine Translated by Google

Bondekvinne: Nasjonens kulturarvssender

Rieke Gehrmann

Basert på et dikt av Ruth Geede

Da Rieke Gehrmann hadde vært gift, bare en skjorte gang, en natt om høsten hennes og mannens låven tok fyr. Man kunne se brannen fra fem kilometer unna, men mens gårdsdyrene brølte, kunne man høre Rieke Gehrmanns alltid optimistiske stemme til henne familie: «Hva klager dere over? Huset vårt er står den fortsatt, ikke sant?»

Da hele regionen rammet av kvegsykdom og dermed en stor katastrofe et år senere, bar Rieke Gehrmann hennes første sønn. Mange av hennes dyrebare dyr mistet livet, men hun klarte likevel å trøste mannen sin: «Det er riktignok et stygt slag, men tross alt har vi fortsatt sønnen vår.»

Da Rieke Gehrmann hadde vært gift i tolv år år, samtidig som hun angrep arbeidet hennes på gården året år inn og år ut med den samme ukuelige ånden, den låven som for lengst var blitt gjenoppbygd, sa hun til sine kusiner i byen: «Slappe av? Pensjonere deg? Gi opp? Aldri! Jeg har sju sønner som roper om å bli oppreist!

Krigen kom da Rieke Gehrmann var førti. Tre av sønnene hennes hadde blitt ofre på utenlandske slagmarker, men alltid stolt og modig sa hun til alle og enhver: «Mine

Machine Translated by Google

sønner døde den beste døden noen mann kan dø - slåss
for deres Führer og deres folk.»

Da Rieke Gehrmann fylte femti, døde mannen hennes,
som hun hadde delt så mye glede og sorg med
gjennom årene. Han var imidlertid blitt for gammel og syk til å jobbe, og
hans bortgang virket for henne som en like stor del av den kosmiske
syklusen som alle andre hendelser i livet, og
hun bar sin ensomhet med styrke og tro på
framtid.

Uunngåelig kom det en tid da byen og industrien
utøvde sine fristende knep, noe som fikk mang en gutt fra landet til å
forlate gården og pløye som en livsstil.
Men Rieke Gehrmann klarte å beholde og
gjenskape et hjem for sønnene sine der ekte verdier ble elsket og dyrket.
Som et resultat ble alle hennes gjenlevende sønner
ble bønder som sin far.

Selv da Rieke Gehrmanns ansiktstrekk begynte å
rynke og falme fra et hardt, men rikt arbeidsliv på
gård, viste hun fortsatt den munterheten i hjertet som
enhver bestemor føler for en gård med veloppdragne og
lovende barn. Og etter hvert som de ble gamle nok til å
Rieke Gehrmann kunne hjelpe til med husarbeidet
finner mer og mer tid til å dele sin visdom med
den oppvoksende generasjonen i hjemmet hennes.

Machine Translated by Google

En dag tok imidlertid selv Rieke Gehrmanns liv slutt, og i sin død talte hun til sønnene sine: «Gull og sølv, gutter, dere skal ikke arve, siden hele min livsinnsats og all min investering ble lagt i dere og i ...»

gård. Jeg er så lei meg …» Og idet stemmen hennes begynte å falme, kom hennes eldste sønn frem, vann hånden hennes med tårene sine og erklærte: «Mor, hele livet ditt var for oss, og vi er stolte av det du har oppnådd.
Ditt blod – det er vår virkelige arv. Så vi, ditt
trofaste sønner, vil også gjøre vår plikt å videreføre dine
udødelig arbeid." Disse ordene var Rieke Gehrmanns

siste glede.

Machine Translated by Google

En helt fra Jyllandsslaget

Kampen er over. Vannkildene kollapser, tykke røykskyer glir over vannoverflaten.

De siste bølgene av den pansrede kolossen på 25 000 tonn rulle gjennom havet, som har blitt pisket opp av skjell.

Man ser ødeleggelsene i slaget: «Lützow» ligger med baugen dypt i vannet; «Seydlitz» er krenger, malingen brenner på påhengsmotoren, og fra enorme røykrør, voldsomme flammer skyter stadig oppover like høy som masten. På «Seydlitz» hadde en granat eksplodert ut et stort panserark fra det bakre tårnet. Denne rød-traff, glødende metall falt deretter inn i tårnet på patroner, som tok fyr og blusset opp. Varmen er utrolig. Alt oksygenet i det dype tårnet har blitt fortært og alle der er døde.

Flammene brenner ned fra det syvende dekket inn i den sjette. Patronene i lagerrommene på sjette etasje tar også fyr.

Tykke røyksøyler! Alt er hvitglødende! En bestillingen kommer gjennom talerøret og telefonen fra kommandodekket: oversvømme ammunisjonsrommene! Hvis brannen

Machine Translated by Google

Når man når ammunisjonsrommene, vil hele skipet gå i været! Intet svar. Alle er døde! Ilden når femte dekk. De samme flammene skaper en slik varme at Stålvegger begynner å gløde. Igjen sendes ordrene ned: «Flom! Flom!» Alle på skipet vet: hvis ilden når ammunisjonsrommene, vil «Seydlitz» fly i stykker. Alle spør: Har ammunisjonsrommene vært oversvømmet?

«Nei, det finnes ikke noe svar!» Nå står 1400 menn der avsperrede rom, hver av dem ventende på øyeblikket da ammunisjonsrommene eksploderer og blir sprengt i atomer. Ingen tør å forlate stasjonen sin; dette er sekunder og minutter med den mest forferdelige angsten! Så Pumpemannen Mueller kommer. Han vet at det er en reserveflomventil på det akterpansrede dekket.

Mens han står foran det pansrede dekket, ser han at det er glødende varmt. Ved siden av ham er fem sjømenn og kjelemenn, som vil risikere det samme steget: «Vi kommer oss ikke over, det pansrede dekket gløder varmt!» Og Pumpemannen ser at dekket faktisk er glødende varmt. Han vet at skjebnen deres vil bli avgjort i løpet av sekunder.

Ved siden av ham står kjelmannen med tresko: «Gi meg treskoene deres!» Pumpemannen Mueller drar dem over skoene sine og skynder seg over panseret. Dekk.

Machine Translated by Google

Skoene tar fyr. Han står foran flommen
ventil. Han vil åpne den siste ventilen som vil oversvømme
ammunisjonsrommene – skipets endelige redning – et enkelt grep! 1400
menn venter på dette grepet, som vil
avgjøre liv og død. Pumpemannen Mueller stirrer på flomventilen og ser:
den gløder varmt!

Og han sier til seg selv: Du står fortsatt på
«Seydlitz», 1400 kamerater lever fortsatt under deg, du
må redde dem, må du risikere grepet om den rødglødende
ventil! Pumpemannen Mueller – først skrek han, så grep han den fast og
snudde seg – så grep han den igjen og snudde den litt til helt til de bare
fingrene hans bokstavelig talt
kokt.

Pumpemannen Mueller hadde reddet «Seydlitz» og
1400 tyske kamerater!

Machine Translated by Google

Lederen for det danske nasjonalsosialistiske arbeiderpartiet:

Under Adolf Hitlers ledelse

av Frits Clausen

Da fredsklokkene ringte etter den første store krigen, en sterk livsdrift, som hadde blitt holdt tilbake så mange år av krigen, våknet igjen i folket.

Nå er alt som hadde gått glipp av på grunn av krig skulle gjøres opp for, nå alt at den hadde ødelagt skulle gjenoppbygges. En lykkelig fremtid skulle gjøre det mulig å glemme minnet om dens redsler, og en gledelig bekreftelse av livet skulle tørke lidelsens tårer. Men det virket som om – sammen med mange modige og dyktige menn, som krigen hadde feid over bort, og med de mange sterke kvinnene, som den hadde knust – all den styrken som skulle ha formet denne fremtiden var også forsvunnet.

Ungdommen, som hadde drømt om å få lov til å vise seg frem deres styrke, måtte nå i stedet oppleve arbeidsledighetens elendighet. Mennene som strevde med å utvide hjemmet og arbeidsplassen måtte erkjenne at ansettelse og lønnen allerede var pantsatt, og at de måtte selv betale det boliglånet. De gamle og syke, som hadde håpet på støtte og hjelp fra ungdommen og av de sterke mennene, måtte tigge for å sulte av savn og nød.

Machine Translated by Google

Krigens blodbad fortsatte i blodig opprør og kamper, der landsmenn sto imot landsmann. Nytt hat og ny fiendtlighet vokste blant folket. De fornektende og ødeleggende kreftene, som hadde gjort seg til herrer under krigen, gjorde ikke mister herredømmet selv etter at det er over.

Drømmen om lykke ble til en rastløs jakt for profitt. Lengslene etter en mektig fremtid måtte gjøre vei for dagens krav. En følelsesløs, livsfornektende pengemakt hadde lagt et kvelertak på mennesker og skapt av livsbekreftende livstretthet, slik at et stadig økende antall mennesker frivillig endte livet sitt. Den følelsesløse pengemakten avlet en likeså en følelsesløs og livsfornektende generasjon, som - i stedet for å feste blikket over evighetens dype hav og endeløshet – festet den på det verdslige, endelige og jordbundne og brøt dermed broen som bandt dem, gjennom den evige *kjeden av generasjoner,* med *evigheten.*

Med blind lettsindighet og uansvarlig likegyldighet nærmet Europas folk seg sin nedgang, og utslettelse. Det skjedde ikke bare i disse landene som hadde deltatt i den blodige konflikten, det ikke bare skjedde blant folket som hadde blitt beseiret, snarere også blant de som ikke deltok i slite i det hele tatt.

Machine Translated by Google

De ansvarlige statslederne og ledende politikerne ikke ønsket å se og bryte med en utvikling i som de fornektende og ødeleggende kreftene overalt hadde den dominerende innflytelsen. De møtte alle anti-liv og undergravende innsats uten følelse eller handling.

Herskerne forsøkte bare å gi inntrykk av sine egen uunnværlighet ved å delta i de mange internasjonale kongresser og konferanser som markerte etterkrigstiden, eller ved å besøke de mange ubrukelige parlamentariske forhandlinger. Og mens disse parlamentariske forhandlinger var fortsatt i gang, fornektende krefter gjorde seg selv til ubegrensede herrer i et av de største og rikeste landene i verden. Over fjell av lik og ubeskrivelig elendighet, de gjorde Friedrich Engels' ord til virkelighet, at «Generell ødeleggelse er den første forutsetningen for verden» revolusjon".

Fra imperiet hvis grunnleggende form en gang hadde vært skapt av den nordiske vikingånden, de igjen og igjen erklærte som sitt mål sitt ønske om å slukke og ødelegge alt som denne ånden og de andre formende kreftene av verden hadde skapt. Herfra styrte de veksten av kommunistpartiene i alle land, som, slik de selv informerte verden under sin verdensomspennende kongressen i år 1928, var bare deler av et stort, verdensomfattende kommunistparti.

Machine Translated by Google

Her organiserte de Den røde armé, hvis oppgave det var å med vold utslette folkets unikhet, og alt som hadde blitt skapt i form av verdier av denne unikheten i de forskjellige landene.

Og man mottok til og med deres budbringere i disse landene, og man gjorde det mulig for statsoverhoder å riste hendene til disse budbringerne, som fortsatt var røde av blodet til de nærmeste slektningene til disse statsoverhodene.

Men akkurat som Europas ledende mann sto overfor denne utviklingen, blindet og uansvarlig, oppsto det også krefter i alle land som gjorde opprør mot dem. Mange av navnene på de som prøvde å endre denne utviklingen har blitt glemt, og mange ble aldri nevnt.
vet; for deres forsøk på å bekjempe ødeleggelsen ble strandet for tidlig eller tok feile stier.

Så ble den endelige seieren nektet det seirende tyske frikorpset, fordi den daværende demokratisk-marxistiske riksregjeringen – som ga etter for presset fra verdensdemokratiene – tvang dem til å gi opp kampen.

En mektig motstand oppsto i Italia, hvor korporalen Benito Mussolini, som var blitt alvorlig såret i verdenskrig, bygde opp den fascistiske bevegelsen for kampen mot kollapsen.

På et tidspunkt da den kommunistiske røde republikken hadde allerede blitt erklært i Sør-Tyskland og Ungarn, og sovjetisk styre så ut til å være fullstendig sikret i

Machine Translated by Google

Russland, samlet han sine fascistiske kampformasjoner og ledet dem til Roma, hvor han ble utnevnt til ministerpresident av Italia av kongen. Under gjenoppbyggingen av en sterk og energisk statsmakt klarte Mussolini å samle sitt folk fra de mange partiene og kløftene som hadde rev den i stykker. Målet hans var å vekke de sterke igjen statsbyggende krefter i det store antikke Roma. Han så samarbeidet mellom verdenskapitalen og marxismen og dets virkninger i frimureriets store hemmelige losjer.

I Tyskland kjempet Adolf Hitler mot de samme fiendene og deres felles jødiske opphav. Han fortsatte fra ideen om at folks livsinnhold må være regenerert.

Han ga det tyske folket i oppgave å reflektere over dets opprinnelig styrke.

Han vekket denne styrken i et samfunn hvis viktigste styrker var allerede dypt begravd av undergravende krefter ... i et folk der alle allerede sto mot alle andre ... i en stat hvis grunnvoller allerede var blitt rystet av en forestående kommunist

revolusjonen. Folkestyrken som nylig ble vekket av ham var så sterk at den ikke bare slo ned de subversive krefter i sitt eget folk, snarere kunne det også utslette dem overalt hvor de truet Tyskland og Europa fra andre land.

Machine Translated by Google

Da general Franco vekket disse styrkene i
Det spanske folket i år 1936. For å stoppe den kommunistiske ødeleggelsen og det røde drapet som plaget landet, var det Adolf Hitlers Kondorlegion som, sammen med spanske og italienske allierte, kunne sikre seier. Adolf Hitler vekket ikke bare sitt folk til å

bli bevisst på nødvendigheten av en løsning på
mange av tidens krav; han ledet den til en erkjennelse av livets evige krav. Han vekket igjen i sitt folk drømmen og lengselen etter å strebe utover tid og rom; han vekket viljen til å gi form til dette livssynet innenfor tid og rom. Han visste hvor nært mennesket er

bundet til klanen sin, og hvordan sikkerheten ligger nettopp
her for å kunne bygge en bro inn i fremtiden. Han visste
at denne anerkjennelsen av det store mirakelet av blod-
slektskap og arvelighet fører til innsikt i den guddommelige loven som bestemmer livet, og som er det høyeste uttrykket
av ethvert menneskelig samfunn.

Gjennom denne anerkjennelsen har Adolf Hitlers kall vokst langt utover et rent tysk oppdrag; han er langt
mer enn bare beskytteren av europeiske landområder i
generell fornuft. Han er den store oppdageren og arkitekten bak de europeiske folkene, og ikke minst de folkene hvis nære blodsbånd han selv hadde med sitt eget folk å gjøre
så ofte sterkt stresset.

Machine Translated by Google

Så hans oppdrag gjelder også for Danmark.

utviklingen i Danmark avviker ikke det minste fra den i andre europeiske land, og hvis Danmark tilhører de landene som under første verdenskrig Krig tjente penger, og det samme gjorde etterkrigstiden her, gitt sitt preg av arbeidsledighet, økonomiske kriser, med deres konkurser og tvangsauksjoner, sosialt behov, økende kriminalitet og selvmord, og en synkende fødselsrate.

I dette landet prøvde man også å demme opp for dette utvikling. Man prøvde å endre lovene i den ene opprette nye politiske partier, hvis mål og veier imidlertid har blitt glemt; man prøvde å bryte det gamle fester; men mennene som utførte dette døde i fattigdom og glemt.

Man skapte bevegelser og forberedte massive transformasjoner av staten, uten imidlertid å være i stand til å eliminere de fornektende og ødeleggende kreftene, og uten å kunne forhindre at den samme ødeleggelsen rammet Danmark som var planlagt for det europeiske folket, hvis ikke Adolf Hitler hadde slått ned disse styrkene.

Hvis Danmark imidlertid igjen opplevde en nasjonal oppvåkning, så skal den ikke tilskrives utelukkende til ytre forsvar - som Adolf Hitler har skapt for oss, også mot ødeleggelsens krefter - snarere til denne store oppdrag å vise også våre folk veien til samlingen av sine opprinnelige verdier.

Machine Translated by Google

Han er også for vår tid den eneste tenkelige kraften som kan danne en Odin-figur i Danmark ut av Ymers døde kropp, slik at begge, ånd og vilje, kan finne et felles uttrykk i en tilgjengelig figur. Han har ikke bare vist oss dansker den veien tilbake til den subline livsanskuelsen fra den heroiske æra, han har snarere ledet vår ungdom til en

ny kamp mot verdensfienden i den krigen
teateret der vi en gang fikk vårt nasjonale symbol, Dannebrog, av himmelens mektige krefter. Han vekket også troen i oss om at vakre kunstverk og arkitektur igjen kan dukke opp, lik de som fortsatt vitner om vårt folks streben over verdensrommet.

og til dens drøm over tid - i motsetning til de livs-
fornektende og døde monstre produsert i vår tomme
tid.

Bare gjennom denne store livsinnsatsen kan vi dansker igjen nå det rette, gledelige og aktive livet her på jorden som Grundtvig synger, og igjen vandre i våre edle fedres oppreiste skritt, igjen leve med samme verdi i slott og hytte, og igjen se med øyne som var
skapt for å stirre mot himmelen, våken for alt vakkert
og flott her nede, og likevel intimt med
dyp lengsel og fylt med evighetens prakt.

Machine Translated by Google

Den store norske poeten Henrik Ibsen skrev til sin vennen, forfatteren Strodtmann fra Schleswig-Holstein, om Skandinavias indre grenser med den nyoppståtte Det tyske riket:

«Jeg ser bare på den skandinaviske menneskeheten som en mellomstadiet mot en forening av hele, store germansk stamme.»

«Hvis jeg trodde at vi tross alt ville stå stille med en det isolerte skandinaviske samfunnet, så ville jeg aldri igjen sette pennen min til blekk for å fremme dette.»

Machine Translated by Google

Sesongskifte, skjebnens vending

Flammen brenner til flamme, helt til den brenner ut,
Ild får liv som et ildfrø -
Mennesket gir også gnisten videre.
Folkeflammen slukner aldri.
- Fra *Eddaen*

I millioner og millioner av år har planeten vår vært i bane rundt solen, rundt moren til alt liv på vår jord.

Men bare gjennom å se, søke og den forståelsesfulle ånden til den nordiske mannen gjorde den edle, evige ordenen i solsystemet kommer inn i bevisstheten til menneskeheten.

I sommer- og vintersolverv gjenkjente de den nådeløse loven om «dø og bli», og bekreftet den med trassig aksept.

Søndager var deres festdager, men vintersolverv var hellig for dem. dem. I sommersolvervnettene tente de seg bål på høydene som et tegn på livsvilje og kreativitet- vilje mot nattens krefter og fornektelse.

For dem vintersolverv - med den stadig tilbakevendende lys - var et symbol på evigheten i et slitsomt liv.

Machine Translated by Google

Så de ordnet livet sitt innenfor rammene av gudfryktig orden. I denne troen bar de soltegnet, hakekors, som deres hellige symbol.

Med denne troen og under dette tegnet, den indo-germanske Mennesker kom inn i historiens lys for 5000 år siden.

Uansett hvor de dro på sine lange reiser, kaos trakk seg tilbake før orden, landet blomstret og fruktbarhet og innhøsting velsignet deres vei.

Om de trengte inn i de fjerne steppene Nord-Russland som fakkelbærere av menneskelig orden eller dannede stater i Asia, enten de sang mest vakre sanger for lyset som ariske persere, eller som Hellenerne tente den olympiske ild, enten de feiret den uovervinnelige mannens festival i det romerske senatet og herfra skape et verdensomspennende imperium; hvor deres branner brant, det var en skjebnesving fra mørk natt til klar dag.

«Mennesket gir også gnisten videre. Folkeflammen aldri går ut.»

Unge folk videreførte den gamle skikken med solvervild langs deres vei, generasjon etter generasjon, som bærere av hellig orden og av kulturens lys.

Det germanske folket går inn i historien.

Machine Translated by Google

Kimbrere og teutoner, vandaler og schwabere, og
mange andre germanske stammer innleder en ny, strålende æra i løpet
av ervervelsen av nytt land.

I en kamp på godt over tusen år,
Det germanske byggets kamp mot uorden og mot ødeleggelseskreftene
i Europa.

Hans naturlige bondestyrke skaper rikdommen på Europas marker
fra sump og urskog. Fra
Den åndelige styrken til det kreative germanske mennesket springer ut
fremfor alt høyden av europeisk kultur. Men bare den heroiske
storheten til germansk krigerskap *forsvarer* Europas livsfellesskap i de
avgjørende slagene mot
de stadig angripende nomadiske folkemassene i Nær og
Sentral-Asia.

Lojal mot denne skjebnesvangre tradisjonen, den sterkeste og
mest forenede feltstyrken i den nordisk-germanske menneskeheten ,
Reich leder i dag den nådeløse kampen for tilværelsen for
Europas liv.

Under sterk ledelse av Duce dekker Italia
den sørlige flanken av kontinentet i en hardnakket kamp: for
i dag har mørkets krefter igjen stått opp mot
bærerne av menneskehetens kulturvilje.

Slått av blindhet, det angelsaksiske plutokratiet av
dansen rundt gullkalven forråder æren til dens
eget germansk blod.

Machine Translated by Google

Korrumpert av giften fra jødisk bolsjevisme, massene av millioner av sovjeter kjemper en bitter kamp for en verden revolusjon, for de underlegnes opprør.

Med strengheten i naturlovene, kraften til lyset er kalt til avgjørelse mot de evige redslene natt.

Dag eller natt -
Liv eller død -

Med flammende flammer bekreftet våre forfedre makten av lys og liv.

Og flammer også, skulle flammene fra oss, deres etterkommere.

Machine Translated by Google

Sommersolverv 1941!

Aldri før i historien har et så massivt militært styrke samlet ved vintersolverv for det skjebnesvangre slaget som den klare natten 21./22. juni 1941.

Hellig alvor grep alle som forsto hva det var handlet om: eksistens eller ikke-eksistens av arisk blod og dermed av europeisk kultur selv. Fra Polhavet til Svartehavet, kolonnene til den tyske og dens allierte hærer knuste inn i fiendens massene. Det forferdelige bilde av den dødelige faren som truet folket av Europa ble synlig:

Enorme fiendtlige masser i utallige sovjetiske hærer, med et gigantisk våpenarsenal, var klare for kaste seg ut i Europas hjerteland, når slagene fra Tyske væpnede styrker angrep dem.

Etter de første seirende slagene om Bialystok og Minsk, av Salla, Smolensk og i Ukraina ble utkjempet, sjokkerende kunnskap var tydelig på at verden aldri hadde sett noe slikt før.

Det som hadde blitt samlet mot Riket og Europa var en enorm gjeng av blodtørstige og underlegne - men sta - skapninger.

Machine Translated by Google

Hvis hunerne og rytterne til Djengis Khan var menneskehetens svøpe som feide over Europa, den gang i *denne* kampen Europas heroiske ungdom så inn i det lumske blikket til en *systematisk brutalisert og animalisert uhyrlighet.*

Russland, du gode og vakre land, i slike hender!

Fire ganger i historien ble det gjort forsøk på å integrere dette store landet i den europeiske sfæren kultur.

De første kulturbærerne var de indo-germanske mennesker. Deres kreative arbeid er bevitnet selv i dag av deres nordiske bygninger (steinhauger), og de overlever i gravhaugene sine som et evig monument.

Men styrken deres var ikke nok til å roe seg ned ville folkemasser i det enorme rommet.

Tusenvis av år senere, i det andre århundre f.Kr., nye, nye budbringere av europeisk moral og kultur trengte inn i området mellom Dieper og Dniester.

De var germanske folk fra folkefamilien til Goterne.

Igjen de germanske jordeierne og krigerne erobret ukulturen i det vide landet. I et forsøk på i mange århundrer utvidet de det store imperiet til Goterne fra Østersjøen til kysten av Svartehavet og

Machine Translated by Google

Kaspihavet, med sine vidt spredte, uavhengige bosetningssentre.

Landet så ut til å være vunnet for europeerne livsfellesskap.

I denne perioden var imidlertid raseblandingen i Romerriket Verdensimperiet hadde allerede antatt truende former.

Og igjen, det germanske folket var ikke tallmessig sterk nok - og ikke tilstrekkelig bevisst på mulighetene for deres samlede styrke - til samtidig fremrykk mot Roma og for å dekke deres østflanken mot Asias folkemasser.

Så dette gotiske imperiet ble offer for angrepet fra Hunerne i det fjerde århundre.

Natt og dyp stillhet senket seg igjen over dette vide landet.

Århundrer gikk.

Så drev imidlertid den nordiske ildånden nye stammer til betydelig skapelse.

Selv før slutten av den store, germanske tiden erverv av nytt land, rundt 860, vikinger fra nord trengte inn i det uforløste landet og skapte en Vikingstaten.

Nowgorod og Kiev ble hovedstedene i dette imperiet og økonomiske sentre av største betydning. Åkrene bar igjen frukt, jordbruk og handel blomstret.

Machine Translated by Google

De rike landene i øst og Nær-Asia, og
europeiske land kompletterte seg selv i intens handel i dette naturlige leveområdet.

Imidlertid var en ny storm av ødeleggelse i ferd med å brygge opp i den fjerne gråheten på de vide steppene i Asia:

Djengis Khan utvidet sitt mektige mongolske imperium
fra Stillehavet til Schlesien. I 1224 var Kiev
erobret. Og da hærene hans marsjerte mot
sør og vest, lyset fra denne lovende skapelsen av
Vikings ble slukket.

Restene av blodet ble absorbert inn i
Slavisk befolkning. Århundrer senere sov landet igjen i kulturløshetens skumring.

Rundt 1700 den russiske adelsmannen og senere tsaren,
Peter den store gjorde et forsøk på å styre Russland på europeisk vis. Men med det tallmessige altfor
den lille kreative kraften til tyskerne fra Østersjøen og
også fra Sverige var det selvsagt umulig i det lange løp å gi dette gigantiske landet et fast lederskap
tilstand.

Forsøket varte i to århundrer. Men denne tilstanden
forble en død fasade. Bak den skjulte den seg
formløsheten til dusinvis av etniske grupper, som hadde blitt blandet sammen i en fargerik blanding under folkemusikken
vandringer fra Asia mot Europa.

Machine Translated by Google

Denne folkeblandingen, plaget av villskapen til steppe-raser, var gjennom hele sin historie splittet mellom kultur og kulturløshet, mellom disiplin og mangel på disiplin, og mellom ydmyk fromhet og gudløshet. Det var det passende drapsvåpenet for den evige Jøde mot Europas arisk-nordiske menneskelighet.

Som et resultat av blodofringen til den russiske styringen lag i verdenskrig, veien for undermenneskelighet og Jødene var åpne, og slik kunne bolsjevismen seire i 1917.

Det gjenværende nordiske blodet ble slaktet, og begynnelsen på europeisk kultur eliminert.

Mange millioner mennesker ble ofre for dette jødiske-Bolsjevik [1] rus.

Det som deretter skjedde i Russland kan bare illustreres med et eksempel fra et dyr:

Våre husdyr dukket opp – mer eller mindre mange generasjoner siden - fra ville dyr ved hjelp av avlstiltak.

Hvis man lar dem bli ville igjen i flere generasjoner, eller setter dem i dårlige hender, vil de i sine villskapen blir enda mer splittet og merkelig enn de var i sin naturlige villskap.

[1] et kort, uleselig ord ligger mellom «bolsjevik» og «beruselse» i Karl Hammer-teksten.

Machine Translated by Google

I følge dette prinsippet ble det russiske folket under jødisk ledelse med vilje pisket inn i villskapen til flokker.

Dette ble sett for seg av den djevelske demonen jødedommen, en en mektig flokk med millioner av asiater *gjort vill* burde rive fra hverandre Europas folk.

Bare i en sjelløs verden, fratatt nordisk-germansk folk, trodde Judea at det var mulig å oppnå dette mørket verdensmesterskap.

Vi har eksempler i den siste tiden fra voldtatte grensestatene Litauen, Latvia og Estland.

Fra juni 1940 utslettet sovjeterne ikke bare hele det ariske herskende sjiktet, og myrdet titalls tusenvis i prosessen, men i Litauen og Hvite Russland begynte det også, *rett på grensen til Tyskland Riket,* for å bosette kirgisiske, kalmukker, tartarer og medlemmer av andre nomadiske stammer.

Europa skulle bli nomadisert, og dets Et rikt kulturlandskap ville, etter et plyndringsangrep, bli til en villmark blottet for mennesker.

Mer skjebnesvangert enn noen gang før sto Europa imot før *den gamle oppgaven* med å bekjempe styrkene til ødeleggelse.

Akkurat som folket i Europa under den store historiske perioden tidligere avgjørelser sto, under ledelse av

Machine Translated by Google

Germanske menn, fast bestemt på å forsvare seg mot felles fiende, så marsj inn i disse dager også, de beste en del av Europas ungdom på Rikets side mot en seier og en skjebnens vending.

Aldri før i historien har det germanske folket hadde en så stor leder som vi i dag har, den gode formuen ved å ha.

Målet med denne kampen er imidlertid det endelige overvinne den evige faren fra øst.

Hva det indo-germanske folket, goterne og vikingene ikke kunne oppnå på lang sikt, det må nå være brakt til en avgjørelse og sikret for all tid.

For mer enn tusen år siden skapte vikingene deres ordnede imperium i området rundt Nowgorod og Kiev, heroisk og på egenhånd.

I samme område kjemper i dag - med samme mot og innenfor rammen av de tyske væpnede styrkene - en Germansk inndeling som bærer navnet Viking med stolthet, for en europeisk skjebnesvending.

Machine Translated by Google

Erkebiskopen av Canterbury, primaten av
Den engelske kirke sa i desember 1936:

«Jeg advarer mot faren ved gudløshet. Det er bare altfor godt kjent at i Sovjetunionen et stort menneske samfunnet blir fortært av en aggressiv gudløshet og av den antikristne læren til klassekrig. Man må være årvåken for å forhindre denne ånden fra også å trenge inn i det engelske folket.»

I slutten av juli 1941:

«Jeg sørger over offeret og er dypt rørt av det russiske folkets fantastiske mot og styrke, som holder sivilisasjonens flagg høyt i kampen mot fascismen. Jeg er overbevist om deres endelige seier.»

Machine Translated by Google

AUD

En germansk elskerinne

fra Gislasaga

Nå ble Aud Vesteinstochter kona på Buehl og inntok gården sammen med Asgerd. Seksti hoder av kveg sto i båsen. Det tok ikke lang tid før folk la merke til at av alle islandske kvinner var hun helt sikkert den første når det gjaldt omsorg og evner. Fra hennes oppførsel kunne man gjenkjenne hennes kløkt og hennes flid og hennes erfaring i mange ting.

Men det ble også vist at hun aldri ble arrogant. Fremfor alle andre kvinner var hun rettferdig og vennlig mot hennes underordnede, og hun var også generøs.

Gisli Thorbjørnson smilte ofte ubevisst når han så Aud på arbeidet hennes; han ble varm og glad med tanken om at hun hadde blitt hans kone. Ekteskapet hans med henne var et rolig, varmt liv sammen, en gjensidig omsorg og skaper for å styrke klanen.

Utad la man ikke merke til mye av dette dype båndet: for Gisli og Aud var begge sparsomme og tilbakeholdne i sine følelsesuttrykk, akkurat som de hadde lært av sine forfedre i henhold til ekte germansk måte.

«Å legge hendene i fanget betyr å legge dem på feil sted!», sa Aud ofte mens hun lo av sine unge tjenestepiker. Og de unge tjenestepikene rødmet hvis Aud

Machine Translated by Google

fanget dem i drømmer, og så jobbet de med
dobbel entusiasme. Først denne eller hint sannsynligvis
mumlet, men mutringen stoppet snart.

Hvordan kunne man ikke også jobbe, når kona selv
sette et godt eksempel.

Aud sto opp lenge før daggry for å lage ostemasse og for å bake brød.

Det var mange medlosjerende på Buehl; alle ville
å bli full.

Og hvor godt visste Aud Vesteinstochter hvordan man
lage mat!

Den lille kjøkkenhjelpen Hrefna hjalp henne villig.

Andre gjøremål kom etter det tidlige arbeidet.

Da mennene dukket opp i hallen, var det allerede
dampende grøt på bordet, og aromaen av
nybakt brød fylt med stort rom.

Aud oppfordret dem til å bidra. Vitser fløy frem og tilbake.

Ja, det var en god stemning av gjensidig glede kl.
Bühl!

Man tok fatt på det daglige arbeidet med glede, og hver gledelig
Den påbegynte oppgaven går bra.

Arbeidet utenfor ble fordelt mellom gårdsarbeiderne,
men hjemme passet Aud og Asgerd på oppgavene
av hushjelpene, skrubbingen og rengjøringen, brødbakingen
og tilberedninger av mjød og mat.

Machine Translated by Google

Om sommeren ble bærene plukket og hageplantene ta vare på - om vinteren spant og vevet kvinnene.

Vakre, fargerike klær dukket opp under Auds dyktige hender. Forbløffet så de andre hvordan hun trakk gulltråd etter gulltråd gjennom den røde silken til en festivalantrekk. Noen ganger rettet hun ordene sine mot tjenestepikene og få dem til å fortelle henne om hjemlandet sitt, om foreldre og søsken.

De kom godt overens, tjenestepikene og fruen deres. Ofte snakket Hrefna og Thorgard og Vigdis om hvordan annerledes var det en Brühl siden Aud Vesteinstochter administrerte og styrte der som kone.

Machine Translated by Google

«Jeg forventer styrke fra mannen; han opprettholder lovens verdighet. Men bare av nåde hersker kvinnen.»

- Friedrich Schiller

Machine Translated by Google

Barn og ekteskap

av Friedrich Nietzsche

Du er ung og ønsker deg barn og ekteskap.

Men jeg sier deg: Er du en mann som skulle ønske en barn?

Er du en seierherre og selvovervinner,

Sansenes herre, herskeren over dine dyder?

Så jeg spør deg.

Eller taler dyret og begjæret fra begjæret?

Eller ensomhet? Eller misnøye med deg selv?

Jeg vil at din seier og din frihet skal begjære et barn.

Du burde bygge et levende monument over seieren din og din frigjøring.

Du burde bygge utover deg selv. Men først, for meg, du må selv være bygget, firkantet i kropp og sjel.

Du bør formere deg ikke bare fremover, men oppover!

Måtte ekteskapets hage hjelpe deg mot det.

Machine Translated by Google

[TITTEL LAGT TIL AV REDAKTØREN]

Tysk tankegang

av Kurt Eggers

Tysk tankegang reiser ikke urealistiske teorier og håp om mirakler, snarere verdsetter det mannen i henhold til hans betydning for samfunnet.

Den måler individets liv mot livet til helheten av folket.

Den måler nåtiden med fremtidens mål nåværende.

Så blir individets verdi liten før samfunnets storhet.

Så blir verdien av personlighet stor i med tanke på dens eksemplariske effekt på samfunnet.

Machine Translated by Google

En fars forespørsel

Et SS-kontor mottok følgende brev fra
far til en alvorlig såret nederlandsk SS-mann:

«Middelburg, 24. september 1941»

«Jeg bekrefter herved mottak av – og takker for – din brev fra det 15. th denne måneden. Jeg kan informere deg om at jeg har mottatt brev fra sønnen min der han informerte meg om at venstre øye hans er så skadet at han ikke kan lenger se med det.»

«Han er imidlertid munter og munter. Igjen og igjen leser jeg i brevene hans at prisen han har betalt for sin Fører, er ikke for høyt oppe. Men jeg legger merke til *én* frykt og *én* forespørsel i brevene hans: frykten for å bli erklært uegnet til plikt. Hans ønske er å fortsette å kjempe for Europas regenerering.»

«Sønnen min Hans har bare *ett* ønske: å ikke bli utskrevet,» men å fortsette å gjøre sin plikt et sted som *soldat.»*

«Vårt ønske er å ha Hans her på permisjon i en kort tid. Måten vår Hans er kuttet ut på, det verste Det som kunne skje med ham ville være å bli utskrevet som uskikket til tjeneste. Derfor ber jeg deg om å gjøre alt for å forhindre det.»

Machine Translated by Google

Fra et korps dagsorden

av den kommanderende generalen

Etter et av de harde slagene på nordøstfronten av Jelnja, *Foerster* -gruppen av 1./SS motorsykkelen bataljon - som hadde som oppdrag å vokte kompaniets venstre flanke - ble funnet som følger:

Gruppelederen, SS-Unterscharführer *Foerster,* med hånden hans på detonasjonsringen til den siste håndgranaten, skutt i hodet.

Første geværmann, SS-Rottenführer *Kialber,* med maskingeværet fortsatt ved skulderen og en patron i tønne, skutt i hodet.

Andre geværmann, SS-Sturmmann *Buschner,* og tredje geværmannen, SS-Schutze *Schyma,* døde i skyttergravene sine.

Solobudbringeren, SS-Sturmmann *Oldeboershuis,* knelende død ved maskinen sin med hånden på rattet, og falt i det øyeblikket han var skulle ta den siste beskjeden.

Sjåføren, SS-Sturmmann *Schwenk,* død i sin revehull.

Av fienden så man bare døde - liggende i en halv sirkel rundt gruppens posisjon - innenfor håndgranat spekter.

Machine Translated by Google

Et eksempel på konseptet «forsvar»! I ærbødighet vi står foran slik heltemot!

Jeg har foreslått at disse navnene publiseres på æressiden til den tyske hæren.

Machine Translated by Google

Nøytralitet og germansk innsats

«...og dette sier jeg tydelig – jeg vil vite og høre
ingenting av nøytralitet ... hvis jeg kommer til en grense, må du
erklær deg kald eller varm, for Gud kjemper mot
djevelen her. Hvis du vil at jeg skal holde meg til Gud, så kom
til meg. Men hvis du foretrekker å holde fast ved djevelen, så
må absolutt kjempe mot meg. Tertium non dabitur,
Det finnes ikke noe tredje alternativ, det er helt sikkert. Hva slags ting
Er det – nøytralitet? Jeg forstår det ikke.»

- Gustav II. Adolf, konge av Sverige, til Georg Wilhelm
av Brandenburg, i år 1630.

I disse ukene og månedene avgjøres Europas skjebne for all fremtid.
Germanske frivillige med sunne instinkter fra de germanske landene
på vårt kontinent.
har bestemt seg for å kjempe på Rikets side. Utover
at hele folkeslag modig har samlet seg for kampen for Europa, selv de
som ikke er direkte beslektet med det tyske folket, men som er nært
knyttet til
bundet til den som naboer eller gjennom en felles historie.

På den andre siden var og er det stater hvis
posisjonen var ikke klar i starten. De ringte og ringte
seg selv «nøytrale».

Machine Translated by Google

Med tiden ble det klart at selv fargeløse holdninger hos disse andre var ikke helt så nøytral slik det først virket; for da det ble alvorlig, bestemte seg delvis *for* England og jødene, dermed *imot* Europa og dets nye orden. De herskende plutokratiske sjiktene av disse «nøytrale» menneskene tenkte aldri egentlig på det forble nøytrale. De hadde allerede, lenge før utbruddet av krigen, gi fra seg sin nasjonale suverenitet ved at de først stilte sine territorier til rådighet for Rikets fienders åndelige fremrykk; dvs. de overga sine nyhetstjenester, presse og radio, og tolererte allierte spionasjeorganisasjoner på sine «nøytral» grunn.

Ære, stolthet og uavhengighet - hva gjorde disse tingene slemt mot dem hvis bare de fulle tallerkenene deres ble liggende intakte! Hvor stolte kan derimot disse mennene være og kvinner være som, til tross for all forfølgelse, bekreftet allerede den gang ideene til den nye årtusen i disse landene!

Men det som deres ideologiske motstandere der kalte nøytralitet, var i beste fall selvbedrag. Vanligvis, imidlertid, det var forsøket på å lure Riket på en listig måte, og sine egne folk. Ingen av deres trådtrekkere trodde på en langsiktig suksess for denne illusoriske politikken. Lenge før de tok mot til seg for «den vanskelige avgjørelsen» - «for

Machine Translated by Google

«deres folks skyld» - for å forlate landet, sto flyene deres fulltanket og klare. Denne ynkelige flyturen var bare den logiske konklusjonen av hele arbeidet deres, akkurat som det tyske militærets okkupasjon av landene de hadde
villedet. Så deres forlatte folk i deres nød måtte
ta det første skrittet for å forstå situasjonen sin. Det betydde at de måtte erkjenne at, med hjelp av sine
plutokrater, de hadde rett og slett blitt trukket inn i krigen
planer om Storbritannia som brikker. De måtte videreføre
erkjenne at England bare respekterte deres uavhengighet og lot brødet ligge i kurvene så lenge de fortsatt var nyttige som brikker. Denne erkjennelsen må
har vært bitter. Like bitter som den alltid er når man må
innrømme en grunnleggende feil som man hadde forsøkt å
bygge opp hele sin eksistens.

Brede sirkler i de okkuperte «nøytrale» områdene er fortsatt ikke tilbøyelig til å forstå situasjonen delvis engang.
Hvorfor og hva er grunnen til denne fruktløse tilstanden av sta gnagsår?
Fordi våre fiender – på *én* måte – *virkelig* var i stand til å «nøytralisere» disse menneskene. Nemlig, de
tok bort visjonen deres for deres historiske, germanske
opprinnelse, for sin egen verdighet, for politisk virkelighet og
et ekte europeisk maktforhold. Ved at de
ble hjulpet de siste årene av de jødiske emigrantene
fra Tyskland. I forening med dem var de i stand til å

Machine Translated by Google

oppnå en fullstendig lammelse av politisk tenkning i de små demokratiene av germansk opprinnelse: enhver fordomsfri, uavhengig utvikling av politisk
oppfatningen der ble utslettet ned til den minste rester. Det i seg selv sunne begjæret etter eiendeler, det sunne instinktet for erverv og velstand, var ikke lenger bare ment for å opprettholde livet, men snarere ble de opphøyet til selve livets innhold og formål.

Så måtte ære og stolthet bli hemmet. Den som i disse landene, som var stolte av å ha «frihet og menneskerettigheter», tok de seg friheten til å tenke og handle annerledes enn systemet,
enn «samfunnet» eller enn massene, ble boikottet og økonomisk ruinert. Så oppsto handelsmannens ånd og kvalte ethvert minne om den heroiske opprinnelsen til Germanske folk så vel som viljen til klare avgjørelser. En levde bare for dagen og stakk hodet i sanden.
Følgelig trodde man ikke engang i det fjerne at det en dag, og faktisk i nær fremtid, ville bli tatt avgjørelser. krevde noe man ikke kunne *snakke bort* eller *kjøpe seg unna* med penger.

At denne ånden av slapphet og vanære ikke fullstendig infisere folket er bevist av de modige mennene og kvinnene som allerede veldig tidlig tilbød sine eiendeler og deres blod for seieren til en

Machine Translated by Google

Nasjonalsosialismen i landene deres. Ikke minst var disse bondekretser, derav folk som ikke lever som endagsinsekter, men heller som er vant til å se over flere generasjoner, det være seg med planter, det være seg med avl av dyr, eller det være seg med dem selv fra arvelig gård til arvelig gård. Disse nasjonalsosialistene uttalte ikke bare at nøytraliteten hadde aldri egentlig eksisterte i disse landene, og at disse landene hadde vært bundet til Storbritannia. Nei, disse nasjonale Sosialistene gikk lenger: de romlige båndene til landene deres, den dypere innsikten i de historiske forbindelsene og det ekte europeiske maktforholdet førte dem til følgende erkjennelse: Nøytraliteten er i det øyeblikket moralsk umulig når et blodsrelatert folk kjemper for sitt eget og sine brødrefolks liv. I følge denne anerkjennelsen har tusenvis av frivillige fra disse germanske land som grenset til riket strømmet deretter til fronten. Deres blod, som flyter for den felles kampen, vil en dag uløselig binde de germanske statene sammen igjen.

Vi, tyskere og «nøytrale», må imidlertid reflektere og prøv å forestille deg følgende: Hvordan ville det stå med æren og respekten til disse «nøytrale» menneskene hvis disse frivillige hadde *ikke* kommet fra deres rekker?! Disse frivillige har gjennom sin innsats og som den første

Machine Translated by Google

åpnet portene til sine land for å tillate inngangen til en ny, stor skjebne. Gjennom sitt klare standpunkt for Riket som kontinentets livgivende sentrum, har de frigjort sitt folk fra en århundrelang tilstand av

isolasjon og feminisering. Disse frivillige har tatt

bry seg om at historien til landene deres i fremtiden vil være mer enn en historie om materiell nytelse av livet. Hele det «nøytrale» folket vil en dag – hvis de

anerkjenner denne krigen som det avgjørende vendepunktet i *deres* livshistorie også - innrøm åpent at heltemotet og offerfølelsen til deres unge sønner var den største gjerningen i deres historie på århundrer.

Machine Translated by Google

Til den første

Fra den første talen til den daværende kommandanten for I./SS Nordland til de første danske frivillige fra bataljon 25. juni 1940:

Dere danske nasjonalsosialister ser seg selv og i Tyskland det samme blodet. Blod, rase er sterkere enn språk og etnisitet.

Språk og etnisitet skal leve videre, fritt og ubegrenset, i et nytt germansk-ledet Europa, men de skulle aldri igjen splitte germanske menn eller til og med lage dem til fiender.

Dette er begynnelsen på en ny, stor æra.

Du har forstått dette.

Du vil kjempe mot dødsfiendene til hakekorset, mot jødedommen i hele verden og de mange maktene som ble villedet av det.

Du er den første av representantene for Nord-Germania, som – til ære for ditt folk – fant veien til Tyskland, mesteren i kampen.

Du har stoltheten og æren til å tjene og kjempe i sin vakt under den største mannen gjennom tidene, under Adolf Hitler!

Machine Translated by Google

En dag vil barn og barnebarn si om deg:
«De tilhørte de i utgangspunktet svært få som hadde forstått hva denne verdenskampen ble utkjempet for, og *som ikke forrådte germansk brødreblod med en feig nøytralitet.»*

Machine Translated by Google

Germansk lengsel

I enhver ekte, germansk mann den gamle vikingen lengselen lever fortsatt i dag; søken etter det store livets eventyr, kampen for kampens skyld. Denne lysten på eventyr driver den germanske mannen til styr sitt livs skip inn i farlige høyder eksistens for å der utfordre såkalt skjebne til en duell. I kampen med skjebnen beviser hjertet hvordan sterk er den, og sjelen til krigeren som har dratt av gårde å kjempe om hvor mye det er av nordisk blod.

Ens eget hjerte, å finne sin egen sjel er derfor det endelige formålet med denne germanske lengselen. Det som vi bringe hjem fra reisen inn i det store eventyr er det vi fortsatt i dag kaller på språket vårt - erfaring!

En som aldri har begitt seg ut i den store krigen jorden vil derfor aldri komme i besittelse av det erfaring som gjør en smartere, mer moden, og sterkere. Derfor forakter den nordiske mannen "Mannen bak komfyren" hvorfor klamrer seg til en kvinnes skjørt og som aldri kan «vende tilbake fra det fjerne».

Ekte eventyrlyst skal ikke forveksles med begjær etter bytte. Den sanne krigeren gjør det ikke

Machine Translated by Google

vanhellige hans hjerte for byttets skyld: til seierherren faller selvfølgelig de beseiredes eiendeler!

I vår nordiske rases heroiske sanger hylles ingen menn som eksempler på modige liv som lykkes
aktelse på grunnlag av sine eiendeler, snarere nettopp de som, uten bekymring, risikerte spranget inn i det ukjente, som tok opp kampen, og som var i stand til å
veie hjertet sitt.

Holdningen de brukte for å gi det avgjørende sverdet slag - eller hvis de møtte en overlegen fiende - mottok det, alene var verdig interesse.

Storheten i et mannshjerte ble bevist i trass,
i opprørsk «Likevel» mot miljøet. Og
den som var i stand til å sette sitt testamentes stempel på miljøet, selv om det var i døden, var en «helt». Dette idealet muliggjorde Beethoven, på en tid da døvhet (den verste skjebnen for en musiker!) rammet ham mer og mer, å snakke de opprørske og stolte ordene: Jeg
vil nå inn i skjebnens kjever!

Mannen som slår tilbake, som våger å gjøre opprør mot en tilstand som søker å bøye eller knekke ham, er herre,
ikke skapelsen, av hans skjebne.

Den germanske lengselen etter prøvelser har gitt opphav til den kreative trangen til eventyr, som vikingene utgikk av.

Machine Translated by Google

foretok sine – ikke destruktive, men stikk motsatte, kulturbringende og statsskapende – krigsekspedisjoner.

I kampen om kunnskapen den germanske forskere og oppdagere, kunstnere og akademikere har skapte sine storslåtte verk, uten hvilke det i dag ikke ville vært noen kultur, intet samfunnsliv, ingen sivilisasjon.

Mannen fra Nord er drevet til handling for å bevise sitt vesen, for å utvikle sine styrker. I dette i hvilken forstand vinner han sin «evighet». For slik står det skrevet i Eddaen , «alene evige er de berømte gjerningene til død»! Uten rettssak er det ingen mulighet for en gjerning som beviser verdi. Uten farlig innsats, ingen bekreftelse av ektheten av den lokkende lengselen!

Den som blir et eksempel for sine kamerater gjennom en bekreftende gjerning, lever videre i deres minne, forblir uforglemmelig, har berømmelse for sin gjerning og er derav «evig». Den germanske lengselen kulminerer i kravet om en «evighet» i denne verden, som er bundet til rasens skjebne. Det nordiske mennesket kan bare kjempe for sin rase, og i denne rasen kjempe, elske, dø og være evig. Hvert eventyr, hver krigsberedskap, hver risiko har betydning hvis den tjener utviklingen av rasens styrke, og dermed i siste instans forfølger

Machine Translated by Google

formålet med å bli fruktbar. Det er det positive betydningen av den kreative, germanske rastløsheten.

Det er også den instinktive, destruktive rastløsheten til nomadene, et eventyrlyst som ikke har noe kreative styrker: vi finner slike byttejegere blant Orientalere, først og fremst blant jødene. Vi forakter dem på grunn av vår rases stolte selvbevissthet, som bruker sverdet for å utføre oppgaver.

Denne krigen har gitt oss germanske menn store kreative oppgaver. Foran oss ligger Europa, som må være frigjort fra sin splittelse, fra sin «magiske søvn» – inn i som den har blitt senket av okkulte, internasjonale makter - hvis det skal bli et nytt hjemland for oss.

Vi ler av avsky over misforståelsen av folk som satt fast i gårsdagens fengsel, som ikke klarer det forstå meningen med denne kampen, og hvem kanskje ønsker å se på oss som «galninger».

Vi vet at vi er sterke i troen vår, at vi er av den kommende tiden, som i morgen og dagen etter vil tilhører oss, at fremtiden er vår. Vi ønsker ingen nåde, heller rettferdighet! Derfor har vi blitt soldater av Führer, som påtar seg Europas nye orden fra synspunktet om de unges rettigheter.

Blant våre forfedre ble det allerede ansett som en ære å få lov til å kjempe under en heroisk leder. Vi

Machine Translated by Google

er lykkelige, ikke bare for å få lov til å leve i en tid som er preget av det største heroiske opprøret av Germanske menn, men å være soldatene til Führer som har gitt sverdet til germansk lengsel.

Det som i går fortsatt var en drøm, er i dag blitt virkeligheten. Hvis vi i går fortsatt lengtet etter prøvelser og lidenskapelig gjerning, så har Führer i dag gitt oss historisk prøvelsestid. Vi vet at det kommende Europa vil være like sterk så lenge den germanske viljen til makt, vekket av Føreren, forblir i live og våken.

Og det er opp til oss å igjen og igjen forårsake vår lengsler, vårt eventyrlyst, vår beredskap og vår bekreftelse til å strømme inn i kampen for livet- vår rases høyre.

Machine Translated by Google

Den enklere veien

Det var en enhet med SS-menn i en liten by i Schleswig-Holstein. Disse mennene hadde blitt herdet av mange kamper. De er deres koner og barn levde bevisst i samsvar med ordenslovene, som hadde blitt gitt dem av Reichsführer-SS. En dag kom en ung mann ved navn Kretzschmer til dem og bedt om å verve seg til enheten. Men den som ønsker det for å verve seg til SS må først sjekkes om hans personligheten er egnet for ordrens krav. Kretzschmer innrømmet at en rettssak var i gang mot ham. Men han var fast overbevist om frifinnelse. Deretter utsatte SS-enhetsleder Brodersen forespørselen til rettens avgjørelse.

Etter noen uker rapporterte Kretzschmer igjen. Han presenterte rettens avgjørelse – en klar frifinnelse. På samtidig, imidlertid, SS-mannen Petersen, som bodde i samme område som Kretzschmer, dukket opp foran enheten lederen og sa: «Enhetsleder, vi må avvise denne mannen; i i mine øyne er han en feiging.» Denne anklagen var alvorlig og enhetsleder Brodersen snudde seg brått mot Petersen og sa skarpt: «Hans ære har igjen blitt fastslått, har retten avgjort og frikjent ham.

Machine Translated by Google

Hvordan vil du rettferdiggjøre din strenge dom?
Petersen så at enhetslederen, som var velkjent
for sin spesielt rettferdige natur, var sint på grunn av sin
innvending. Men holdningen hans var fast og blikket hans var fritt
som han svarte: «I henhold til statens lover er Kretzschmer
frikjent; men i følge
SSs uskrevne lov, må jeg finne ham skyldig.»

Så rapporterte Petersen hva han hadde funnet ut om
Kretzschmer bare noen timer tidligere:

«Du vet at for noen måneder siden var dette farlig
kollegaen Josef Mamzak flyttet til Neumünster - hvorav
det var aldri klart om han tilhørte de røde eller ikke
til reaksjonærene. Selv om vi er her en halv dag
reise bort fra Neumünster, har vi alle
hørte likevel om angrepet fra denne Mamzak mot
Gertrud Jensen. Ifølge rettens bevis,
Kretzschmer var ikke 50 meter unna åstedet
forbrytelsen. Det er derfor aktor antok at
Kretzschmer hadde deltatt i angrepet. I mellomtiden,
Kretzschmer kunne bevise sin uskyld i denne forbindelse,
og det er derfor retten frikjente ham. For staten og
allmennheten, det var slutten på saken, men
ikke for oss SS-menn! For, som en anstendig fyr, Kretzschmer
må ha hjulpet jenta. Det gjorde han ikke. Derfor,
han er en feiging.»

Machine Translated by Google

Enhetsleder Brodersens styre var, rolig og under alle forhold omstendigheter, å først høre den tiltalte før man dømmer. Derfor fikk han nå tilkalt Kretzschmer. Han måtte innrømme at han hadde drukket med den rå Mamzak og forteller avskyelige historier om kvinner. Etter å ha dratt han skilte seg umiddelbart fra ham. Faktisk hørte han senere jenta skriket, men fordi Mamzak var kjent som en voldelig mann med kniv, han følte seg ikke likeverdig med ham. Derfor gikk han sine egne veier.

Enhetslederen forble tilsynelatende rolig. Svaret hans var kul og avvisende: «Kretzschmer, skjebnen satte deg i foran en avgjørelse i den timen: å gå den vanskelige veien uten bekymring for faren for deg selv og å stå av jenta, eller å velge den enklere veien for å beskytte din egne bein. Nylig på Rikets lederkonferanse fortalte Reichsführer oss igjen at SS-mannen måtte velg alltid den vanskeligste veien. Du kunne ikke gjør det, derfor avviser vi deg.»

Machine Translated by Google

Man synder ikke bare mot lojalitet og ære når man
man, gjennom passivitet, tillater æren av seg selv eller av
SS skal bli skadet, fremfor alt hvis man ikke gjør det
respekterer andres ære, eller håner ting som er
hellig for andre, eller står ikke, mandig og anstendig,
opp for de fraværende, de svake og de forsvarsløse.

- Vår riksführer, 1935

Machine Translated by Google

Mange ting

av Reichsführer SS

Mye kan tilgis i denne verden, lærer vi SS-mannen, men én ting kan aldri tilgis: illojalitet. Den som bryter lojaliteten, ekskluderer seg selv fra samfunnet vårt.

Dette er slik fordi lojalitet er en funksjon av hjertet, ikke av hodet. Hodet kan feile, og dette er noen ganger skadelig, men det er aldri uopprettelig. Hjertet, derimot, er pålagt å alltid slå den samme rytmen, og når den stopper, dør en mann på samme måte som et folk dør – når den bryter lojaliteten.

Vi snakker her om lojalitet av alle slag: lojalitet til Føreren og dermed til tyskerne og

Germanske folk, og til deres visdom og deres veier; lojalitet til blodet, dermed til våre forfedre, onkler og til vår klan eller etnisitet; lojalitet til våre kamerater; og til slutt lojalitet til de uforanderlige lovene for godt oppdrett – for renslighet og ridderlighet.

En mann synder mot lojalitet og ære ikke bare når han passivt lar sin egen eller Schutstaffels ære bli kompromittert, men fremfor alt når han ikke respekterer andres ære, når han håner ting som andre holder hellige, eller når han umandig og uanstendig unnlater å forsvare de svake, de hjelpeløse og de som ikke er til stede for å forsvare seg selv.

Machine Translated by Google

Det tredobbelte seglet

av Dorothea Hollatz

På grunn av den store arbeidsmengden måtte man
unnlot å forberede den unge kona på mannens ankomst, som
var blitt innlevert til sykehuset, hardt såret, under felttoget mot
England, eller
å forklare henne tilstrekkelig hva slags sår han hadde.
Da sykepleieren åpnet døren til rommet, som han
delte med to andre sårede menn, sto kona
hjelpeløse blant sengene, for alle tre mennene hadde bandasjert
hodene deres, og hun kunne ikke se ansiktene deres. Sykepleieren hjalp
henne ved å gestikulere mot vinduet og peke på navneskiltene
ved hodeenden av hver seng, hvor man kunne lese hvem som
lå skjult bak mumifiseringen. Og slik
kona måtte tro, på grunn av navnet stedet, at
den ubevegelige skikkelsen foran henne var mannen hennes,
som hun hadde reist to netter for å besøke. Hun bøyde seg over
ham, kalte på ham mykt og la hånden sin på hans høyre side
hånden. Det var en bevegelse, en lukker gikk gjennom
kropp, men han forble taus. Han tok sin andre hånd
fra under dynen. Begge var uskadd. Sykepleieren dyttet en krakk
bort til sengen for kona og ba henne om ikke å
å bli i rommet i mer enn ti minutter.

Machine Translated by Google

Mens kona holdt begge mannens hender og
turte ikke å stille noen spørsmål, fordi hun fryktet at hun ikke ville få noe
svar, og kanskje dessuten fordi hun måtte anerkjenne sin livskamerat og
far til henne
barn bare ved hans hender, ikke ved hans øyne, munn eller tale, oppsto
en forferdelig frykt i hennes hjerte for at han kunne bli tatt fra henne for
alltid og kanskje ikke allerede var alt
der. Hun ville spørre den andre mannen, på den andre siden
av rommet, hva som hadde skjedd med mannen hennes, men dette
den andre mannen så vel som den tredje lå alle ubevegelige med
bandasjerte hoder, og ingenting indikerte om de, under de tunge
bandasjene, kunne høre eller snakke. Så hun
satt en stund og visste ikke hva han skulle gjøre.

Den sårede ektemannen, som følte behovet og
konas hjelpeløshet, løftet hånden og banket tre ganger med ringen på
glassplaten i nattens
bordet, som det umiddelbart viste seg var det samme
som en forespørsel, noe sånt som: «Hjelp meg, kamerat, du vet at jeg
ikke kan snakke ennå.»

Uansett ble de tre bankingene etterfulgt av en
menneskelig, selv om den er vanskelig å forstå, stemme fra
motsatt vegg, og fra de hvite innpakningene kom det frem en
stemme, kort og disiplinert som om den utførte en ordre:
«Skal informere deg om at vi alle ble skutt i

Machine Translated by Google

ansikt.» Og knapt hørbart mumlet det etterpå: «Nå
Vi er ikke pene lenger.»

Samtidig, som et akkompagnement av disse skjebnesvangre ordene, kjente mannens hånd seg oppover hans konas arm, over skulderen hennes mot hodet hennes, og trakk ansiktet hennes ned mot hånden hans. Og slik, klemt i den betrodde og beskyttende håndflaten, ble hjertet hennes rolig igjen, og hun begynte å snakke.

Hun snakket tilfeldig om de små, ubetydelige hendelser i dagliglivet; hun hadde ikke planlagt å snakke om noen av disse tingene, bortsett fra kanskje nyheten om at den lille hadde det bra. Hun snakket om epletreet i forhagen, av været ute, av helsen til hans liten kanarifugl hjemme og om innbindingen på den nyeste Goethe-utgaven. At en venn hadde født en liten datter og at rosene blomstret i parken. Hun snakket uten pause, mykt, nesten som en sang, og visste ikke engang om han hørte det. Uansett, trykket fra hånden hans på hennes syntes å avsløre at han absorberte ordene hennes.

Da hun så at tiden var ute, følte hun tvunget til nå endelig å fortelle ham det viktigste, å gjøre ham forstå det viktige, og hun hvisket til ham at nå elsket hun ham virkelig, at han ikke burde bekymre deg for sårene eller arrene, at et ekte arr er

Machine Translated by Google

passende for en mann fra riket og sånt. Hun måtte virkelig sørge for et forsøk på å si dette mykt og nesten likegyldig, men hun visste hvor mye det gledet ham. Og da hånden hans igjen kjente etter hennes tilstedeværelse, som en takk eller hilsen, Hun la leppene i den åpne håndflaten og kysset den tre ganger ganger, raskt og som i et spill, slik at han ikke ville oppfatter sjokket hennes. Den andre hånden opplevde det samme, og så samlet hun begge hendene og reiste seg.

***

Da hun dro, etterlot hun seg en annen mann, som så igjen mot fremtiden med håp og glede. Hustruens oppførsel ga mannens offer sitt endelig og stor betydning. Fra den vokste hans styrke og helbredelse. Hans kones lojalitet hadde gitt ham tilbake mot til å leve.

Machine Translated by Google

Menneskets beste kamerat er (kvinne-)kameraten.

- Gorch Fock

Machine Translated by Google

En krigshistorie om våre mødres store kjærlighet

Gutten hennes

av EK

Det var vår da nyheten kom til henne om at gutten hennes var blant de savnede i aksjon.

Kastanjetreet under kjøkkenvinduet gjorde det ikke visste noe om lidelse og død. Det blomstret gledelig til tross for morens tårer. Nabokvinnen prøvde å trøste så ofte og så mye som mulig.

«Å savne er på ingen måte så ille som å falle, fru.» Schroeder. Bare se: En dag kommer din Willi. hjem med sin glade plystring! Det har skjedd ofte. forrige uke av fru Wendlowski: hennes Max, som også var savnet, hadde bare blitt såret i beinet og tatt med fange inntil våre modige gutter befridde ham igjen…"

Den aldrende kvinnen nikket.

«Han lovet meg, min Willi. Han skulle komme tilbake, han sa. Om ikke i påsken, så i pinse, og hvis ting fortsatt er ikke stille da, så absolutt når kastanjene høst, hvorfra han alltid hugget skip til barna dine. Husker du, fru Richter? …»

«Ja …» hvisket naboen, og så flyktet hun fra den stive roen til den gråhårede lille kvinnen.

Tre måneder senere ventet fru Schroeder fortsatt for gutten sin. Hun trodde ikke at han kunne være død.

Machine Translated by Google

Tidligere dro hun bare til togstasjonen på søndager og satte seg på benken foran plattformen i ettermiddagstimene, for å vente på noe som ville igjen bringe glede inn i hennes ensomme liv.

Willi ville likevel komme hit en dag, og han ville være veldig fornøyd med å bli plukket opp. Kanskje han ville ha vært syk lenge eller skadet.

I dag hadde den forvirrede kvinnen på seg søndagskjolen sin. Midt i uken. I dag var det guttens bursdag.

Det var en vase med blomster på rommet hans, det lille bordet hans og bøker hadde blitt ryddet opp og rent sengetøy lagt på seng.

Synd at benken på togstasjonen allerede var opptatt i dag. Mor Schroeder gikk frem og tilbake og spent frem foran plattformen. Akkurat da kom et tog kom fra vest. Hun stirret på flommen av reisende som kom gjennom porten. Hvis han ville komme hjem i dag, på hans 25. th bursdag, hennes Willi, deretter alt ville være fint. All ensomhet, all lengsel, all venting og bekymret for sitt eneste barn ...

Noen traff den lille, utmattede kvinnen. Tung bagasjen klapret og begynte å gli, en stokk traff bakken hard, og en stemme ropte: «Rolig unge mann, ikke fall!

Men mor Schroeder hadde allerede grepet tak og holdt fast. En feltgrå soldat sto ved siden av henne, med frakken hans

Machine Translated by Google

rynkete, hatten hans bleknet, over de utslitte skuldrene
ryggsekken pakket høyt, en blond mopp og barneøyne, blå,
klare, søkende, armen bandasjert og møysommelig
å dra ett ben.

«Willi!» stammet mor Schroeder ustø.

Overrasket løftet han hodet. Et flau smil.
dukket opp i det tynne ansiktet hans. «Hvordan vet du navnet mitt?»

Hun holdt fortsatt armen hans. Stemmen var merkelig.
Men hodet, det elskede hodet med de skinnende øynene,
kjære himmel, øynene var sannelig guttens.

«Skal jeg … skal jeg hjelpe deg med å bære noe?»

Nå lo han skikkelig. «Hvis du vil, lille mor,
varmen gjør en svak, når man har vært i en
sykehus i lang tid. Men du tar meg med, lille
mor, selv om jeg heter Willi.»

Hun svarte ikke i det hele tatt. Hun gikk ved siden av ham og
bar bylten som var laget av grått stoff. Han lagde bare
langsom fremgang, og hun måtte ofte støtte ham.

«Det er fint å bli plukket opp slik. Takk, lillemor.»
Hvis du bare kunne være så snill og fortelle meg hvilket tog jeg
burde ta til Karlshorst. Jeg vet ikke hvordan jeg skal finne ut av det.
her. En fetter av mine linjer i Karlshorst. Hvor skulle
én gang, hvis man ikke lenger har et hjem, men har permisjon,
kanskje for alltid ... for hånden min ... se på den, lille mor!

Machine Translated by Google

«Lillemor» hørte hun. Fingrene hennes gled over det stive håndleddet, kjærtegnende, forsiktig. «Kom, kom gutt. Bare langs gaten her, og så er vi der.»

Han så opp, tvilende. «Vi er allerede ved Karlshorst?

«Nei, gutten min, det er der hjemmet er!»

"Hjem?"

Han gjentok det ufattelige ordet. Hva var det som skulle skje? på med den merkelige kvinnen? Kanskje hun ikke var det helt riktig i hodet? Men måten hun snakket på og så på ham, ingen hadde noen gang sett på ham på den måten hele sitt fattige, foreldreløse liv.

«Men jeg er egentlig en annen …»

«Kom igjen, mann!» insisterte hun bare, og tårene hennes rant. etter lang nummenhet for første gang i ro, forløsende elv. «Min Willi er savnet, og i dag er det hans bursdag. Jeg har lagt rent sengetøy på sengen hans og bakt en kirsebærkake. Og, vel ... vel, jeg tenkte, jeg ville ... kom igjen, gutten min, du har ingen mor og jeg ingen sønn. Det går bra sammen."

Så ble den unge, merkelige, hjemløse soldaten med.

Han gikk som en seierherre til tross for det haltende beinet.

Mor Schroeder hadde noe å ta vare på og å kjærlighet, og det er det mest nødvendige for en kvinne.

Machine Translated by Google

Utgivelsesår

1942

Machine Translated by Google

Houston Steward Chamberlain

Houston Steward Chamberlain ble født i september 9. 1855 i Southsea ved Portsmouth i England. Hans ungdomstid tilbrakte først i Versailles. Etter skiftende opphold i forskjellige land, spesielt i Sveits, bodde han i Tyskland siden 1885. I år 1908 Chamberlain giftet seg med Eva Wagner, den yngste datteren til Richard Wagner. I 1909 flyttet han til Bayreuth, hvor han bodde til sin død 9. januar 1927.

Av utdannelse og yrke var Chamberlain en naturvitenskapsmann. Som sådan skrev han den første grunnleggende arbeider om menneskehetens rolle i løpet av historie. Med dette arbeidet tilegnet han seg også en fordomsfri vurdering av den tyske essensen og dens politiske oppdrag i verden. Det faktum at dette var stemmen til en utenforstående, spesielt den til en fornuftig engelskmann fra en av de fremtredende familiene på øya, økte vekten av skriftene hans. Med dem stormet Chamberlain foran hans tid, og forble også misforstått i Tyskland ved århundreskiftet. Adolf Hitler skrev i 1924 i «Mein Kampf» at de offisielle kontorene til den tyske regjeringen likegyldig forbigikk kunnskapen til en viss Houston Steward Chamberlain.

Machine Translated by Google

Det faktum kunne ikke ryste Chamberlain mer enn Tysklands ulykke i verdenskrigen. Helt til sin død forble han overbevist om det store oppdraget til Riket. Etter hans mening var det bare i Riket som en virkelig kunne en stor, effektiv motstander mot verdensjødedommen dukker opp, og dermed kan frelsen til de gjenværende folkeslagene starte.

Machine Translated by Google

Frihetens land

av Houston Steward Chamberlain

Under verdenskrigen var en av de få frie engelskmennene,
Houston Steward Chamberlain skrev følgende
under tittelen *Tysk verdensbilde:*

Det er aller viktigst at en rimelig, fullstendig
Engelsk engelskmann med liberal overbevisning, som imidlertid hadde
en enorm, dypt fundert kunnskap - *John*
Stuart Mill – uttalt rundt midten av 19. th århundre:

«Bare i Tyskland vet man hvilken frihet
«ånd er!» Jeg ber deg merke deg godt: «bare i Tyskland!» Det var en
ærlig vismann! Han bekrefter det de beste tyskerne alle har visst og
sagt, men det mange av oss – forført av politisk lidenskap, villedet og
blitt mentalt fargeblinde.
- vet ikke, forstår ikke og vil ikke
innrøm: at Tyskland alene på jorden er tilfluktsstedet for en
ekte frihet ... Denne friheten bringes til jorden av
visse menn som en eiendom av sjelen. Den kan ikke gis eller tas bort.

Mennesket er fritt, man blir ikke fri – med mindre man
ser på som en «tilblivelse» av frøets utvikling
mot blomstring, som kanskje bremses eller undertrykkes av

Machine Translated by Google

ytre hindringer. Ingen kan gi frihet til en annen, men han kan vise ham veien mot den.

Vår ærede Klopstock gir den korrekte tyske definisjonen av konseptet når han sier: «Den som selv tenker, og sjelden etterligner, er en fri mann.» En ufeilbarlig tegn på dette tyske konseptet med indre, sann frihet er ubetinget respekt for alle andres frihet mann ... Goethe sier: «Jeg kan bare glede meg over den mannen som vet hva som er nyttig for ham selv og andre, og hvem arbeider for å begrense hans lunefullhet.»

Det er det viktigste poenget! For hvis John Stuart Mill sier at bare i Tyskland forstår man hvilken frihet av ånden er, så kan vi legge til: at det er fordi bare i Tyskland ser på lunefullhet som det motsatte av frihet, og anerkjenner lunefullhet som ødeleggeren av frihet.

Videre er det svært betydningsfullt at Goethe sier: «arbeider» for å begrense hans lunefullhet… De fortjener å være kalt frie som fikk tendensen til å kjempe mot sin egen lune: for all sann frihet - for individet så vel som av helheten - hviler på den steinete skråningen av selv-kontroll og selvstyring. …Tysk frihet kan ikke skjenket, ligger det som et trekk i sjelen og må vinnes av indre kamp og indre modning; det er en gjerning, en varig utholdenhet ... det er et levd verdensbilde. Den differensieringen av denne tyske friheten er iøynefallende,

Machine Translated by Google

uansett hvor man måtte lete etter sammenligning: *Franskmannen,* for eksempel – siden han har drevet ut hugenottene sine og drept sin frankisk-germanske adel – vet slett ikke hva begrepet «frihet» betyr; snarere ser han det ganske enkelt som individets grenseløse luner, derav det stikk motsatte av sann frihet.

Den som har reist i Frankrike har funnet der, i alle områder, og sprer løssluppenhet.

Dessuten: den som ønsker *likhet* – og det er franskmennenes dominerende lidenskap – kan ikke ønske frihet; for *likhet er det påtvungne styret av den utjevnende viljen til det stumme flertallet,* i forbud mot enhver differensierende, spesiell ... å være.

Mye mer interessant er imidlertid sammenligningen med de stort sett blodbeslektede *engelskmennene,* som fortsatt i dag (1914), midt i den utbredte forvirringen, synes for de fleste å være det gode eksempelet på frie menn – og som også ser på seg selv som sådan. En fin analyse tilhører beviset på at engelskmennene står langt bak tyskerne, og i virkeligheten bare har et bedragersk inntrykk av politisk oppførsel. frihet. Som alle sjøfarende – slik som innbyggerne av de tyske kystområdene også - de genuint dannede Engelskmenn har i stor grad kjennetegnene selvtillit; det er en «stå-på-egne-ben» og selvforsyning. Det går i siste instans tilbake til skikken med den daglige kampen mot det destruktive.

Machine Translated by Google

elementer. Så avles tapperhet, årvåkenhet og utholdenhet. Bare en dåre kan benekte at dette folket har hatt, har og vil fortsette å ha strålende menn – for de gitte omstendighetene vil stadig utvikle dem.

En skotsk poet fra det 14. th århundre sang: «Frihet er å bli prist høyere enn alt gull på jorden.» Så man ser at det mest edle konseptet om frihet kunne har blitt produsert av slike naturlige tendenser. Men historien styrte ting annerledes. Mens Tyskland opplevde den vanskeligste prøveskolen noensinne for et folk, og hadde mer enn rikelig mulighet til å lære hvordan man «begrenser lunefullhet», var England, omgitt av

beskyttende hav, opplevde det motsatte: så snart det ble indre ro, hele verden sto åpen for plyndring og undertrykkelse. Det veiledende prinsippet var fra da av: engelskmennene som et fritt folk, alle andre folk gudgitt bytte – det være seg i dag, det være seg i morgen. Fra det øyeblikket av var Englands politikk i hovedsak plyndring. Men vi har sett at – ifølge det tyske verdensbildet – forutsetter frihet også

respekt for andres frihet: allerede fra dette det vises hensyn til at et slikt røverfolk kan ikke egentlig være fri.

Dets mye roste parlamentariske styre har alltid tjent et mindretalls styre: parlamentet har aldri fått lov til å styre utenrikssaker, og det har heller ikke en

Machine Translated by Google

avgjørende stemme når det gjelder krigserklæringer eller fredsavtaler; en svært liten klikk av mer eller mindre mørke herrer styrer i dag despotisk, menn som står i nær avhengighet av pengemaktene og den gjennomgående råtne, kriminelle pressen.

Så ufullstendige som tingene enn måtte være i den tyske staten (av 1914), rager den fjellhøyt over engelskmennene i hensyn til menneskelig respekt, menneskelig verdighet og menneskelig frihet. Fra begynnelsen av forsto engelskmannen med frihet mangelen på plikter overfor staten, ikke noe mer. Allerede i glansdagene til den store engelske revolusjonen var hovedverket «øverste styre» folkeforsamlinger» (Lilburne, 1643) erklærte at tvungen militærtjeneste bør aldri innføres, fordi det ville suspendere friheten. Enhver moralsk forbindelsen mellom individet og helheten mangler derfor. På det grunnlaget oppnår verken individet eller folket sann frihet. Det er også derfor engelskmennene gjerne lar sine slag utkjempes av utlendinger - i Europa vanligvis av tyskere, i Asia av indianere; engelskmannen var likegyldig til alt som så lenge han kunne bringe tilbake sine umåtelige skatter bak bølgeveggen rundt øya hans i sikkerhet. Historien om utvidelsen av det engelske imperiet er sannsynligvis den mest umoralske som er kjent i verdenshistorien. Det mest frastøtende er forpliktelsen til hykleri, som har

Machine Translated by Google

blitt opphøyet til en livets lov. For slik bølgene beskytter gullbarrene, slik har også viljen til å plyndre denne staten barrikaderte seg bak et hav av løgner, helt til selv De fleste ærlige mennesker vet ikke lenger hva sannheten er.

Det vi opplever i denne krigen (1914) med forundring og sjokk – løgnkampanjen mot Tyskland - er bare den siste forgiftede frukten på århundrer med praksis. Til tross for alt vi har hørt og hører om Irland, India, Afrika, Kina og Egypt – alt er en løgn. Når hele statens eksistens hviler på løgner, hvor burde friheten – være den for individet, være den for folket – komme fra? Den enkelte engelskmann er fortsatt på et høyt nivå grad sannhetskjærlig, edel, snill - men likevel forpliktet til løgnen. Han er derfor en tjener berøvet alt ekte åndens frihet, som alltid må forbli med den kommanderende linjen i alle offentlige religiøse anliggender og stat.

Hvor stor er ikke den tyske friheten i sammenligning! Som allerede ofte har blitt nevnt, kan man oppsummere den som *frihet, som å være sann. Frihet er sannferdighet.* Den som virkelig, det betyr helt i samsvar med hans essens, er helt i harmoni med sin natur, er han fri.

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Finsk lojalitet

av Yrjoe von Groenhagen

Det er ingen tilfeldighet at man tilskriver den nordiske mannen lojalitet som hans spesielle karaktertrekk. Akkurat som den enkle, seriøse naturen, er også dens menn: enkle, klare, gjerningsfulle orientert, gjennom hard skjebne litt hard og bevisst, men samtidig full av humor, og fremfor alt: lojal. Solid og ufeilbarlig skjebnesvanger er lojaliteten til en stor mann og til hjemlandet.

En personlig erfaring bør vise hvor dypt tradisjonen og fedrenes ånd er forankret i Finske bønder.

Klanen vår eide eiendom i et fruktbart, vakkert område i Sør-Finland. I år 1888 min bestefar, som den siste av oss, ble begravet ved middelalderkirken i landsbyen. Hvor mye har skjedd fra den tiden og frem til i dag. Harde kamper for hjemlandet, vinteren krigen vinteren 1939/1940 - og deretter gjenoppbyggingen og oppblomstringen av et nytt land som blir uavhengig. Slik gikk det til at jeg knapt lenger kunne huske tiden og verden til bestefaren min.

1942, under militærtjenesten, var regimentet mitt stasjonert ikke langt fra min forfedres eiendom

Machine Translated by Google

forfedre. Så en ledig ettermiddag lagde jeg plutselig
beslutningen om å dra dit. To kamerater ville
følge meg. Kanskje de fortsatt var bønder i live
Hvem kjente bestefaren min? Jeg tenkte spesielt på
den gamle Saari, som faren min hadde skrevet til meg om. Hans
klanen hadde tjent i mange generasjoner på eiendommene våre. På
inngangen til landsbyen så en gammel mann sitte på
broen, røyker en pipe og ser tankefullt ned i
avstanden. Han var allerede 80 år gammel, om ikke mer,
men han var så solid som et tre som hadde slått sine røtter så
dypt ned i bakken slik at ingen storm kunne felle den. Jeg dro til
ham og spurte om en bonde ved navn Saari fortsatt var
i live, og i så fall hvor man kunne møte ham. Hans dype
sett øynene under de hvite øyenbrynene kastet et mumlende blikk
på meg. Ansiktet hans ble hardt foran disse fremmede, og han så
gjennom oss alle tre med mistillit.
«Hva vil du ham da?»

«Vi vil bare besøke ham og snakke med ham.»

«Hva med?» knurret den harde stemmen.

«Vel, hvis du absolutt må vite det!» Mitt navn er
Groenhagen og jeg ønsker å vite om det fortsatt finnes bønder
her som kjente bestefaren min.»

Som om et mørkt forheng falt fra ansiktet hans, smilte han, ja.
strålte av glede.
«Kjære Gud», falt ordene raskt fra munnen hans. «Jeg, jeg

Machine Translated by Google

er Saari – og du – du er av Groenhagen! At jeg
skulle fortsatt oppleve noe slikt! Vi trodde at du
hadde alle dødd, fordi ingen av dere kom hit. Hvordan
«Han vil bli glad, min kone! Kom, kom!» Han tok oss med hjem,
nesten hoppet av glede. Kona hans brøt også ut i gråt
av glede: jo lenger hun så på meg, desto mer rikelig
de fløt.

Vi måtte sette oss ned og snakke med den gamle mannen mens
kona dekket plassene på «herrerommet». Til meg
overraskelse, jeg så bare tre plasser dekket ved bordet - for min
kamerater og meg selv.

«Og du? Skal ikke du også spise?»

«Å nei. Vi skal bare se på og kose oss mens
så lenge det smaker godt for deg.»

Vi ventet ikke på å bli spurt igjen, men vi spiste heller med
god appetitt. De gamle satt ved siden av hverandre,
gynget frem og tilbake, og så lykkelig på oss.

Nyheten om vår ankomst spredte seg som ild i tørt gress
landsbyen, takket være den gamle kvinnen. Det tok ikke lang tid
før et godt dusin gamle bønder kom, som hånd
kjente bestefaren min. De harde hendene til gamle bønder
strakt mot meg med velkomst, og klare gledestårer
rant nedover ansiktene til de ærlige, varmhjertede gamle
folk. Hver av dem hadde med seg et minne fra
minne om mine forfedre - også nøye bevart

Machine Translated by Google

fotografier og bilder fra aviser og
blader, der de med stolthet så en av «sine»
Grønhagens.

De gamle satt rundt meg. Til tross for mine forespørsler,
kunne ikke overtale dem til å ta plass samtidig
bordet. Etter gammel skikk tilbød de meg mat og
drikke, det beste de hadde. Måltidet var som et festmåltid.
Alt var tilgjengelig for meg, fordi det samme blodet
strømmet i meg som i mannen de hadde elsket og
respektert i sin ungdom.

«Og nå, unge mann, skal vi gå til graven til deg»
farfar."

Foran meg var ikke graven til en glemt mann.
Granittsteinen var glatt som ny og blank
blomster vokste rundt den. Jeg kunne ikke skjule hvor rørt jeg var
var.

«Men, Saari, hvem har tatt vare på graven?»

Den gamle mannen så på meg, og en av dem så at han gjorde det
forstår ikke spørsmålet. «Hvem bryr seg om det? Vi, mine
kona mi og jeg, naturligvis. Min kone vasker og polerer
stein hver vår, og hver søndag bringer vi ny
blomster.»

Min bestefar døde i år 1888. Siden den
begynnelsen av århundret hadde ingen fra familien

Machine Translated by Google

vært i stand til å ta vare på graven. Tretti år hadde gått, jeg skammet seg.

Burde jeg takke ham? Saari ville ikke ha forstått det. Hans gjerning virket så selvinnlysende for ham at den var nytteløst å diskutere det. Jeg ga bare hånden min i stillhet til den gamle mannen, til ham og til kona hans, og lovet å retur.

Noen år senere dro den lojale tjeneren hjem til det stor hær. Ved siden av graven til bestefaren min står en enkel stein med inskripsjonen:

Veikko Saari

Machine Translated by Google

Tilstanden i Europa i det neste århundret vil igjen avle de mandige dydene: fordi man vil leve i konstant fare. Den «universelle militære plikten» er allerede i dag den særegne motgiften mot effeminansen til demokratiske ideer: som vokser ut av kampen til nasjoner.

- Friedrich Nietzsche

Machine Translated by Google

Finland 1918/1919

Høyt oppe lengst nordøst i den da mindre Europa, det lille folket av finnene, som inntil da var under russisk åk, gjorde opprør i 1917 etter utbruddet av bolsjevismen i Russland.

Den bekreftet dermed tydelig Europa og ble dens mest nordøstlige bastion mot Asia.

I 1918 var den allerede vunnede friheten, spesielt på den finske sørvestkysten, truet av mektige Bolsjevikiske invasjoner.

I denne perioden led det tyske folket av en internasjonal-jødisk sultblokade, kjempet veldig harde kamper i vest, øst og sør i Europa som så vel som i Nærøsten og Afrika.

Tyskland kunne ikke tappert se på det finske folket bekrefter Europa, som igjen leveres til fornyet slaveri.

Tyskland kunne ikke tillate bolsjevikene, allerede slått tilbake fra det sørøstlige Østersjøen, for nå å få en holde fast i den nordlige Østersjøen.

Videre, et fremrykk av Sovjetunionen i nord Finland ville ha knyttet en forbindelse til England via nordlige Sverige og Nord-Norge - for fremtiden og

Machine Translated by Google

andre politiske omstendigheter - inn i sfæren til
mulig.

Hva det betyr har blitt grundig lært av
Waffen-SS-menn stasjonert helt nord.

Til tross for alle triksene til den moderne tyske
Det marxistiske partiet og regjeringskontorene, Høyesterett
Den tyske hærkommandoen bestemte seg for å hjelpe Finland.
General Ludendorff oppsummerte årsakene til dette - for
Europas fremtid så avgjørende - avgjørelse med følgende
ord: «Jeg har tatt alle avgjørelsene mine med hodet mitt;
avgjørelsen om å hjelpe Finland har jeg tatt med hodet mitt
og med hjertet mitt!

Machine Translated by Google

Ridderne av det tyske huset

De teutoniske riddere vant ikke bare landet langs nedre løp av elven Vistula, inkludert Øst-Preussen; de la også til de baltiske provinsene i nordøst, Pommern og den nye provinsen i vest til deres eiendeler.

Disse ridderne sikret i utgangspunktet territoriet sitt militært. Men mennene som visste hvordan man skulle svinge sverdet var også dyktige administratorer og fremfor alt eksperter på jordbruk. De visste at plogen måtte følge sverd hvis deres statsterritorium skulle vinnes og bevares for Tyskland.

At Øst-Preussen kunne forbli tysk gjennom århundrer selv under de vanskeligste forhold, at det fremfor alt under den diktatoriske Versailles-traktaten ga ikke avkall på noe av sin etnisitet, kan takkes til koloniseringsaktivitetene til de bøndene som etablerte gårdene sine under beskyttelse av Teutoniske riddere.

170 år etter den første åpningen av det tyske østkapellmerket provinser, huset ordenens land allerede 750 000 mennesker. Det var, målt mot transporten

Machine Translated by Google

og økonomiske forutsetninger på den tiden, en enestående prestasjon.

Under etableringen og utviklingen av det nye landsbyer, benyttet ordenen seg av driftige menn som ledet bøndene, sammen med familiene deres, fra Reich territorium.

For sin innsats mottok disse mennene store landtilskudd samt stillingen som landsbyordfører, som var arvet av sine etterkommere.

Ofte fikk de også såkalte nyttige privilegier, som for eksempel bevilling til å selge rusmidler eller bygdemølla.

Bøndene fikk gårder tilhørende to flamske «hufen», som betyr 30 til 35 hektar. En landsby vanligvis besto av ti bosetninger. Hver av dem hadde en eier; de var arvelige i henhold til tysk lov.

I begynnelsen var gårdene skattefrie. Eierne deres var ikke pålagt å betale penger eller naturlige produkter til ordenen. Bøndene var forpliktet til militærtjeneste i militsen og måtte bidra til byggingen og vedlikehold av festningsverk. Ansvaret for punktlig levering etter utløpet av de frie årene, for utførelse av offentlige tjenester, og for de profesjonelle forberedelsene og pleien av åkre, hvilte hos landsbyens ordfører.

Machine Translated by Google

Så enkle som reguleringene av de administrative forholdene i bunn og grunn var, så enestående var hindringene som den tyske bonden der oppe – uten nåtidens nyttige midler, langt fra

moderlandet og på egenhånd - måtte overvinne. Ikke bare måtte han rydde skoger, tørke ut sumper og avsure enger, men også utover det bli herre over usikkerheten i det fremmede landet, og over mistilliten og

fiendtligheten til innbyggerne.

Hvis likevel den økonomiske og folkelige konsolideringen i dette området utviklet seg så raskt, og hvis det på et høydepunkt ble fem landsbyer grunnlagt og okkupert av bønder i løpet av ti dager, så er det et vitnesbyrd om den foretaksomme ånden til bøndene i alle tyske stammer så vel som til den organisatoriske og militære prestasjonen av Den Teutoniske Ridderorden.

Machine Translated by Google

Kampen om Annaberg
21. mai 1921

Øvre Schlesien

Truet på to sider av Piles og Tsjekkere, Schlesien strakte seg langt østover etter verdenskrigen.

Det er et rent tysk land; markene gir rikelig avkastning produsere, tilhører sink- og kullgruvene Europas største.

Et Schlesien i tyske hender ville hemme polsk angrep mot Øst- og Vest-Preussen samt angrep mot Sachsen av de daværende allierte-kontrollerte tsjekkerne.

Denne tyske kilen var allerede i sin posisjon av avgjørende betydning for forsvaret av en linje som løper fra Stettin til Berlin, Leipzig og München.

Naturligvis var polakkene og tsjekkerne klar over dette. Schlesias strategiske betydning.

Og dermed, på tidspunktet for Tysklands største utmattelse etter verdenskrigen – og under beskyttelse av Allierte tropper stasjonert der - deler av Schlesien ble revet i stykker bort av tsjekkerne og polakkene selv før folke- folkeavstemning. Selv den prøyssiske provinsen Posen – i kraft av av sin posisjon og stor utvidelse av en festning av Tysk kile inn i den slaviske flommen - ble stjålet fra Riket og gitt til Polen uten folkeavstemning.

Machine Translated by Google

Fiendene var skuffet over resultatet av folkeavstemningen i grenseområdene i Øst-Øvre Schlesien. Til tross for den verste terroren før folkeavstemningen, den desidert verste Størstedelen av befolkningen valgte Tyskland.

De unge og gamle soldatene, som hadde kommet tilbake fra verdenskrig, var akkurat i ferd med å etablere et nytt liv grunnlaget som bønder, i fabrikkene eller i universitetene.

Midt i dette fredelige arbeidet kom nyheten om at den polske lederen Korfanty – for tredje gang, men denne gangen med støtte fra sin regjering og den polske hæren - hadde foretatt et angrep mot - fortsatt Tysk-Schlesien. Hans intensjon var å erobre hele Schlesien for Polen, som den gang - uten noe militært beskyttelse - virket hjelpeløs mot polakken begjær etter ran.

Det ville ha vært øyeblikket for en såkalt Den tyske regjeringen skal kalle til våpen. Men de røde og reaksjonære herskere i Berlin slo hælene i foran den franske ambassadørens rynkede grimase. Uten handling lot de først tingene gå sin gang.

«Øvre Schlesien, ja, hele Schlesien er i fare!» runget det. som et rop gjennom de tyske landene, til tross for stillheten til den rødreaksjonære pressen.

Mange av oss hadde ennå ikke sett dette fantastiske landet.

Machine Translated by Google

Den økonomiske og strategiske betydningen av denne tyske arm som rakte mot øst, var imidlertid allerede instinktivt klart for oss. Landets store rikdommer og dens økonomiske rolle var derimot mindre avgjørende for oss unge soldater.

Det var en æressak.

Så strømmet frivillige fra alle deler av Tyskland inn, spesielt fra Bayern, Hamburg og Schlesien selv.

I mellomtiden økte imidlertid presset fra de allierte på regjeringen i Berlin hadde økt så mye at den forsøkte å forhindre dannelsen av frivillige enheter.

Bare med de største vanskeligheter og bruk av alle Trikset var enhetene og individene som klarte å nå frem omstridt område.

Utstyret deres var ekstremt mangelfullt. Fremfor alt, tunge infanterivåpen og artilleri var nesten fullstendig mangler. Gamle, erfarne soldater fra andre verdenskrig hadde unge, knapt trente frivillige ved siden av seg,

Men alle var besatt av én vilje – langt mer enn bare forsvaret, for å utslette fienden som hadde allerede trengt så dypt inn i tysk land.

Mot de strenge instruksjonene fra de overdrevent redde Berlin-systemregjeringen, de frivillige bataljonene marsjerte inn til sine oppstillingsplasser i løpet av natten 20. mai til 21. mai.

Machine Translated by Google

Annaberg ble tatt i harde kamper. Fra den
menn så langt inn i landet, i sør mot Cosel på
elven Oder og i øst mot den vidstrakte øvre delen av
Schlesiske industriområder.

Den dominerende høyden var i tyske hender, den gamle
et landemerke i hele Schlesien!

Effekten på polakkene var knusende. Perioden med
Polske angrep mot Rikets territorium tok slutt.

Over hele Tyskland - som de foregående årene hadde
opplevde forringelse etter forringelse - men den første søte
solstrålen skinte gjennom mørket
et skygge av skyer.

Machine Translated by Google

Germansk livsvilje

Enhver krig er en åreladning av det beste blod. Mang en Våpenseier var samtidig et knusende nederlag av livsstyrken og av et folks blod.

I denne forbindelse, den dessverre nødvendige døden til Beste menn, uansett hvor beklagelig det kan være, er ikke det verste del.

Mye verre er fraværet av barn som ikke er oppdratt under krigen av de overlevende og etter krigen av død.

Den største gaven til enken etter de falne er alltid barnet til mannen hun elsket.

Vi vil aldri glemme at sverdets seier og blodet som ble utgyt av våre soldater ville ikke ha en formål, hvis barnets seier og koloniseringen av det nye landet fulgte ikke etter.

Fra ordren til Reichsführer SS

av 28. oktober 1939 for hele SS og politiet

Machine Translated by Google

Yamato

av Kazuichi Miura

Yamato er navnet på en japansk provins. Fordi Eksepsjonelle japanske soldater har kommet fra dette området, har navnet Yamato blitt et symbol på mot og pliktoppfyllelse. Ingenting kan bare være overtatt fra et fremmed folk til ens eget folk. Men vi kan lære av det japanske eksemplet hvordan mot og Mot er rotfestet i religiøs følelse.

Det skjedde i år 1932 etter vestlig tid at en Japansk major, såret under kampene for Shanghai, mistet bevisstheten og hadde dermed ulykken å falle i fiendens hender. Etterpå ble han frigjort av de fremrykkende japanske troppene og tatt tilbake. En dag rapporterte pressen at en major hadde tatt sitt eget liv på akkurat det stedet der han hadde vært tatt til fange.

Hva forteller denne hendelsen oss? Bare fordi han hadde hadde vært såret og bevisstløs, hadde offiseren vært tatt til fange; var det en skam for en kriger? Hvorfor endte han livet sitt i stedet for å kjempe videre for fedrelandet sitt, og tjener den med sin kunnskap, erfaring og mot

Machine Translated by Google

og ånd? Bare fra Yamato-ånden, den japanske mannens ånd, kan hans oppførsel forklares.

I sagaene i det vestlige Japan er tradisjonen med den sterke ridderånden spesielt levende; grunnlaget For den åndelige utdannelsen til sagaridderen finnes det i boken «Hagakure», et verk om ridderens kodeks, hvor det står skrevet: «Hvis du må velge mellom to veier - liv eller død - velg den siste.» Majoren, som bar denne læren dypt inni seg, gikk dødens vei. Men hvorfor skulle man søke etter døden?

I ridderkoden til dagens japanske krigere, «Senjinkum» eller krigsleirens lære, det er skrevet: «Du som lever, skal aldri bære skammen over fange; etter døden skal du ikke legge bak deg det dårlige ryktet om skyld og ulykke.» Fra gamle dager har det blitt sett på som en stor skam i Japan å leve videre i fangenskap; man bør dø først.

I moderne krig – bortsett fra i gamle dager – visse omstendigheter der man blir tatt til fange kan være uunngåelige. Man kan absolutt mene at man trenger ikke nødvendigvis å dø etter at man har gjort sitt tjeneste med svært avanserte moderne våpen - ja, ferdig sitt beste - og at man tjener landet sitt mye bedre ved å forbli i live og oppfylle sitt kall - det være seg i krig eller fred. Et slikt syn har en viss berettigelse;

Machine Translated by Google

men den japanske soldaten tenker annerledes: Hvis han lever videre i skammen over fangenskapet, betyr det at han ikke kjempet for å døden, at han fortsatt hadde muligheten til å kjempe videre, og han er fylt med den dypeste anger over at han ikke gjorde det kjempe til døden for Tenno, fedreland og folk.

"Enten det er til sjøs, hvor sjøvannet døper kroppen min,
enten det er på land, hvor mose dekker mine bein i fjellene,
bare med den store herskeren vil jeg kjempe
uten å tenke på meg selv.»

Akkurat som denne eldgamle sangen, som vi synger igjen og igjen igjen, bringer det til uttrykk, det er fullstendig utenkelig at soldaten vender tilbake til livet. Lord Nelson sa på sitt døden: «Gudskjelov, jeg har gjort min plikt»; japanerne kjemper imidlertid ikke bare for pliktens skyld, men i for å ofre livet sitt. Erwin Baelz, en av de beste myndighetene om Japan, rapporterer om en av sine egne opplevelser fra perioden med den russisk-japanske krigen: En japansk en bekjent besøkte ham med sønnen sin, som den neste morgenen skulle melde seg til fronten. Etter den unge mannen hadde gått, snakket Dr. Baelz med sin bekjentskap om krigen; den gamle mannen fortalte ham at han hadde mistet sin eldste sønn fire år tidligere i løpet av Bokseropprøret og hadde nå sendt sin andre i krig. Han fortsatte med å si at hans ærede familievåpen nå ville

Machine Translated by Google

ikke lenger noen til å bære det videre, fordi han ikke hadde flere sønner. Baelz sa trøstende til ham: «Ikke alle som drar til fronten er dømt til å falle; jeg tror sønnen din vil komme tilbake med stor militær ære.» Den gamle faren ristet på hodet og svarte: «Nei, sønnen min skal inn i kamp for å finne en helts død, ikke for å «Kom tilbake i live.» Erwin Baelz bemerket: Det var rolige ord, passende for en filosof.

Denne holdningen er den sanne grunnen til at Japan har tidligere tapt ingen krig og i den nåværende krigen i Stor-Øst-Asia har også oppnådd slike fantastiske suksesser. Det er ikke noe annet enn en resolutt handling til - i det minste tenkelige ubåter - angrip og senk de mektigste krigsskip i den amerikanske flåten. De japanske flygernes selvdestruksjon har som formål å se seg selv som en del av bombelasten og dykke ned i fienden, i for å oppfylle sitt kall. 12. desember th i fjor, Det keiserlige hovedkvarteret rapporterte at ni av ti marinefly hadde ødelagt seg selv.

Denne heroiske ånden er det som beskytter det japanske imperiet; Denne heroiske ånden gjorde det mulig for det japanske militæret allerede i årene 1274 og 1281 - med bare 50 000 menn imot de langt overlegne mongolene, som telte rundt 150 000 mann - for å beseire dem solidt og bekjempe deres forferdelig angrep. I den kinesisk-japanske krigen i 1894/1895

Machine Translated by Google

og den russisk-japanske krigen i 1904/1905, ble Japans strålende seire frembrakt av denne ånden. Og også de soldatene som i dag kjemper i Stillehavets endeløse rom på land, i havet og i luften, er alle forberedt å forsvare sitt fedreland til det siste og gå inn i gudenes rekker.

De som kaller en slik ånd fatalisme og ser på det som meningsløs mangel på respekt for dyrebart menneskeliv, er langt fra å forstå den japanske soldatånden. Den dristige De japanske soldatenes våpenskjold er manifestasjoner av denne mektige ånden, som arbeider for rikets videreføring og ære, for rettferdighet og for sann fred.

Det ville også være en utilgivelig feil å se det minste spor av primitiv brutalitet i denne ånden. Japanske menns kjærlighet til blomster er velkjent. Estetikken hans lar ham imidlertid ikke søke blomsten alene, snarere verdsetter han den organiske foreningen av blader og grener; derfor skjærer han aldri av blomsten, men etterlater det på kvisten. Den japanske sivilisasjonen har ikke bare gitt folket sitt en høy offervillighet, men også sensitiv medfølelse. Denne medfølelsen viser seg i den japanske soldatens oppførsel overfor fienden, spesielt den som ble tatt til fange. Her er et overbevisende eksempel fra middelalderen: I 1184, i løpet av en bitter borgerkrig, beseiret den fantastiske krigeren Kumagai

Machine Translated by Google

en ridder fra fiendens leir, Atsumori, og tok, i henhold til krigsskikken på den tiden, hodet hans. Atsumori var knapt 20 år gammel, og Kumagai – dypt forferdet over hans tidlige død – la sverdet til side og forlot ridderen
kaste og ble prest, for å tilbringe livet sitt som sådan med bønner for sjelens velvære
den falne.

Under forrige verdenskrig, japanske frivillige tjenestegjøring i den kanadiske hæren endte opp på tjeneste på vestfronten; blant dem var en frivillig ved navn Isomura, som under et angrep kom over en såret tysker. Med gester lot den sårede mannen Isomura
visste at han hadde en forferdelig tørst, og uten å nøle Isomura ga ham noe å drikke fra sin egen feltflaske, som fortsatt inneholdt en liten mengde dyrebart vann.
I mellomtiden hadde en britisk soldat dukket opp, som angrep den sårede tyskeren med bajonetten sin. Isomura kastet seg mellom dem og ropte: «Ser dere ikke at mannen er alvorlig såret?» – «Hva så?», svarte
Brite, «såret eller ikke, hver fiende som blir drept er vår» gevinst.» - «Hvor er din kristne nestekjærlighet?» - «Jeg la den igjen kl. «hjem da jeg dro til krig», svarte briten.

På samme måte hørte den japanske frivillige Morooka under verdenskrigen en ekstremt ung motstander
- som han hadde angrepet med bajonetten - rope

Machine Translated by Google

«Mor!» Da han hørte dette ordet, visste han at han kunne
ikke stakk bajonetten sin mot denne fienden en gang til, og på denne måten gjorde fyren, selv om han var såret,
bli reddet og senere returnert til hjemlandet.

Japanerne anser det riktignok under sin verdighet å bli tatt til fange, men de har likevel dyp medfølelse for fangene de selv tar. I løpet av den russisk-japanske krigen, mange russiske

fanger ble tatt av Japan, og ingen av dem vil
tenker tilbake uten takknemlighet på den generøse behandlingen de fikk i Japan. Slik oppførsel overfor den sårede fienden har alltid blitt sett på som en dyd
i Japan. Fra historien deres er det tydelig at koreanerne
De som deltok i den mongolske invasjonen og falt i japanske hender fortjente ikke spesiell behandling, men de ble likevel mottatt med menneskelig respekt. Keiseren av
Kora så det til og med passende å uttrykke sin takknemlighet for slike behandlingen i et brev til den japanske regjeringen. Det må huskes her at den mongolske invasjonen var en dødelig trussel mot Japan og dets folk. I den russisk-japanske
Krig mot den første divisjonen og den andre japanske hæren hadde oppgaven med å ta vare på de første russiske fangene. En inspeksjonen ble beordret med det formål å gjøre de japanske soldatene kjent med uniformene, insigniene og motstanderens markeringer. Mange av de vernepliktige mennene fra

Machine Translated by Google

ett selskap deltok imidlertid ikke i
inspeksjon. Følgende vurdering ble gjort som
grunn: Det var en skam å bli tatt til fange som soldat,
og det var uutholdelig å måtte vise ansiktet sitt til
fiende som fange; samuraien forstår
samuraiens følelser og skåner ham for denne ydmykelsen.
Det var grunnen til at soldatene ikke deltok i
inspeksjonen av de russiske fangene. Fienden
offiserene som hadde gitt ordre om å drepe alle japanere, til og med
fangene forsto kanskje ikke denne oppførselen til
de japanske soldatene.

I et av krigens territorier i Stor-Øst-Asia,
Filippinene, i begynnelsen av januar en rekke
Japanske sivile ble massakrert av amerikanske tropper; i
I Japans historie forekommer ikke slike grusomheter.

Japanerne kjemper i dag for fedrelandet og for alle
folk i Stor-Øst-Asia, de kjemper et vanskelig offer-
ridd kamp der de stiller de hardeste kravene
på seg selv; likevel har de dyp medfølelse
for medmennesker, og på grunn av denne situasjonen, i
kampenes forløp, mange bemerkelsesverdige og rørende hendelser
vil dukke opp, noe som vil gå over i historien til
krig og der vitner om Japans ånd,
Yamato Tamashii.

Machine Translated by Google

Og hvis vi har lojalitet,
og ingenting annet i verden,
det er nok, og ingen
står foran oss.

Ingen kan forakte oss,
ingen fiende kan holde tritt,
døden kan ikke høste
med sitt harde snitt.

I deg og meg og alle,
den vokser tidlig og sent,
og midt imellom, der vi faller,
der blir det sådd.

Og hvis vi har lojalitet,
og ingenting annet i verden,
det er nok, og ingen
står foran oss.

- Hans Baumann

Machine Translated by Google

Heller til djevelen i helvete…

av Gerhart Schinke

En høstdag gled ut i den tåkete vidstrakten av hav. Det siste lyset falt fra trærne, og mørket begynte allerede sin marsj over landet. Kvelden kom fuktig og kald. På det vidåpne vinduet i kongens hall sto Ratbod. En ild brant i peisen
og kastet sitt lys på den høye skikkelsen. Alvorlige var trekkene i hans kantete ansikt, hvis blikk forsvant i den tåkete grå den gledesløse kvelden.

Kongen gjentok i tankene sine lykken og lidelsen i de siste dager. Byrden var tung på hans skuldrene. Den ensomme mannen hadde dommen over seg selv og sine eiendommer og måtte bære vekten av ulykke alene gjennom nettene.

Slaget ved Wyk-de-Duerstede var tapt. Kommer generasjoner vil snakke kjedelig om det som om alle slag, vil legg merke til hendelsen som hver hendelse i kriger mellom folk. Men de vil aldri vite hvilke tanker som brant i hodet
av mannen som så blomsten i sitt folk dø før dens tid! De vil aldri få vite hvordan det knuste hjertet hans da han svingte sitt blinkende sverd mot hodene til blondinen krigere som kjempet i fiendens rekker.

Machine Translated by Google

Den frisiske kongen kastet hodet rundt og stirret etter lenge inn i ilden. Hånden hans løftet til pannen. Fra flammehavet dukket skikkelser opp som sto foran øynene hans. Det var virkelig bildet av Aldgisl. Den den døde kongen sto foran ham som om han var levende. En samtale med ham startet:

«Du ville bryte fiendtlighet med vennskap da» Du lot presten Willibrord komme inn i landet. Du håpet at han ville holde det han lovet. budbringeren av den fremmede troen fremmet bare uro og sådde hat. Han har ødelagt Frisland. Så tok jeg til sverdet og kalt til krig mot fienden som truet landets frihet. Friesland skulle være fritt vær, fri som havets klare bølger, fri som torden når den brøler over skogene. Men for stor var den. fiendens tall. Fienden har seiret, Hør, du døde, seiret!

Desperasjon talte fra ordene hans.

«Stammen blør! Styrken avtar mot ti ganger sterkere, fordi herren i Roma vier alltid nye hærer til erobringen av makt, fienden trenger inn i landet vårt for å ødelegge friheten til Nord!"

Lenge var det stille i rommet.

Machine Translated by Google

Den døde kongens bilde viste seg tydeligere foran
av det smertefulle øyet.

«Jeg må bevare friheten for landet, redde livet til
folket fra fremmed makt. Ja, det skal så og bygge,
så så i fruktbar jord og beskytt åkrene
fra havets flom. Frisisk land bør forbli,
diker skal ikke synke!

«Ja, konge, Frislandslandet skal leve!» Målet ditt var
samme som meg. Du prøvde å forsone fienden da
du så at han kom i overlegent antall. Jeg trassig
tilbød ham sverdet mitt. Er vi ikke begge havets sønner, spirer av den
samme jorden? Hvem viste hjemlandet dets
opprinnelig natur? Willibrord synger en sang for deg. Den
prester forbanner meg, fordi jeg gjorde motstand mot dem da
De kom for å narre mitt folk. Så de hisset opp folket
Frankisk hær inn i landet og nå begrave avlingen av
blodet som rant gjennom sverdene våre.

«Hør Aldgisl, jeg vil følge ditt eksempel … hvis jeg kan.»
Biskopen av Sens burde dra inn i Frislandslandet. Jeg selv
vil ta imot dåpen! For Frislandslandet skal leve!

Kongen trakk sverdet ut av sliren, gikk frem
inn i lyset fra flammen og holdt bladet inn i
lys. Sverdet var fortsatt skarpt, men det skulle ikke være
gjentok at en liten gruppe trassige krigere motsetter seg en
overlegen fiendestyrke med våpen. For livets skyld, han

Machine Translated by Google

var fast bestemt på å tilby fred. Og avskyen han foraktet den korsfestede guden med sank i denne timen av desperasjon.

***

Det skulle bli en korsets seier da frisernes konge, som hadde trosset læren til
kirken så lenge, mottok dåpen fra hånden til
biskopen. Prestenes hender – listige og kalkulerende – hadde forberedt alt svært godt. Der var stedet som biskopen hadde valgt ut for dåpen (ingen bønn
huset sto i Frisiskland, hvor den hellige handlingen kunne har blitt utført); en klar morgen falt over landet.
Menn og kvinner hadde kommet sammen for å oppleve det skuespillet kirken tilbød. Trekorset, reist
av kirkens tjenere, sto høyt. Willibrord, den
Biskop av Utrecht kom med sin allierte Wulfram av Sens og et følge over eiendommen. Stille og triumferende gikk Romas sendebud til det forhøyede stedet
hvor kongens dåp skulle finne sted. Foran
av alle øyne ville dåpens vann bli helt ut
over kongens hode, og folket ville være vitne til hvordan selv den mest trassige kongen aksepterte korsets tro.

Machine Translated by Google

Hestenes vrinsking og hoverslag
annonserte sin ankomst. Ved siden av ham red Grimoald, hans
datterens ektemann. Krigere med spyd og ord fulgte etter. Da kongen
hoppet ned fra hesten sin
og gikk mot biskopene, som allerede hadde inntatt sine posisjoner
langs sidene av det hevede korset, hele nordens stolthet glimtet i
øynene hans. En
Den ubrutt krigeren ville bøye hodet. Ufleksibel var
blikket hans mot mennene og kvinnene, som sto stille
i en sirkel mens han nærmet seg korset.

Wulfram, biskopen av Sens, begynte nå å tale
høyt slik at den kan høres langt unna:

"In nomine patris et filii et spiritus sancti! Se, det er en
den store tiden som nærmer seg gjennom Guds representanter på
jorden. Konger og mektige herrer begynner å høre frelsesbudskapet!

Med konverterens entusiasme ropte han ut
ord:

«Menn og kvinner fra Frislands land, som deres konge i dag
tar imot frelseren og blir kristen gjennom
dåpen, så også dere skal kaste dere for føttene
av den allmektige Gud, som sendte sin sønn til jorden for å
rense ut din skyld også, og for å frelse deg fra skyld og
forbannelse!

Machine Translated by Google

Ingen av dem som sto der forsto betydningen av ordene. Prestene sto i hårskjortene sine bak den talende biskopen med et ydmykt blikk mot bakken. Bevæpnede frankiske soldater sto vakt til høyre og til venstre. Korset ruvet høyt som en forferdelig trussel.

Ratbods blikk vandret mot biskopen, festet seg på den fargerike kåpen, reiste seg så og møtte det uklare blikket til delegat fra Roma, kom tilbake igjen og bekreftet å ham på nytt hvor forskjellig en konge er fra en prest. Bak den høye pannen dukket tanken opp: En uoverstigelig barriere skiller kongene i Germania fra prestene i Roma.

Biskopen blandet latinske setninger inn i dåpstalen. Ordene fra seremonien fløy som forvirrede nattfugler over området og fant ingen steder lytternes hjerter. Så effekten deres gikk tapt som røyk fra røkelse. Seremoniens klimaks syntes å være over. Ratbods blikk samlet gruppen av folket sitt sikkert og bestemt, som manglet ærbødighet akkurat som han seg selv.

Presten skildret de døptes hellighet og malte helvetespine for de fordømte som ikke ville høre ordene fra ypperstepresten i Roma. Nå Wulfram av Sens henvendte seg til Ratbod selv:

Machine Translated by Google

«Ta da dåpens vann, konge, så du, fri fra alle synder, en dag kan komme inn i himmelen med skarer av troende, til å sitte ved den allvitendes høyre side Gud fra evighet til evighet, mens alle disse går til helvete, som dør udøpte.»

Så avbrøt Ratbods stemme den talende biskopen.

Han spurte på sine forfedres språk: «Du

har sagt, prest, at jeg skal komme til himmelen hvis jeg la meg bli døpt? Fortell meg nå, prest, hvor er foreldrene mine, som er døde og aldri har vært døpt?!

Skrekk spredte seg gjennom prestegruppens rekker, fordi den hellige handlingen hadde vært så uventet avbrutt. Biskopen, fullstendig i entusiasmen av konverteringen, kastet ut ordene:

«Alle av dem er med djevelen i helvete, fordi de døde som hedninger!

Så sparket Ratbod leirpannen med det hellige vannet slik at den falt til bakken og sprakk i biter. Og Han kastet sine frie ord i prestens ansikt:

«Da vil jeg si deg, prest, at jeg heller vil gå til mine foreldre og djevelen i helvete enn med dere prester til himmel!"

Machine Translated by Google

Utgivelsesår

1944

Machine Translated by Google

Europeisk front

Jo hardere denne krigen rammer det europeiske folket, desto større energiene som det vekker i disse menneskene og setter i gang. Utdaterte regjeringsideer forsvinner under påvirkningen av denne krigen som om de aldri har eksistert. Den kunstige blandingen av stater i Versailles-traktaten er knust, og under lidelse og tårer fødes en ny æra.
Vi er bare en bølge i flommen som setter Europas folk i bevegelse. Ideene om rase og sosialisme ryster Europas folk og presser dem til nye former for statsliv. Under

virkningen av bolsjevikenes ekspansjonsdriv og ondskapen i fiendens bombeangrep, folket i
Europa blir uimotståelig trukket nærmere hverandre, og en en følelse av fellesskap som aldri har eksistert, vokser frem før i tidligere tider med den eneste tilsynelatende velstanden i Europa. Det ville være feil å sammenligne tilstanden i Europa med den det befant seg i da franskmennene
Revolusjonen og Napoleon rystet statene og folket.
Den gang traff bølgene av en revolusjonær flom en et utdatert Europa uten en idé under ledelse av den reaksjonære kansler Metternich og ødela det uholdbare og hule systemet av et europeisk statsvirvar

Machine Translated by Google

under østerriksk lederskap. Dagens Europa befinner seg ikke i en tilstand der det bare bevarer og forsvarer fortiden. Ved at det har blitt bevisst på sin germansk tradisjon, den bryter utdaterte statsgrenser og bringer folk sammen igjen. Den gamle verden er representert av fienden i vest og i øst. Kapitalisme og marxisme er bare de syke tippene til den utdaterte oppfatningen av livets mening og menneskets verdi.

Det nye Europa bæres av energien til revolusjonær idé om sosialisme og rase. Den befinner seg dermed samtidig i en tilstand av forsvar og angrep: angrep, fordi den motsetter seg en syk og utdatert verden med en bedre en. Sosialismen er ikke bare en innenlandsk Rikets program, som streber etter en menneskelig orden basert på prestasjoner, men som også inneholder – sett utover staten – programmet for en ny orden av det europeiske folket på grunnlag av fri utvikling av deres folkelige verdier og på grunnlag av deres historiske gjennomføring.

Rikets idés makt

I rekkene til Waffen-SS kjemper i dag nederlendere, flaminger, valloner, skandinaver, estere og Latviere, og snart vil andre folk kle på seg sine oppvåknede ungdom i samme uniform og dermed danne den europeiske

Machine Translated by Google

Foran under SS-symbolet, som er født fra
behovet i denne timen og danner grunnlaget for en
kommende orden i Europa. Den som måtte ha tvilt på ideens
styrker blir korrigert når han
møter i dag nederlendere eller estere i Waffen-SS, som er
mer fanatiske og målbevisste forkjempere for
Riksidéen enn mange tyskere innenfor Riket. Dermed
vi møter erkjennelsen av at tjenesten til disse mennene i
Østen er stålbadet til Rikets idé. Mennene som
har kjempet der borte med det tyske SS-forsvaret mot
bolsjevikene, har kastet alt bak seg, alle fordommene som
fortsatt hemmer deres samtidige som
har ikke delt den unike, vanskelige frontopplevelsen. I
I kampen mot vår vanskeligste motstander gjenfødes Rikets
idé i all sin strålende skjønnhet. En europeisk fellesskapsfølelse
vokser frem som ikke lenger kjenner
nølingen til politikerne som sitter fast i den gamle staten
teorier. Disse europeiske frivillige SS-lederne og SS-mennene
er fortroppen til den europeiske fronten. De elsker
hjemlandet sitt, og fordi de elsker dette hjemlandet
og er lojale mot det innerst inne, de ønsker det som en premie
krige en ny verden, organisert av et sterkt rike som
alene er i stand til å redde hjemlandet sitt og beskytte sitt folks
levende kropp. Disse mennene har helt sikkert
minoriteter i sitt folk. Verdenshistorien er imidlertid

Machine Translated by Google

alltid laget av de få mennene som har mot til å våge det nye. De nølende følger først senere. Man må bla gjennom familiehistorien til en slik frivillig for å føle hvor sterk ideen om Riket påvirker
denne ungdommen. Det finnes for eksempel en flamling. Han kjemper i rekkene til Waffen-SS. Faren hans er en høytstående belgisk kolonialadministrator og tjenestegjør nå i engelsk tjeneste; bestefaren hans var medlem av den belgiske parlamentet, en fanatisk representant for fransk kultur mot den flamske opposisjonen i sitt eget hjemland. Barnebarnet omfavner riket og Adolf Hitler. For et brudd i epoker erklærer seg! For en sterk tiltrekning er besatt av Führerens personlighet! Hvordan
Mektig taler blodet og riksideene, at de unge mennene blant disse folkene erklærer seg klare til å dø for dette riket, som deres forfedre har levd fra
fra hverandre i flere tiår, ja i århundrer!

SS' europeiske oppgave

SS vokser derfor mer og mer inn i sin
Europeisk oppgave: Den samler den oppvåknede europeiske ungdommen til kampen mot bolsjevismen og de jødiske plutokratiene. Den som måtte tro at SS dermed
mister sin opprinnelige karakter eller avviker fra den strenge Rikets prinsipper har ingen forståelse av

Machine Translated by Google

den revolusjonære ideen om nasjonalsosialisme, som feier over nasjonalstatenes grenser. Ingen i Europa i dag tror, uansett hvordan krigen måtte ende, på at det kunstige statssystemet i Versailles, som
skylder sin eksistens utelukkende den engelske innblandingen i europeiske anliggender. Det er forståelig at gjennom denne krigens innvirkning viskes fernissen av en historisk utvikling, som ofte bare har vart i noen tiår, bort. og nå de felles røttene til den europeiske familien av folk kommer igjen frem i lyset. Det faktum at germansk vandring og den tidligere germanske bosetningen mellom Østersjøen og Svartehavet til Atlanterhavet

og Nord-Afrika har dannet Europas blodsenhet
og skapte disse menneskene oppstå på dette samme fundament.

Amerika og England har ikke noe genuint program for en den politiske nye ordenen på det europeiske kontinentet. De ser Europa allerede i dag bare som en koloni, noe de har til hensikt å utnytte økonomisk. Bolsjevismen har like lite å tilby Europa i ideer. Marxismen anerkjenner ikke noe ekte folk, like lite som den kan akseptere konseptet om blod inn i ordboken sin. Nasjonalsosialismen alene bekrefter røttene til hvert ekte folk. Den vet at bare den som er lojal mot hjemlandet kan være lojal mot riket. Adolf Hitlers revolusjonære sosialisme betyr for Europa
ikke bare en regulering av forholdet mellom de europeiske

Machine Translated by Google

folk til hverandre på grunnlag av den nåværende kampen. Bare fra denne bevegelsens verdensbilde fremkommer den kreative styrken i den rike, fulle mengden av mulige bånd mellom folk og nasjoner i Europa og lederskapet i en ... sterke Riket. Man må tydelig se at en indre og en ytre orden i Europa bare kan stamme fra dypet av det nasjonalsosialistiske historiesynet. SS danner allerede i dag jernringen av de mennene som lengter etter lidenskapelige hjerter for Europas nye orden under lederskapet til en sterk germansk midte. Uten disse mennenes deltakelse kan ikke det nye oppstå. Det er som om kontinentet vårt rystes av høy feber; det er fødselssmerten i en ny æra, som ønsker å oppstå fra grunnlaget for blodssamfunnet til den europeiske folkefamilien og for en sosialistisk orden for deres felles liv.

Uansett hvilken vei skjebnen måtte føre oss mot dette målet og uansett hvilke tilbakeslag som venter oss, forblir selve målet fastlåst. Det er det eneste målet det i det hele tatt er verdt å leve og kjempe for. SS vet at alt må brukes slik at kameratene fra det europeiske østen vokser sammen med det til en et kampfellesskap akkurat som de fra vesten. Intelligent behandling, et stort mål av evne må være brukt for å oppnå dette målet. SS forblir

Machine Translated by Google

kompromissløs i sine prinsipper, i utførelsen av sine praktiske oppgaver, kreativ og generøs. Den må være fleksibel nok til å behandle hvert folk i henhold til sin natur og historie. Det må være vår oppgave å danne det europeiske ungdommen sammen til en hard og bestemt front. Den vestlige fienden er ikke klar til å dø for en høyere verden, fordi han ikke anerkjenner den. Fienden i øst har bare brakt folket undertrykkelse og fornedrelse.

Hvis det finnes umistelige menneskelige verdier, så er de det forsvart av fronten til den tyske hæren. På vår side står en ny idé. På vår side må skjebnens vektskål til slutt tippe, hvis vi forblir harde og bevisste på
hele det historiske ansvaret for denne kampen.

Machine Translated by Google

Hvem kan gifte seg med unge?

av J. Mayerhofer

Da de unge SS-mennene i rommet begynte å snakke om jenter, var det vanligvis ikke særlig passende. I dag var det annerledes. Det var en alvorlig samtale, og det forble det.

Det var fordi en eldre romkamerat hadde fått en bok til jul, som inneholdt diverse alvorlige livshistorier visdom, noe han ga videre til de yngre karene for å tenke over. Det var en bok av den 80 år gamle Lower
Den saksiske forfatteren Gustav Frenssen med tittelen "Vorland". De forfatteren mente det ennå ikke erobrede landet foran dikene, det «nye landet», men utover det også de rasemessige og moralske fremtiden til vårt folk.

Hans, den eldre kameraten, fanget opp ungdommene – som ofte snakket lettsindig om kvinner og kjærlighet – på et gunstig tidspunkt. Det var søndag etter lunsj, tiden for «stillhet før stormen» før de dro til byen. Hans
les først dette for dem:

«Den unge T. ville gifte seg og sa til en venn: 'Jeg har en fetter med 3000 mark. Så dro han av gårde og giftet seg med henne. Den unge B. og vennen hans så to jenter som gikk foran dem på vei til dansen. De bestemte seg for at vennen hans skulle ta den korte til dans og vin, og han ville ta den høyeste, som han senere

Machine Translated by Google

gift. Den unge S. ønsket seg en kone. En dag så han en
åpnet vinduet og endte opp med å gifte seg med jenta som hadde
lot den stå åpen. Den unge R. lengtet i utgangspunktet etter
naboen til venstre, men da hun løp fra ham,
Han tok den til høyre. Det som kommer sammen
på denne måten kalles det et sakrament av den katolske
kirke - på godt tysk betyr det en Guds hemmelighet
vilje. Protestantene sier: «Det Gud har satt sammen…» Jeg
tror dette bare er tilfeldigheter – og halvparten av dem
uheldige ting – som skjer med unge mennesker som
ikke blir ordentlig opplært av foreldre, lærere eller staten,
og som selv, selv om de er voksne, ikke har
åpnet øynene deres.»

«Dere drar alle til landsbyen hver søndag», snudde Hans seg.
og sa til dem: «Og hvis ikke sersjanten var der, ville dere løpe av
gårde til kvinnene hver dag, som dere gjør»
ikke engang spesielt respekt, med få unntak.
huske omstendighetene rundt hvordan dere møttes, og om ved
med din gjerning kan du hente ut fra landsbyboerne
dom: «SS-mennene vet hva de vil med jenter.»
De vil ikke bare ha ..., de er også selektive
og ha smak og en sans for renslighet, som er halvparten
av karakter.' - Denne eller den egenskapen, ellers 'Nei
takk'."

Hans hadde kuttet dem ned til riktig størrelse. Men han hadde også
modnet dem innvendig samtidig. Deretter

Machine Translated by Google

ga kritikk basert på hva de visste om hverandre.
De som mer eller mindre bestod testen, koste seg med å la de «tatte» få det på spøkefull måte. «Lovbryterne» lot søndagshåret sitt bli rufset opp uten motstand eller fikk ørene sine gnidd enda rødere enn de allerede var av forlegenhet. Hans var fornøyd med ungdommenes gode hjerte, som kunne påvirkes av energiske ord.

«Hør nå på denne teksten», sa han, og han leste en annen seksjon:

«Den unge mannen, enda dypere og mer alvorlig en, er mellom 24 og 28 år - når han velger hans partner resten av livet - i hans vesen fortsatt ikke moden, fortsatt uvitende om sin egen essens, og gjør det fortsatt ikke kjenner livet og verden. Alle som kjenner hele menneskelivet vet at en mann på 37 er en fullstendig en annen enn en mann på 27 år.

«Siden det er slik – ifølge Frenssen – den 27 år gamle tar de viktigste avgjørelsene i livet sitt – den viktigste avgjørelsen i livet sitt … vet du hva det er?
- og vanligvis ikke gjenkjenner det virkelig verdifulle unge kvinner, de som står der i enkle farger, pen, sterk, stille og dyp, skapt av naturen og rase spesielt for å være mødre og oppfostrere av vår rase; snarere har de mye større tendens, i henhold til deres umoden natur, mot de som fargerikt glitrer

Machine Translated by Google

med små talenter og triks, som nærmer seg dem med
små overfladiske sjarmerende ting.

«Da disse mennene av den mest verdifulle sorten, giftet seg,
modnes i løpet av årene, de erkjenner, mer
tydelig fra år til år, den typen kvinner som er
verdifulle, lengte etter og begjære dem, eller snart ha
hemmelige kjærlighetsforhold. Og disse verdifulle jentene på den andre siden
hånd, siden de opplever at de ikke blir valgt
av de unge mennene, og selv kan ikke og gjør ikke
ønsker å leve uten kjærlighet, og er, i henhold til deres
egen verdifulle natur, tiltrukket av disse verdifulle,
modne menn, følg med på deres kjærlighetslyst. Og dermed,
på denne måten, gjør på den ene siden disse verdifulle mennene
lever i ødelagte ekteskap, noe som skader dem sterkt
produktivitet, og på den annen side disse verdifulle
kvinner lever enten uten kjærlighet i konstant misnøye,
eller forblir (de fleste av dem) under hele blomstringen og
fruktbar periode i livet deres en barnløs kjær. Dette
tilstanden er full av problemer fra et menneskelig synspunkt,
og fra den folkelige som kan forårsake stor skade.»

«Full av problemer fra et menneskelig synspunkt, og
«fra den folkelige med stor skade», gjentok Hans med
vektlegging.

Etter at han var ferdig, ble det stille en stund.
Men så tok en av dem til orde: «Men vi kan ikke vente så lenge?»
Hvor gammel er du, Hans? Sent i trettiårene? Det er nesten

Machine Translated by Google

middelalderen! Reichsführer SS ønsker imidlertid at vi skal gifte oss unge!

«Jeg forventet denne innvendingen», svarte Hans. «Forfatteren Frenssen mente ikke at man ikke skulle gifte seg før man er 37, snarere ønsker han at den unge mannen skal gjøre sitt ytterste, så tidlig som mulig, for å bli bevisst på virkelige menneskelige verdier, noe som naturlig går hånd i hånd med at dere jobber med dere selv. 'Mann, bli essensiell!' gjorde en sa en viktig mann en gang.

«Tror dere at riksführer ville at dere skulle gifte dere unge, slik at dere kunne gifte dere dum? Og slik at dere bare åpner øynene etterpå? Tror dere at riksführer ga dere frist til lettsindighet? Dere ville bedra dere selv. Det er et tillitsbrev! Riksführer mener at dere som SS-menn er verdige og modne nok til å kjempe for Tyskland, og om nødvendig dø. Men hvis det kan kreves av dere, kan dere også stole på at dere gir Tyskland nytt liv. Riksführer mener ikke å støtte enhver primitiv kjærlighetsaffære. Han tenker, når han ønsker dere tidlig ekteskap,

om Tyskland, om barn, men han tenker også over alt om verdien av disse barna! Hvis vi i dag har hundrevis av mottakere av Oak Leaves, tusenvis av Knight's Kryssmottakere og hundretusenvis av andre dekorerte soldater - i tillegg til det rå materialet, som vi også har - så tenk bare på hvor alt det

Machine Translated by Google

kommer fra! Du er i dag slik foreldrene dine skapte deg, og det betyr
slik foreldrene dine var. Fremtidens gutter
og jenter, menn og kvinner, vil bli slik du avler dem, det betyr slik du er
og slik jentene dine også er.

«Og siden en soldats tid i krig ikke tillater det
sløsing, så må du ikke kaste bort tiden din. - Kan du
snakk med jenta di seriøst om slike ting, som jeg nå
snakke med deg? Hvis ikke, hvis de er for dumme eller myke til det, så
la dem gjerne gå. - Men hvis de blir alvorlige og
stille når du forteller dem dette, og hvis de ser på deg
øyne, så er det noe der. Men slutt aldri å teste
dem og dermed dere selv igjen og igjen.»

En av de unge karene sa: «Jeg synes det er veldig vanskelig å
ta denne viktigste livsavgjørelsen på riktig måte
riktig valg av kone. Og derfor synes jeg Frenssens' idé om bare
«Å gifte seg sent, virkelig bra.» Så ble passene brakt.
inn i rommet.

«Gjør dere klare, gutter», utbrøt Hans. «Vi har det samme.»
sti for en måte, slik at vi kan avslutte samtalen vår.»

De gikk ut av brakkene og ut i det fri.
Nysnøen hadde falt, og landet luktet veldig rent.
De gikk sammen ned en ås der de bodde
var plassert, foran det et rikt integrert landskap
hvis udødelige liv lå beskyttet under en krystallsnø
teppe.

Machine Translated by Google

«Det er ingen tvil om at nettopp den nordiske mannen modnes senere enn mannen fra øst eller sør, spesielt hvis man med modenhet også mener modenhet i karakter, ånd og soliditet. Kropp og sjel er, etter vår tro, i essens ett og hører derfor sammen. I seg selv er et senere ekteskap naturlig for den verdifulle nordiske mannen. Men jeg trenger ikke å fortelle deg at vi i dag står i den vanskeligste kampen for vår rasemessige eksistens siden begynnelsen av vårt folks historie. Våre foreldre og besteforeldre hadde generelt for få barn, fiendtlige folk derimot hadde fire eller fem ganger så mange! Og nå, innen et halvt århundre, krever en ny krig allerede ofre fra blodet vårt. Så vi må forkorte tidsrommet mellom generasjonene. Vi har ikke noe valg og ikke noe annet så forståelig hensyn bør forhindre dette. Vi må tvert imot sikte på at den unge mannen allerede tidlig skal vite og ta sin plikt på alvor. Og vi utfører den gjennom gjensidig hjelp i denne oppgaven. De av samme karakter blant gamle og unge må stå ved hverandre med råd og med handling. Den første er selvfølgelig av mest lidenskapelige interesse for dere selv, nemlig erkjennelsen av at oppgaven med å velge kone er den ene tingen det er veldig viktig, slik at alt annet går riktig av seg selv. Grunnlaget for konevalg er imidlertid likhet i fødsel, det vil si å tilhøre samme rase,

Machine Translated by Google

og innenfor samme rase eller rase også kompatibilitet i de viktigste karakter- og åndstrekkene.»

«Ungdom i dag som 20-åring, men også på grunn av tid-» bestemte grunner, er så uklar og ubestemt i spørsmål om kjærlighet og ekteskap», fortsatte Hans. «Men hvordan kan det være annerledes så lenge media har blitt oversvømmet så lenge med så mange useriøse forestillinger om disse tingene for å tilfredsstille nysgjerrigheten og begjæret til de tankeløse massene? Kan det være annerledes hvis jentene våre maler seg og gir seg selv luft etter eksempelet til filmstjerner? Kan det være annerledes så lenge den tyske gutten tror at jenta hans må se akkurat ut som den eller den filmstjernen, og omvendt, hvis den tyske jenta velger sin 'type' blant filmstjernene? Kan ungdommen forstå hva den nordiske følelsen mellom gutt og jente, mellom mann og kvinne er, hvis den hele dagen bare babler og plystrer dumme hits, nynner og slenger, i stedet for å synge tyske kjærlighets- og folkesanger, danse tysk og pleie et livlig, tysk samfunnsliv? Først når vi igjen har en felles, naturlig folkekultur og et naturlig samfunnsliv – renset for det fremmede – i klaner, landsbyer og tettsteder, når alt fungerer sammen for å fremme og våke over den rette kjærligheten til folkets ungdom, når bryllupsfeiringene igjen bli meningsfulle folkefeiringer, vil til og med Ungdommer i 20-årene vet nok ganske godt hva de

Machine Translated by Google

burde elske og hva de burde unngå, og de vil også vite hva ansvar overfor forfedre, likhet i fødsel og oppvekst er. Og de vil finne de samme ideene blant sine slektninger og bekjente, akkurat som det var med våre forfedre for årtusener siden. Les i sagaene, der har du «bildene av bedre tider» som vår lojalitetssang synger om! Du er kalt til å vekke disse sunkne bildene til nytt liv igjen ved at du frembringer barn av *slik* verdi, med hvem bare fremveksten

av en slik nordisk formet kultur kan oppnås. Og gjør

ikke glem, for å oppnå det trenger man mødre som kan lykkes med å oppdra barna i en slik kulturs ånd og bevare den levende folkeminnet som hører med den.»

Hans var ferdig med søndagsprekenen sin. Han stoppet, og gruppen gjorde det samme med ham. De kikket ut i det fjerne, og de oppdaget snøen i nærheten. De varme hendene deres grep tak, og snart var snøballene

flyr.

Etter en intens snøballkrig tok de farvel og gikk hver sin vei. En av de unge karene ble igjen hos Hans, og begge berørte sannsynligvis hverandre.

på mange flere spørsmål.

Machine Translated by Google

Ditt liv tilhører ditt folk!

av H. Kl.

I dagboken og eiendelene til en SS-mann som drepte selv, gjentas følgende setning ofte: «Mitt liv har ikke lenger verdi!» Hva mente han med det, og gjorde han har han rett til å snakke sånn?

SS-mannen var 21 år gammel. Hans kjærlighet – som hadde bandt ham med to forskjellige jenter, den ene etter den andre, var ikke av en useriøs art. Han hadde søkt en verdifull forening, en likeverdig kone, som ville gi ham sunn barn i et varig ekteskap. Han ga opp den første jenta da medisinske undersøkelser tydelig viste jenta ville forbli infertil. Men så, når en ny kjær kjærlighet hadde bundet ham til en annen jente, fikk han vite på sykehuset at han *selv* ved egen feil var blitt steril.

Siden den gang har setningen om hans formålsløshet livet ble ofte gjentatt i skriftene hans, og at han hadde mistet alt han hadde levd, elsket og kjempet for: videreføring i barna hans.

Hva denne SS-mannen ønsker å oppnå gjennom sin selvmord? Ville han gjøre opp for det selvpåførte infertilitet eller ønsket han å unnslippe en barnløs tilværelse, som virket fattig og tom for ham?

Machine Translated by Google

Vi overlater gjerne undersøkelsen av disse spørsmålene til psykiaterne. For oss SS-menn er det i dette tilfellet, som i alle selvmordstilfeller, bare ett spørsmål som er nødvendig og viktig: Hjalp eller skadet gjerningen folket?

Ingen kan benekte at gjerningen til SS-mannen som er nevnt her, forårsaket alvorlig skade for folket. For gjennom den ble ingenting sonet eller gjort opp for. Tvert imot: ikke bare fratok SS-mannen sitt folk
avkom, men gjennom sin egen død fratok han det også seg selv og av sin egen arbeidsstyrke og kampstyrke. Dermed økte han sin skyld.

Det kan være tilfeller der en stor skyldfølelse bare kan sonet for gjennom døden. Så er det tilfellet der
Den skyldiges fortsatte liv kan bety en uutholdelig byrde for samfunnet. I alle andre tilfeller finnes det bare én soning og forsoning, nemlig
den totale livsinnsatsen for fellesskapet.

I sin ordre av 19. mars 1939, Reichsführer SS
tok tydeligvis standpunkt til selvmord. Det står:

> «Maksimalt 15 % av selvmordene begås av grunner»

som kan aksepteres, for eksempel livets slutt
etter en forbrytelse som skader samfunnet og sverter ære. 85 % av selvmordene begås imidlertid for
grunner som aldri kan aksepteres, som for eksempel frykt for straff, frykt for en test, etter irettesettelse fra en overlegen, etter en krangel med foreldrene, etter

Machine Translated by Google

oppløsning av en forlovelse, på grunn av sjalusi, etter en uheldig kjærlighetsforhold osv.

«Selvmord av denne typen har ingenting med heltemot å gjøre» eller heroisk ånd. De blir sett på av oss SS-menn som en flukt, som en desertering fra kamp og fra selve livet.

«SS hadde aldri hatt forståelse for folk som unngå kamp. Derfor bestemmer jeg at i alle tilfeller hvor og etterforskning igangsatt av overordnet fastslår tydelig at årsaken til selvmordet kan ikke aksepteres, at det ikke gis varsel om dødsfallet av mannen, og at SS ikke deltar i begravelse."

Livet ditt tilhører ikke deg, men ditt folk.

Machine Translated by Google

Det vi kjemper for er beskyttelsen av
eksistensen og spredningen av vår rase og vårt folk, næring
til dens barn og opprettholdelsen av ren
blodet, friheten og uavhengigheten til
fedrelandet, slik at vårt folk kan modnes mot
oppfyllelsen av målet som er gitt den, også av skaperen av
universet.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Man må overvinne «dødpunktet»

Budskapet i følgende brev fra et selskap
leder må forstås helt bokstavelig. Det gjelder
deg og meg og oss alle veldig personlig.

…Til tross for disse vanskelige dagene ser vi frem mot
fremtiden med tillit. Men én hjemsøkende tanke plager meg
ofte, nemlig at altfor få europeere er helt klare over hele, i
siste instans forstand
denne krigens absolutt ubetingede natur. Det er det absolutt
spres mer og mer. Men krigens alvor omfatter bare altfor få.

Bolsjevisten vil komme til vesten, og med
ham rir på døden – for oss alle, intet unntak. Vi kjemper for
eksistens eller ikke-eksistens - alle av oss, vi i Riket og
i alle europeiske land. Det som truer oss fra øst er total
utslettelse; bolsjevismen er den absolutte
historisk negasjon av alt vi er,
uansett hva man kaller det. Og russeren er sterk,
spesielt i den ene tingen som tidligere alltid har avgjort
konflikter: i ånden. Han er så fantastisk sunn;
selv den bolsjevikiske giften kan ikke skade ham. I stedet har den
effekten av en bakterie, som setter den tidligere

Machine Translated by Google

sovende styrker i bevegelse, som deretter blindt, men uimotståelig følger en indre lov.

Bolsjevismen er en virkelig stor begivenhet i de tidligere fattige Russisk historie, noe som historisk sett har beveget seg – og beveger seg fortsatt – den brede massen av dette kjempefolket. Russerne går uhindret inn i denne krigen. Vi bærer med oss en rik arv, som tynger oss.

Det er som Føreren en gang sa: Den siste bataljonen triumferer; med andre ord, den som avfyrer det siste skuddet vinner, uavhengig av hvordan kampen ender eller hvor dette siste skuddet avfyres. Den som holder våpenet sitt klart til å skyte og sikter mot motstanderen fem minutter etter tolv, har vunnet, selv om han står alene mot en tusen.

Svært bitre uker lå bak meg, uker fulle av forferdelige opplevelser. Men vi soldater her i øst opplever en enorm selvinnsikt og nøkternhet om oss selv. Vi blir renere, bedre, hardere og sunnere her. Soldatene som allerede har holdt stand i over to år i Russland er de beste mennene i vårt folk, den klart beste. Det er slik: man bør ikke lenger trene rekrutter i tyske brakker med dusjrom, senger, skap osv., men i russiske eller polske skitne reir. Man bør ikke lenger samle divisjonene i vestlige Europa, men i Sovjet-Russland og i Polen.

Machine Translated by Google

Nylig plukket jeg opp to soldater som hadde blitt separert fra enhetene sine. Ti dager tidligere hadde de vært i Haag. Det er helt klart her at man ikke kan forvente mye av slike mennesker i starten, uansett.

av hvor utstyrte de måtte være. Men det er synd om
hva som går tapt i de første slagene. Dette synet snakkes om
om mer og mer. Selv enheter som har vært i
hjemlandet i en lengre periode for hvile eller omskolering er
ikke lenger så gode som de ville vært hvis de aldri hadde gjort det
vært der. Man må først overvinne «dødpunktet»: man må avlære seg
ved å se tilbake, man må lære at veien til det virkelige og sanne liv bare
fører langs omveien av
fiendens nederlag, at det ikke er noen vei tilbake.

Hjemlandet er for vakkert for oss; det gjør oss syke,
slapp og svak. Det har ingenting å gjøre med moralen hjemme. Men med
effekten av trygghet og anstendighet i
hele livet vårt og vårt vesen; det er det som gjør oss så
syke når vi ser tilbake på den russiske elendigheten, på
ensomhet og ødemark av et nådeløst krav,
som – så absolutt – sannsynligvis bare har blitt gjort på
Athenerne i deres kamp mot Sparta eller Cæsar i hans
kamp med Vercingetorix.

Man må forstå at, selv helt følelsesmessig, ellers gir man etter for det enorme presset
som faller på en åndelig. Hvis man forstår dette,

Machine Translated by Google

så forsvinner presset umiddelbart. I stedet kommer en iskald, aktiv vilje til å engasjere fienden og beseire ham for enhver pris. Under oppdragene mine har jeg bli kjent med svært forskjellige divisjoner, som har vært i Russland uten avbrudd siden 1940, de som ble dannet i Tyskland under krigen, og de som er satt sammen i Frankrike. De siste har den vanskeligste tiden med å venne seg til den ubetingede naturen til det russiske landet for å oppnå et klart bilde av de gigantiske mulighetene i disse områdene, som der venter europeisk kreativitet.

Det summer i hodet deres: «Den gang i Frankrike!», i stedet å si: «Her er jeg, her forblir jeg – og hvis det ikke er fint her, da blir det fint, det er derfor jeg er, den jeg er! Altfor få sier dessverre det siste. Hvis vi kunne bite fast i den russiske jorden ... ville sovjeterne aldri jage oss bort. Men dessverre biter altfor få fast nede her; de drømmer om slutten på krigen tilbake hjemme, men ikke om krigens slutt som en fri mann i øst. Og det er en stor skam. Det må komme til det. På i det øyeblikket kan russeren sette i gang med å gjøre hva han enn ville liker; han kommer ikke en fot frem ...

Machine Translated by Google

Hvis vi ser den gamle verden falle i ruiner, la oss ikke
spør altfor mye om mye av verdi, mye som er
uerstattelig, blir også ødelagt! Det gjør en trist
og svekker motstandskraften. La oss heller
spør oss selv om vi fortsatt føler en gnist av
styrke i oss selv som gjør oss i stand til å gjenoppbygge
Riket ut av vårt kjøtt og blod. Hvis det er tilfelle - og
Jeg vet at de beste blant oss har denne faste troen -
da vil vi også ha styrken til å gjenoppbygge det store
fungerer der hvor ingen gammel vegg fortsatt hindrer oss - i
mellomrommene i øst og over ruinene i vest.
katedraler falt; deres hellige mål lever videre
uforgjengelig i vårt blod. Så vi er frie til kamp
og vil senere være fri, i henhold til det evige mål,
å bygge de nye citadellene i en ny tid.

***

Å være enkel og naturlig
er det høyeste og endelige målet.
- Nietzsche

Machine Translated by Google

Mennesket er overlegent det materielle, hvis det motsetter seg det med en stor peiling, og ingen masse eller stor masse av ytre kraft er tenkelig som ikke kan beseires av åndelig styrke. Og fra dette kan enhver som er i stand til det trekke konklusjonen at hos menn, ekte menn, er verdier levende som ikke kan ødelegges av granater eller fjell av eksplosiver.

- Ernst Jünger

Machine Translated by Google

Det evige hjertet

Veien tilbake – det er det vi kalte veien til
mødre og fedre, foreldrene, som hadde mistet en sønn,
ofte deres eneste; veien som skal lede dem ut av desperasjon og
ensomhet tilbake til livet. Frau Marianne Harmitz fra Saettin
beskriver et møte med
en frontlinjesoldat som rapporterer om en slik mors hjemkomst:

Det var på toget. Blant de reisende sitter en ung soldat. Håret
hans var blitt grått. Han har arrsår i ansiktet og linjer som bare
kommer av stort sjokk.
Han reiste på permisjon, i seks uker, som han sa, og
Siden en spurte ham hvordan en så lang permisjon var mulig,
begynte han gradvis å snakke.

Den hardt sårede mannen hadde kommet fra Stalingrad -
hvor han hadde deltatt i det vanskelige slaget nesten til
helt til slutt - med fly fra hjemlandet og et sykehus i
Wien. En mottakelse som rørte oss herdede menn til tårer. Utrolig
kjærlighet, omsorg, blomster, sympati. I
ved siden av sengen er min venn og kamerat. Ved hans side, stille og
heroisk, sitter moren hans, som ser sitt eneste barn begynne
langs stien inn i det vide, ukjente landet. Over
fra meg er kamerat H., som hadde mistet en arm og begge deler
føtter.

Machine Translated by Google

Han er alene. Aldri ser man slektninger ved sengen sin. Plaget og med stille sympati hviler blikket hans på morens ansikt. Hun føler det, og et usynlig bånd av forståelse omslutter hjertet hennes.

«Hvem er denne unge mannen?» spør hun meg plutselig.

«En ulastelig mann og kamerat», svarer jeg.

"Alene?"

«Dessverre, ja, og fattig.»

Hun blir stille. Jeg funderer på hva disse spørsmålene – på denne timen - sannsynligvis slem. Jeg vet at hun eier en stor gården, at mannen hennes er død, og at der, ved siden av henne, sønnen, arvingen, navnebæreren, er i ferd med å dra på sin siste reise. Livet hans ebber mer og mer ut.
Hun holder hånden hans, som blir tyngre og tyngre.
Og man føler at hjerteblodet hennes trekker seg tilbake, at hun føler at livet hennes forsvinner med sønnens, som var den innholdet i hennes liv og hennes første og siste oppfyllelse.
Stille holder hun fortsatt hånden når den allerede er kald;
vi ligger stille og tør ikke å puste.

Så reiser hun seg og går bort til kameraten vår, som ser på henne med store øyne. De rekker ut hendene. Hun føler hva det varme trykket skal bety: hans indre sympati.

«Nå har jeg en bønn til deg, min kjære venn.»
Du var vennen til sønnen min; må jeg ta deg til meg

Machine Translated by Google

sønn? Alt skal tilhøre deg, alt…!» Det er
som et hulk.

Kjapt prøver han å kysse hånden hennes. Og å stamme hans takk. «Det», avslutter soldatens rapport, «er det jeg erfaren, og jeg vet hvorfor jeg vender tilbake til fronten når permisjonen min er over.»

Han hadde sett Tysklands evige hjerte: det tyske mor. Han så henne overvinne døden på sitt største vis
øyeblikk.

Machine Translated by Google

De knuste hendene

Mester Riemenschneider var alene på verkstedet sitt. Skumringen falt forsiktig over skikkelsene som syntes å mykt fylles med liv i det siste dagslyset. Tilman beholdt sin rastløse hender stille, og øynene hans omfavnet igjen arbeid i det siste. Han reiste seg og gikk med tunge skritt til Madonna-statuen og – som den så ofte hadde gjort før – den viste seg igjen for ham at han ikke sto overfor en død treverk, men et mystisk bankende vesen. Han en gang kjente igjen de forsiktig fallende draperiene i plagget, la merke til en kjent, særegen frysning som gikk gjennom kroppen hans, som alltid kom over ham når han begynte å skjære ut en kjærlig og intimt ansikt ut av det myke, duftende treverket fra de opprinnelige skogene. På jobb likte han alltid å være alene, og han var verken bundet av tid eller time.
Alt han så og elsket eller hatet i livet sitt,
bare tok i hendene for å la det bli et nytt
å være tom for stein eller tre og lettet fra hverdagen
leve. For konene hans har det ikke vært lett å leve ved hans side. Han hadde giftet seg tre ganger, men døden hadde vært en fellesgjest og hadde fortsatt å holde fast ved hva han trodde på å eie fullstendig. Til tider virket det som om han var skyldig, som om han hadde latt konenes liv, som hadde vært så

Machine Translated by Google

spesiell for ham, flyte for mye gjennom hendene hans inn i hans arbeid. De hadde alltid vært som fontener for ham, fra som han kunne finne styrke og glede, og av og til også litt fred. Men de var egentlig ikke borte, og dette var en god og trøstende sikkerhet for mesteren. Skjønnhet og aristokrati oppsto fra materialet. Han hadde oppfylte en uskreven lov; født ut av ingenting, hadde han synliggjorde skaperverket og troen på livet i stumme skapninger.

Det har vært en lang vei siden den vanskelige tiden som lærling til høyden av arbeidet sitt. Han hadde sett mange mennesker og land. Å, verden var vid og lengselen var vokste jo mer han drakk det inn. Men gradvis fred kom til og med over ham. Würzburg omringet rastløshet i blodet hans. Her var han ly.

Mesteren reflekterte rolig over det hele og så innså han at den svunne tiden med bonde- oppvåkningen var som en stor elv som hans lengsel inn i kunne flyte.

Tankene hans gikk nok en gang gjennom skatten hallene til de kirkelige arbeidsmesterne, gjennom håpefulle søylevegger i de høye katedralene - i alle av dem var hans skulpturer, monumenter, altere, apostelstatuer. Stående i disse mektige steinskogene var han alltid glad, og han beundret mesterbyggerne av landet som trassig stablet opp slike strukturer i

Machine Translated by Google

himmelen. Han likte også klokkene som ringte over det vide landet med sine tunge toner.

Men noe merkelig hadde levd ufrivillig inni ham og nå brøt de gjennom. Hvorfor la prestene på røret Nederlandsk gull og farget pynt der inne? Hvorfor sang de i utenlandske bønner til Gud? Hvorfor virket pengeklangen i eskene å være det viktigste for kirker? Så kom vill nød over Riemenschneider.

Han knyttet sine velsignede hender til kraftige never. Hvordan ofte hadde geistlige tvunget ham til å forme ting hendene hans var motvillige til å gjøre. Likevel har jeg gått som jeg ville, de kunne ikke hjelpe meg; og mens han tenkte, en en kald gnist økte i øynene hans. Han hadde brukt mennesker som omringet ham dag etter dag som modeller for arbeidet hans. Landsbygdskvinner, barn fra byen, menn fra verkstedene og fra jordbrukslandene – han hadde plassert dem i altrene, og kirken hadde gitt dem utenlandske navn.

Prelaten til prinsbiskopen av Würzburg brakte mesteren en ny ordre. Riemenschneider er gretten svaret spisset ørene hans. Så sprakk det ivrig og uhemmet ut av ham: «I byen går det et rykte spre seg, men jeg vil ikke tro ... Mester Riemenschneider! Til alle tider har de helvetes maktene

Machine Translated by Google

hadde sin plass inni deg. Hvordan ellers kunne du plassere legemliggjort Antikrist inne i de hellige altrene?

Presset og sterkt forbauset spurte mesteren: «Hvor ... hvor er Antikrist, ærede herr?»

Han gled de bleke hendene inn i de vide ermene på klærne sine. soutane og sa kaldt, litt hånlig:

"I hjørnene av altrene deres sitter bønder på huk med vulgære ansikter, og du har skåret ut en ganske fornem ansikt for Judas i Heiligenblutaltar i Rothenburg, slik at det kunne være St. John. Og på alle kors tyvene mangler, og», øynene hans krøp opp mesteren og han bøyde seg fremover: «og alle Guds mødre du skjærer ut ansiktet til din unge kone Elisa.»

Mesteren ga pastoren et lett og kjølig smil, løftet de slanke hendene i avvisning og sa: «Ja, ja, jeg vet hva du vil si: ... Og fortsatt i dag er merket av vanære, de første menneskene i nakenhet, står munter og uskyldig ved portalen til Marienkirche. Jeg vet hva du synes om arbeidet mitt, sier du at jeg holdt meg ikke til De hellige skrifter. Nå har jeg kommet til vet at det er rent risikabelt å fordype seg også dypt inn i De hellige skrifter. Jeg bare gled av falske klær som du har pakket rundt folket og nå er dette irriterende for deg, fordi du ser sannhet."

Machine Translated by Google

"Vær oppmerksom, mesterrådgiver, treskjærer av den hellige og eneste kirke, hun har Herrens sakrament, hun står urørt over alle mennesker. Forbli en tjener av henne!"
Ikke bli en håndlanger for djevelen og hans lakeier!

Mesteren svarte ikke noe, men stirret lenge og hånlig på prelaten. Da den tunge eikedøren smalt igjen bak den avtroppende kirkemannen, visste Riemenschneider at den første store bjelken i

broen han hadde krysset i flere tiår hadde brutt sammen.

Tilman Riemenschneider hadde vært i landet i noen dager. Han besøkte venner og kamerater som han visste var tilknyttet den hemmelige bevegelsen.
bøndenes motstandsorganisasjon. Det stille opprøret spredte seg som ild. Bøndenes behov vokste. Men Tilman
Riemenschneider tok parti med dem.

På toppen av bymuren i Würzburg bonden-
høvdingene hadde stått i timevis og ventet på
bondehærene som skulle ankomme byen. Frem til opprøret hadde de gjemt seg. Da alarmklokkene ringte
de kom plutselig ut og samlet stille sine
menn. Deres saker sto nå i orden. Erkebiskopen hadde
flyktet, må han ha innsett at spillet hans var over. Snart
Bøndene skulle komme. Vinden traff ansiktene deres som en kald knyttneve. Natten krøp kjølig og lang. Bermetter

Machine Translated by Google

flyttet opp til Riemenschneider: «Det tar forbanna lang tid tid, hærens marsj mot Würzburg.»

Mørket, kulden og ventingen vokste kontinuerlig sammen mer undertrykkende, mer overveldende.

Et skrik hørtes gjennom det svarte mørket. Hovklapring. En farende rytter. Det var Mergentheims bud. Ut av hans gispende etter pusten dro de i ordene, først bare to, som vanvittig snurret rundt:

"Alt er over... Alt er over!... Ingenting er igjen" av bondehærene." Den stammende rapporten om den siste bondehærens fall brant i deres skrekk.

Ingenting rørte seg. Skrekken vokste rundt mennene som om de var omgitt av en ugjennomtrengelig mur av flammer. De trodde de holdt på å bli kvalt. Det var uutholdelig. Så hylte noen vilt, som bare en et slått dyr er i stand til å gråte.

Men så brøt det løs med et raseri. En bondeleders ropte skarpt gjennom turbulensen til oppløsning:

"Riemenschneider! Riemenschneider!... Her, fort, en hest, vi må forlate Würzburg! Når biskopen

Når seierherrene vender tilbake, vil de marsjere inn i byen, og deretter vil vår livene vil være over. Vi er gjørme på skoene deres! Vi… de de siste!

Machine Translated by Google

Og forbløffet over hans rigiditet: «Hva skjer, Riemenschneider? Kom!" Svært svakt, men likevel hardt som glass, kom svaret hans tilbake:

«Jeg har gjort Würzburg stor … jeg blir. Jeg snur meg ikke.» hale, og … og … hvor … skulle … jeg … dra?"

Stillhet!

Bare nattens svarte storm raste. Ingen stjerner var der skinte, intet lys av håp varmet.

Bondelederne tenkte bedre over det. De innså at enhver flukt ville ha vært unødvendig. Før eller siden senere ville de ha blitt oppdaget, eller de ville har måttet gjemme seg i skogene, men så har de muligens kunne dø av sult.

De siste bondelederne klarte å gjemme seg i tre dager, så ble de oppdaget og fanget av biskopens blodhunder.

De krøp sammen lenket i de dypeste fangehullene av festningen Marienburg, med brennende øyne rettet mot det tunge mørket. Ingen av dem visste om de andre. Luften i fangehullet var vond og fuktig.

Tillman Riemenschneider holdt nesten på å bli kvalt i fangehullets mørke. Dag for dag gikk, skritt for skritt steg, og mange netter rant forbi. Morgendagen var borte og fortiden hadde kollapset.

Machine Translated by Google

Plutselig klirret det fottrinn foran steingrotten hans, eller det kunne også være lenker. Dagslyset blendet.
Riemenschneider. Han ble hardt dyttet fremover. Den
den prangende røde fargen fra bødlenes dubletter brant i hans
øyne. Han kom inn i rettssalen.

Over hans ydmykhet tronet tribunalet.
Svart, fjern og tilhørende en annen verden. På det tidspunktet
gang han visste: Nå kommer innhøstingen min ... den røde
innhøsting.

Anklagen ble lest opp av byfogden.
presteskapet hadde overgitt mesteren til den sekulære domstolen;
hun beholdt rene hender, for hvordan kunne det muligens
blodflekkede hender omfavner Det Aller Helligste?
Kirken var plettfri. Hun sto over det sekulære
staten som måtte tjene henne, og den sekulære staten måtte
avsi dommen:

"Tillman Riemenschneider, billedhugger, treskjærer, by-
rådgiver og tidligere ordfører i byen Würzburg, er
anklaget for ondsinnet forræderi mot sin monarke og føydale makt
herre, den edle prinsbiskopen av Würzburg. På grunn av
ulydighet og fordi han hadde til hensikt å åpne byen for
de krympende bondekjettere, han får dommen på
døden ... Men kirken ..."

Riemenschneider lyttet knapt. Han kikket gjennom
alt, og utenfor hørte han en fugl synge. Liten fugl,

Machine Translated by Google

Han tenkte, jeg kunne ha hatt bruk for sangen din i går
og alle dagene i fangehullet, men siktelse og
dommen fortsatte, ord for ord, nærmet seg ham, berørte ham, grep om
hjertet hans som jernfingre og
knuste den.

«Kirken er barmhjertig i Herrens navn,
Riemenschneider vil bare bli fratatt en del av sin
eiendeler vil bli fratatt eiendommen, og ved hjelp av
tortur ... hendene hans ... vil bli ... knust!

Kunne solen skinne ... blåse vinden? Gjorde trærne det?
har rett til å rasle og fuglene rett til å synge
da denne uutholdelige smerten ble påført? Må ikke
alt fryser til is av navnløs redsel?

Og det ble gjort!

Mennesker fullbyrdet en menneskelig dom. Da
torturistene begynte sin forferdelige handling, mesteren gravde sin
tenner inn i leppene hans. Han ytret ikke en lyd. Så falt han
inn i en virvel av glødende røde sirkler.

Slik at aldri igjen som i middelalderen vil vår
kreative mennesker skal tortureres – for dette kjemper vi.

Machine Translated by Google

Sjel og kropp

av LE

Det senklassiske, kristne konseptet hevder at det finnes en dyp essensforskjell mellom kropp og sjel. Begge er av forskjellig opprinnelse: kroppen er av en jordisk-materialistisk kilde, sjelen av en guddommelig-åndelig opprinnelse. Begge har en ulik skjebne: kroppen dør og forfaller, sjelen er evig og lever videre etter døden. Begge står i den største verdimotsetningen: kroppen er kilden til drifter, av det lave, av antiverdier og ondskap; sjelen er bærer av det høye og gode og dermed av ubegrenset verdi. Mellom både gap og ubroelig kløft står de motsatt av hverandre. Den vanhellige kroppen er lenken av sjelens frie, gudfryktig-åndelige høye flukt; det er dens et urent, jordisk fengsel.

Vår livsfølelse og rasens naturlige følelse gjør det ikke enig i disse prinsippene for en døende og kollapsende verden:

Vi vet at begge – sjel og kropp – er betrodd oss direkte av skaperen. Begge er like manifestasjon av det evig skapende og vidunderlige arbeidende gudfryktig natur.

Vi vet at vi har arvet begge deler fra våre forfedre, og at begge deler lever videre i barna våre. Vi vet at avgjørelsen om fortsatt liv eller død for begge er

Machine Translated by Google

plassert i våre hender med selvansvar. Vi lever i ærbødighet for at vi er kalt til å bidra til å bevare skaperens verk og spre det gjennom epoker.

Vi vet at kroppens edelhet og renhet er samtidig vår sjels og omvendt. Vi vet at den som ødelegger kroppen sin, også ødelegger sin sjel, at den som forfaller sin sjel, også merker sin kropp. Vi vet at vi bare kan utdanne og forme vår sjel sammen med kroppen vår og omvendt.

Vi vet at vi i bunn og grunn er ett og det samme med vår kropp og vår sjel, og at helliggjørelsen av det ene er også helliggjørelsen av det andre.

Machine Translated by Google

Moder Jord - Fedreland

Deri ligger håpet og troen, offeret og hengivenhet, gjerning og arbeid fra utallige generasjoner. er en arv, innviet og helliggjort gjennom våre forfedres liv og død, gitt oss som en sterk og vakker arv. Hvor mange menneskehender har bygget, tappert og trofast, på det store hjemlandets hus vårt hjerte - Europa. Hvor mange har ofret, tatt vare på, arbeidet, sultet, tenkte og led! Hver hånd-lengden av vår jord har blitt utrettelig vunnet og dødsutfordrende forsvart igjen og igjen. Det samme gjorde germanske mennesket sakte, men sikkert i løpet av århundrer former det klare trekk ved landsbyene, byene, citadellene, katedralene, slottene, broene, gatene og de brølende verkstedene i landskapet. Det som dukker opp foran øynene våre når vi sier: Moder Jord - Fedrelandet. Fra denne jorden har vi vokst opp, det omgir oss, hjemlandet gir livets styrke.

Ofte gjenkjente ikke germanske menn det og ble ikke bevisst på dens verdi. Men da de var omgitt av det fremmede, ble det smertelig klart for dem at hjemlandet er godt og uforanderlig som en mor, aldri flyktig, alltid klar til å ta dem opp og gi dem næring med styrke og tro.

Machine Translated by Google

Det var en vanskelig vei, helt til en mann reiste seg og sa med en klar stemme om at vi måtte vokse utover kjærligheten til jorden i vårt nærmeste hjemland; det var en mann som lærte oss å forstå at nettopp i det fantastiske mangfoldet av stammekarakterene og landskapene i Germanske land er der rikdommen i livet vårt ligger, og at bare i forståelsen, verdsettelsen, verdsettelsen – og kjærligheten – til alle av blod og kultur relaterte mennesker av I Europa yter vi våre egne den beste tjenesten hjemland. Et stort, hellig hjemland er det for oss germanere, og hvert landskap i det er en hjørnestein, ingen kan mangle, og bare alle sammen passer de inn sammen til den evige skjønnheten i vår store nordiske-bestemt boareal.

Machine Translated by Google

Av samme slag

Jernbanen bak Trondheim ble ødelagt, så kompaniet måtte marsjere.

«Marsjerende i Norge», tenkte geværmennene mens de bannet og kastet ryggsekkene på ryggen, «er som øser vann opp av havet: det ser aldri ut til å ta slutt.»

Men landet var vakkert, vakrere enn noe annet annen region de hadde sett så langt, og de hadde fått mye rundt i Europa under denne krigen. Gaten gikk opp bakken, ikke plutselig, men heller på en så enkel og sjarmerende måte at man knapt la merke til det mens man marsjerte. Små, mørke innsjøer lå mellom fjellene, og åkre og enger var så grønne - som i gresset som hjemme i påsken, selv om pinsen hadde gått for lenge siden.

Selskapet marsjerte på nytt ut i morgentimene, og etter en kort hvil på ettermiddagen marsjerte de langt inn i natten. Endelig så den fremadstormende spissen byen; marsjmålet for denne dagen het Ogendal. Men i dette øyeblikket hadde selskapet en bitter skuffelse, fordi hele byen, som lå så vakker i dalen, ble så grundig ødelagt at bare ruiner kunne bli sett. Ikke ett eneste hus sto lenger, bare

Machine Translated by Google

nå og da en vegg, enkle skorsteiner og vegger. Overalt mellom restene røykte det og ulmende. Da selskapet stoppet på en engen utenfor byen, en av geværmennene som var som campet her i regionen sa at i går det hadde vært harde kamper her. Nordmennene hadde gjorde tapper motstand; ved å gjøre det hadde byen gått opp i flammer.

Men geværmennene var lei av den lange marsjen og Kapteinen gjorde det kort. Han pekte med hånden over til høydene, der gårdene var: «Hver tropp én gård!

Den unge blonde løytnanten som ledet den første troppen så raskt på omgivelsene: «Jeg har allerede min.» sa han og snudde seg tilbake til geværmennene sine: «Første tropp til «Gården er rett, de tre trærne!» Geværmennene snudde seg hodene deres. Nettopp den høyeste gården! Men de så at denne gården var vakrere og større enn andre. Som et slott sto det oppe på åsen. Den mørkerøde bjelkene passet vakkert til de hvitrammede vinduene og rundt omkring lå et intakt område av enger, åkre og skogen. Det var absolutt godt å bli der oppe.

Løytnanten samlet troppen sin. Geværmennene løftet igjen ryggsekkene og klatret deretter opp stien. Gjennom bjørkeskogen gikk det oppover. Da

Machine Translated by Google

frisk grønnhet fra trærne åpnet seg, gårdshuset
lå allerede foran dem. Engene var spredt
rundt hele bygningen. Markene var nylig knust.
Alt virket så rent og pent. Virkelig, bonden
som bodde her var en konge i sitt imperium. «Vi er
«geværmenn fra andre kompani», plystret løytnanten
heldigvis var det hans favorittmarsjsang, «vi slåss og
seier, men vi trekker oss aldri tilbake!» Så lot han troppen sin stoppe
og gikk sakte oppover mot gården.

Det var et bredt og herskapelig hus. Over den massive
inngangen stakk ut et slankt tak, som ble båret av to
tresøyler. Søylene hadde en delikat treskjæring,
nesten for delikat for den tunge porten. Akkurat i øyeblikket
Løytnanten var i ferd med å legge hånden på døren
håndtaket, en gammel mann steg ut under kalesjen.
Han var stor av vekst, så stor at han var en god del høyere
enn løytnanten, som faktisk var av god størrelse
seg selv.

Den gamle mannen så soldaten og grep tak med begge
nevene mot dørkarmen, sto der med beina på skreddersydde bein og
ristet rasende på hodet. «Hallo!» sa løytnanten.

Den gamle mannen svelget et par ganger, og kort tid etter
sa: «Nei». Det må ha vært det eneste ordet han kunne si.
på tysk, «Nei, nei!» Og det slanke, firkantede ansiktet hans så ut
uvennlig, og i hans grå øyne sto et flammende raseri.

Machine Translated by Google

Løytnanten smilte igjen og sa lett: «Du må
la troppen min bli her for natten, førti mann; de,
finn plass i huset, her, de andre i låven!

Den gamle mannen klemte fingrene inn i treverket til
dørstolpen og stakk beina i bakken, som om han
alene måtte nekte adgang til hele troppen som
stilte seg opp foran huset. Sint sa han: «Nei!»

Løytnanten ropte på sersjanten og ba ham om å
se etter låven og klargjøre halmen til leiren. Han
ville klare seg med den gamle mannen her helt alene.

I det øyeblikket løytnanten hadde sagt dette, den gamle
Mannen kom noen skritt frem og listet seg inn i huset
foran løytnanten, som om han hadde ombestemt seg.

Løytnanten stoppet et øyeblikk ved dørstokken.
Han så en bred, lav hall foran seg, veggene var
panelt med tre, over det var det tunge, svarte bjelker.
Rommet fikk bare lyset sitt fra døren og lå
delvis i mørket. Bare gradvis kunne løytnanten
forstå at menn sto her, ti, tolv menn, alle så høye
at de nesten nådde det lave taket med hodene.
Alle hadde det samme uvennlige ansiktet som den gamle mannen.

Plutselig så løytnanten at mennene sto der
rundt en båre. En død soldat lå på båren.
Løytnanten tok av seg luen.

Machine Translated by Google

Mennene i sirkelen ga ikke ytterligere oppmerksomhet til ham og så stille ned på den døde mannen. De ba ikke, de beveget ikke engang leppene sine. Og mennenes ansikter ble stive igjen, som om de bare var sammen, men ikke for å vise hverandre sin sorg.

Løytnanten så det slanke ansiktet til den døde, som var blek som voks. Øynene var lukket. Et bredt, alvorlig arr gikk over pannen. Men uttrykket av fredelig hvile lå på ansiktet. Jakken til en En norsk soldat lå spredt over brystet, og luen lå oppå det. Men ved foten av båren sto plogen. Så gikk den gamle mannen bort til en av mennene og la stille en hånd på skulderen hans. Et øyeblikk mannen så opp og løftet hodet som tegn på å ha forsto ham. Så snudde han seg mot løytnanten. «Den

«Bonde er død», sa han på godt tysk.

Løytnanten nikket kort og samtykkende: «Vi blir i låven», sa han. Mannen gjentok at svaret er norsk. Den gamle mannen lyttet og i stillhet nikket.

Løytnanten gikk og innlosjerte troppen sin i låven. «Ingen kommer inn i huset.» sa han forklarte til geværmennene. «Bonden ble drept i kamp, sannsynligvis under kampene i går morges.»

Machine Translated by Google

Da løytnanten etter en stund igjen kom inn i huset, ble han fulgt av to soldater, som bar en stålhjelm og en pistol. Den gamle mannen var

forskrekket først, og mennene løftet hodene og vendte seg mot

løytnanten. Et øyeblikk var det helt stille i rommet. Men de to soldatene gikk bort til den døde mannen, hilste og stilte seg vakt, satte med et hardt grep våpnene ned foran seg og holdt vakt.

Først hadde mennene trukket seg tilbake mot veggen. Ikke

før nå hadde de forstått hva dette skulle bety. Løytnanten sto overfor mannen som hadde anket

til ham og sa: «Bonden har falt som soldat. Jeg

«Gi ham vakten!» Sakte oversatte mannen ordet

ved ord. Mennene rundt omkring bøyde hodene sine i

stillhet, og det virket for løytnanten som om ansiktene deres

var ikke så harde og uvennlige som før.

Men nå en ung kvinne, som hadde sittet midt i

bordet, reiste seg. Hun hadde en høy, slank figur og en fri

naturen. Det virket som om løytnanten aldri hadde

sett et vakrere og mer edelt ansikt.

Kvinnen dukket opp i døren og lette etter en

øyeblikk ved den døde mannen. Så så hun tyskeren

soldatene, som sto ubevegelige ved foten av båren,

med kanonene foran seg, den ene på venstre side, den andre

en på høyre side av plogen. De sto ikke i

Machine Translated by Google

noen annen måte foran den døde som den
andre menn gjorde det, og ansiktene deres hadde den samme alvorlige og
alvorlig uttrykk som de andre mennenes ansikter. Ærefrykten for
døden var over alt.

Kvinnen så dette og gikk tilbake inn i rommet.
Da hun kom inn i hallen igjen, holdt hun en trepinne.
grøftegraver i begge hender hvorpå en av de tynne lå
norske flatbrød, og ga det til tyskeren
offiser: Løytnanten kjente skikken, avbrøt en
brødstykket og spiste det sakte. Han visste at
hermed var han blitt gjest i dette gårdshuset.

Neste morgen, da troppen marsjerte av gårde
igjen gikk den gamle mannen bort til løytnanten.

«Takk», sa han, og løytnanten kjente igjen
at han hadde lært dette tyske ordet bare for nettopp det
formål. Så kalte han på mannen som kunne snakke
Tysk og vinket oppmuntrende til ham.

«Tyskerne skjøt bonden», sa mannen strengt,
understreket hvert ord og så trist ut.

«Det er krig», sa løytnanten. «Det er krig», sa mannen.
gjentok seg. Og den gamle mannen som så ut til å ha
forsto ordet, nikket samtykkende. «Det kan ha
«måtte komme til dette», sa mannen igjen, og ansiktet hans
lyste opp, «men jeg vil si dette: intet hat vil
bli igjen!

Machine Translated by Google

Løytnanten nikket ordløst. Han ville egentlig si noe, men store ord betydde ikke så mye for ham. Et øyeblikk lette han etter

et passende svar.

Endelig fant han ordene han ville si. «Vi er

av samme slag», sa han.

«Det stemmer», gjentok mannen, og nå rakte også den gamle mannen hånden over til offiseren. «Vi er av

samme slag.»

Machine Translated by Google

I dag kjenner vi en fellesskapsfølelse som er langt sterkere enn politiske eller økonomiske interesser kan forklare. Det er følelsen av et fellesskap som er bestemt av blodet.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Gullmedaljen for tapperhet

Da etter (første) verdenskrig de østerrikske flaggene -
som hadde blitt utfoldet i vinden i alle retninger
over hele Europa på utallige gamle og nye dager
seier for imperiet - måtte senkes i ære, ingen kadett bar dem høyt og
vinket inn i en felles
tempel for verdig minne. Akkurat som den store nasjonen hadde
sprakk i seks eller sju deler, så fant de sitt hvilested her og der, hvor de
rasler keiserlig som
så snart vinden blåser fra slagmarken på
Kahlenberg (kamp mot tyrkerne), flere også i
Ungarn, noen i byer som plutselig tilhørte land som tidligere bare hadde
privilegiet å se de satengfylte, kulefylte flaggene etter at de hadde overgitt
seg
til dem. Merkelig nok hang standardene i forskjellige
haller, og når en gang i en fjern tid i løpet av en stille natt
den siste fargede flassingen flagrer fra polene som en møll til bakken og
faller til støv, deres berømmelse vil fortsatt være
stor.

Akkurat som flaggene, som hadde blitt plassert i mørket,
det samme var ingen av dem som hadde marsjert i sine
hærens feltgrå uniform i fire år fikk lov til å vise frem sine dekorasjoner
for tapperhet, hvis deres bosted

Machine Translated by Google

befant seg i et av de nye landene. De hjemvendte soldatene la medaljene, korsene og båndene sine i kister eller bak klesvasken. Ja, de kunne bare oppbevare dekorasjonene for tapperhet i mørket; og dermed

noen ganger rakte en gammel kriger ut hånden sin

mot dem, da han ved et uhell fikk et glimt av dem, for å føle på dem, gavene fra et imperium, før han skjøv de indignerte, klirrende tingene tilbake i
mørk.

Det samme skjedde også med en sersjant, som hadde tjent gullmedaljen for tapperhet ved San i
Karpatene - først den lille og snart den store
medalje for tapperhet i sølv og senere i Tyrol bronse
medalje, og dessuten «Karl-Truppen-Korset». Han var en mann som var begeistret for våpen, og ingenting kunne ha gledet ham mer enn å bli værende i selskapet.
til døden, i Galicia eller Trient, i Bosnia eller på
«Schmelz», han ville ikke brydd seg om hvor. Men som en tysker, hvis hjemland lå i skyggen av en annen
nasjonens heftige, vidtrekkende grådighet, gikk han akkurat som flaggene og medaljene inn i mørket og ble en
bonde, og ikke en dårlig en egentlig ... bare at han nådde oftere enn andre bak klesvasken inn i skapet for å trekke ut de fem medaljene for å la dem klingre videre

håndflaten hans.

Machine Translated by Google

Han tok seg en kone, dyrket markene og fikk et barn,
og da den ble født og han så hvor desperat kona hans kjempet med
fødselsveene, hvordan jordmoren grep inn på vegne av kvinnen som
ropte «mor» som
så mange han hadde sett dø på slagmarken, så uten å være klar over
det, knipset han hælene sammen,
hjertet hans banket høyt, og pannen hans begynte å svette;
Han følte at han ikke kunne gjøre noe annet enn å stå her
i giv akt ... ellers måtte han ha satt seg på huk i en
hjørnet og gråte ynkelig.

Men idet barnet i vuggen kvekket og kvinnen
smilte overlykkelig, den takknemlig lettede mannen hadde en
merkelig inspirasjon, en inspirasjon som han aldri ville
ha hatt hvis hæren hans fortsatt marsjerte under flagg og trommer,
fordi ingen sersjant noen gang har hatt rett til å tildele medaljer og
utmerkelser til en person; men nå som
hæren og medaljene var borte, og i mørket hadde han
idé om å oppføre seg som en øverstkommanderende og belønne den
dødsforaktende kampen. Han snurret barten sin, gikk bort til skapet,
tok frem de fem medaljene og
så lenge på dem. Fordi knærne hans var fortsatt
skjelvende, var han tilbøyelig til å gi sitt høyeste og mest
praktfull dekorasjon, men så tenkte han på at barnet bare var en jente;
han ristet på hodet og valgte ut
stor sølvmedalje, som glitret på den hvite og røde platen

Machine Translated by Google

stripete bånd og festet det til mors nattkjole.
Måtte den leende moren nekte, måtte jordmoren presse
hendene sine med et jordnært brøl mot magen, medaljen
nå ble tildelt og lå dag for dag, helt til kvinnen
i barselsengen hadde kommet seg, på nattbordet, og alle som
kom på besøk kunne se at sersjanten æret sin kone på samme
måte som han selv hadde gjort
hedret tidligere. Senere la han ikke medaljen tilbake
inn i skapet. Den tilhørte ikke lenger ham, til en
soldaten som sto i skyggen, slik han følte det med seg selv; det
var nå hans kones eiendom, og han unngikk henne nesten
medaljen. Hun gjorde egentlig ikke
forstå, men likevel måtte hun ta vare på
æresdekorasjon fra nå av seg selv, ikke i mørket
selvfølgelig, hvorfra den hadde kommet i forgrunnen, rundt og
blinkende som en stjerne, på grunn av det nye livet. Hun la det i
en plate med slipt glass på skjenken, og der kunne den være
strålende.

Snart kom et andre barn, og faren belønnet
hans kone med den lille sølvmedaljen, og et år senere med
bronsemedaljen, fordi begge var jenter igjen. Selv i
det fjerde året endret ikke dette seg, selv om moren
holdt nesten på å dø under fødselen; men sersjanten – nå
allerede som en ekte general, som heller ofte ikke gjør det
oppfatte den sanne fortjenesten - ga henne på ingen måte

Machine Translated by Google

gullmedalje for dette, men hans minste utmerkelse, «Karl-Truppen-korset».

Da en femte og sjette jente ble født etter dette, virket det som om konas mot hadde blitt noe
vanlig for mannen, ikke verdt en påskjønnelse, akkurat som, som han mente, noen av hans egne heltemodige bragder også forble ubemerket, og derfor krevde rettferdigheten at han ikke gjorde et stort oppstyr om en slik kvinnelig velsignelse etterkommere lenger, og han fikk til og med lov til å krabbe og klage over det, helt til gutten endelig kom i det åtte år gamle livet, så lett og uanstrengt, så raskt og nesten uten smerte for moren, at rettferdighet krevde at
hun burde heller ha fått en dekorasjon fjernet enn
få en ny; men det var en gutt, og der sto faren ved siden av sengen med tårer i øynene, og han la gullmedaljen, Østerrikes høyeste rang, på
brystet til kvinnen i barselsengen, og hun, som alltid hadde lo av disse ærene, ble alvorlig og gråt overlykkelig over barnet, og også litt over
medalje.

Strengt tatt hadde hun fortjent denne utmerkelsen.
lenge siden. Men med tanke på at det hadde krevd mesteparten eksepsjonelle heltedåder for å vinne denne medaljen, og med tanke på at flaggene var vitner til så mange
kontinentformende timer i historien, var det bare riktig at

Machine Translated by Google

Den mest utsøkte belønningen for tapperhet hadde blitt tatt ut av
mørket og lagt på den lette melken og det fremtidsgivende brystet til
en mor, bare for en gutt ... for det en forgjengelig manns spill ville være
ære og flagg, medaljer og
imperier, ville ikke til enhver tid en ny diegutts lepper
finner sin første heroiske næring ved slike fyldige bryster.

Machine Translated by Google

Å forbli ren og bli moden

av en ung SS-mann på østfronten

Det er ikke lenge siden vi pleide å tenke på renhet og modenhet som noe kuriøst; vi pleide til og med å le av forestillingene. Var ikke kampens strenghet vår første befaling, og renhet noe for unge jenter? Men vi har endret seg siden. Nå ser vi med andre øyne og ikke lenger henter styrken til våre gjerninger bare fra ungdommens stormer. Krigens langvarighet har gitt oss en dypere styrke av utholdenhet og pågangsmot. Nå vi skaper styrke fra ting som vi pleide å aldri engang tenke på det. I dag kan vi se hjemmet vårt, skjønnheten til en markblomst og smilet til et barn med øyne som er blitt klokere av smerten ved tap og bevissthet om fare.

Kort sagt, vi har vokst opp. Midt i ødeleggelse rundt oss, fremstår som det ene målet som substans i våre reneste lengsler og ofre: Riket. Og veien til dette målet fører gjennom kriger mannlighet.

Jo hardere kampen for målet vårt er, desto mer ubøyelig er kravet om renhet i vår vilje, integritet i vår karakter og utvetydighet i vår ... oppførsel. Det høyeste mannlige idealet må legemliggjøres, hvis

Machine Translated by Google

Riket skal oppnås, for riket representerer en
Ny menneskeorden; av familier, av klaner og av
enkeltpersoner. Og krigføring utkjempes for denne nye orden.

Vi oppfattet først tråden av fullstendig utryddelse i denne krigen til den høyeste menneskelige nevneren under slagene i øst. Kravene om rasebevaring er helt sikkert bare en zoologisk affære, hvis bevaring av arisk spiritualitet og kultur ikke er inkludert i dem.

Likevel er vårt svar på menneskets utslettelse i Verden er ikke bare krigføring og motstand, men også våre egne forvandlede liv, og mannlighet og renhet er de sterkeste våpnene i denne krigen. Ja, ren i høyeste sans var de døde som sank ved Langemarck inn i den flamske jorden; rene var de falne som fortsatt ligger i umerkede graver i øst; og rene var også alle de som i Tysklands største nøds stund
lyttet til kallet fra de første årene av denne krigen.

Slik skal også vår nasjonalsalme «Tyskland, Tyskland over alt» forstås: ikke som et triumfrop, men som den dypeste forpliktelsen til å bygge en høyere menneskeorden. og som stolthetens mentalitet, kallets storhet
å være krigere for denne nye verdensordenen. Dette
mentaliteten frigjør oss fra manifestasjonene av dekadanse, som vi ser på alle mulige måter: egeninteresse, profittjageri og politisk juks. Det handler ikke om

Machine Translated by Google

bare å holde sin egen tavle ren for utseendets skyld – en fullstendig borgerlig betraktning – men det handler om å bevisst avvise all overfladiskhet som et tegn på nederighet, på tvetydighet og utroskap som uverdig i ekteskap slik det er blant ens kamerater, og all obskønitet og løssluppenhet som underholdning. Hvorfor? Fordi alt dette åpner veien for at fienden kan komme inn og få fotfeste. Å forbli ren betyr også å ha samvittighet og omsorg, og å praktisere vennlighet og kameratskap.

Et ugjenkallelig svar kreves dermed fra hver av oss med hensyn til alle aspekter av vårt vesen. Jo mer vi innser at vi jobber mot et sosialt og politisk Ny orden, og jo mer vi legemliggjør bevisstheten om at bare i tjeneste for Riket ligger vår adel, i den grad vil det bli klart for oss at bare de kan utøve og beholde herredømme i denne verden som har holdt seg rene – selv i møte med feil og vanære.

Vi har sett kamerater falle rett ved siden av oss som var ung og ganske uferdig. Det fylte våre hjerter med sorg og motløshet. Det er imidlertid da vi opplevde sannheten om at oppfyllelse i livet ikke er en funksjon av mengden, men av kvaliteten på årene, som vi har fått. Dette er slik, fordi hver

Machine Translated by Google

levende mann, kvinne og barn kan motta kronen av
liv: å dø for fedrelandet.

Livet uten rent begjær er meningsløst. Derfor omfavner vi Goethes ordtak dypt: «Å leve for nytelse er
lav; de adelige lever for lov og orden.» Vi kan ikke
vite nøyaktig hvor vi klatrer i denne kampen og hvilken form og tilstand som venter oss på fjelltoppen
ovenfor, men Riket er et umiddelbart oppdrag, som vi
kan gjenkjenne og oppfylle nå. Og å være indre
Utrustet for denne oppgaven krever renhet og manndom.

Legg merke til den borgerlige soldaten, som troner enhver falsk og uren gud. Kanskje en slik uvitende forakter ham.
renhet og manndom, fordi alt han noen gang har vært
utsettes for de tomme formene av disse dydene og aldri deres rasemessig åndelige innhold. Uansett er det bare han som er en sann mann, som rotfester sin sjels tråder i
fundament; i ekstremiteten, som alene frembringer kjærlighet
av familie og fedreland, i en tro på den guddommelige lov som er virksom i hans rases liv, og i viljen til å
fortsett å marsjere fredelig mot døden, fordi han
kjenner betydningen av den døden som det høyeste offeret til Gud.

Å være mester betyr å være moden, å ha åndelig innsikt, å se forbi ytre overflater, å gjøre det nødvendige,
og ikke miste troen på prosessen. Ikke fordi vi

Machine Translated by Google

har vi makt og våpen i hendene våre, nyter vi en
en viss rang i denne verden, men fordi vi faktisk er
krigere for Riket. Dette betyr at vi har valgt:
ansvar, disiplin, ansvarlighet, ærbødighet og
vennlighet – dvs. å bli et sterkere menneske og en ny skapning, og
ikke la verden foreskrive sin «lov» for
oss. Vi er mestre, fordi vi står i forhold til
verden som instrumenter i tjeneste for en høyere orden.
Denne erkjennelsen gjør oss modne uten hensyn til alder.
Attenåringer har på denne måten og gjennom krigens hardhet blitt gjort
til menn. Prøvelsens time viste seg ikke å være mangelfull, men den
vitner snarere om at de
har virkelig blitt modne.

Machine Translated by Google

Det var en skikkelig kar

av Heinrich von Klein

På reisen min til Frankfurt, en vertshusholder i en landsby i nærheten av Jena fortalte meg hvordan - flere timer etter slaget da byen allerede var blitt fullstendig forlatt av hæren til prinsen av Hohenlohe og var omringet av franskmennene, som hadde trodd at den var okkupert - en En enkelt prøyssisk soldat dukket opp i byen. Vertshusholderen forsikret meg om at hvis alle soldatene som hadde deltatt i slaget hadde vært like modige som denne karen, Franskmennene ville blitt slått selv om de ville har vært tre ganger så sterke som de faktisk var. Her er vertshusholderens historie…

Helt dekket av støv, hopper denne karen av hesten foran vertshuset mitt og roper: «Vertshusholder!»

Når jeg spør: «Hva skjer?», svarer han: «Ett glass med «Konjakk!» og mens han kaster sverdet i sliren, legger han til: «Jeg er tørst.»

«Gud i himmelen!», sier jeg, «Vil du ikke flykte, min venn?! Franskmennene er nær byen!

«Nå, nå!» sier han, og mens han legger bisselet over hestens hals, forklarer han: «Jeg har ikke hatt noe i hele dag!»

«Jeg tror du er besatt av Satan!», sier jeg til ham.

Machine Translated by Google

«Hei, Liese!» roper jeg, og hun gir ham en flaske «Danziger».

«Her!», og jeg vil gi ham hele flasken, så som han skal ri på.

«Tut, tut!», sier han mens han tørker svetten av seg pannen, «Fordi jeg ikke har tid!»

«Du er et dødens barn!» utbryter jeg.

Og igjen sier jeg: «Her!» mens jeg skjenker ham en drink, og jeg prøv igjen å gi ham hele flasken slik at han rir på. «Drikk og kjør videre! For din helse!»

«Én til!», sier denne karen idet skuddene allerede ringer ut på alle kanter inn i byen.

«En til? Er du ikke bekymret?», spør jeg.

«Én til!», insisterer han mens han tørker seg av skjegget og snyter seg fra nesen fra hesten, «Fordi det vil være betalt kontant!

På sjelen min ville jeg at han skulle…

«Her!», sier jeg mens jeg skjenker ham en ny drink. ønsker. Og etter at han er ferdig med det, skjenker jeg ham en tredje drink og spør: «Er du fornøyd nå?»

«Å!», rister fyren på seg, «Konjakken er god!»

«Vel!», sier han mens han tar på seg hatten. «Hva skylder jeg? du?"

«Ingenting! Ingenting!», svarer jeg. «Rydd ut, i navnet til djevelen, franskmennene er allerede på vei inn i byen!

Machine Translated by Google

«Vel,» sier han mens han rekker etter støvelen sin, «så Gud vil belønne ham.» og han tar frem en pipe med kort skaft. av støvelen sin og sier: «Gi meg ild!»

«Brann?», spør jeg. «Er du ikke bekymret?»

«Ild, ja!», sier han, «Fordi jeg vil tenne en pipe med tobakk."

«Du er besatt av legioner!» utbryter jeg.

«Hei, Liese!», roper jeg på jenta, og mens fyren er stapper pipa si, og jenta får ilden.

«Vel!», sier han, mens han holder pipen han nettopp har tent i hånden. munn, «Nå kommer franskmennene i trøbbel!» Og mens han dyttet hatten over øynene og grep tak i bissel, snur han hesten og trekker sverdet sitt.

«Du er en djevel av en fyr!» utbryter jeg. «Forbannet, forhekset skurk! Vil du i bøddelens navn forsvinner dit du hører hjemme? Tre soldater - ikke sant? ser du dem? – de stopper allerede ved porten!

«Lykkelig det!», kommenterer han mens han spytter og ser på de tre soldatene med glitrende øyne. «Hvis de var ti, ville jeg ville fortsatt ikke frykte dem.» Og i dette øyeblikket de tre Franskmenn rir allerede inn i byen.

«Basso Manelka!», roper karen mens han setter sporene sine. til hesten og løper mot dem; han hopper på dem, så sant som Gud lever, og angriper dem som om han hadde hele korpset av Hohenlohe bak ham, på en slik måte

Machine Translated by Google

at soldatene, usikre på om det kan være flere tyskere i byen,
– mot sin vane – blir forskrekket. Og
Før noen rakk å snu hånden hans, smeller han de tre ut av
salene deres og griper hestene deres, og med dem inn
Han flakser forbi meg og roper: «Bassa Teremtemtem! Vel,
nå skjønner du, herr vertshusholder! Farvel! Ha det! Hoho!»
Hoho! Hoho!"

Vertshusholderen undrer seg: «Jeg har aldri sett en slik
venn i hele mitt liv!

Machine Translated by Google

Utgivelsesår

UKJENT

Machine Translated by Google

Sitater

Det som ble gitt individet av naturen, må han gi videre som et bidrag til hans folk. Det kan bare vær én rett i dette samfunnet; det vokser fra oppfyllelse av ens egen, tildelte, høyeste plikt.

- Adolf Hitler

***

Alle nasjonene som kjempet i verdenskrigen, ære den «ukjente soldaten». I Paris hviler han under «Triumfbuen». I London sover han sin siste søvn. under den svarte marmoren i Westminster Abbey. I Berlin Han bor i Rikskanslerpalasset. Tyskland er det eneste landet der den «ukjente soldaten» ikke er død, men lever.

- Frederik Boek

Svenske Akademien, Stockholm

Machine Translated by Google

Når krigen er over, vil vi oppleve merkelige ting ting. En ny orden vil bli skapt i Europa, og arbeid vil ta den plassen den fortjener. En av de særegne manifestasjoner vil være at man ikke lenger vil se Amerika som den nye verden, snarere Europa som den nye verden og Amerika som den gamle.

Ifølge den danske avisen *Faedrelandet* av 22. juni, 1941, utgave nummer 170, disse ordene ble nylig sagt til en amerikansk journalist fra Hearst Press av hertugen av Windsor, den tidligere engelske kongen.

***

Nasjonalsosialismen danner et folkesamfunn som begynner med barnet og slutter med den gamle personen. Nei man kan stilne denne gigantiske symfonien av tysk liv.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Misforstått kameratskap

Kameratskap er like polymorf som livet. Tusen ganger så mye.
er eksemplene som viser det. Det er båndet som
holder ekte medmennesker sammen. Uten ekte kameratskap er ekte
soldatarbeid utenkelig. Men det tjener alltid et høyere mål, helheten,
samfunnet. Dets moralske
styrke kommer fra et sterkt hjerte, fra ansvar,
fra den urokkelige følelsen av å være skjebnesvangert bundet til en
folk og hjemland. Der det avviker fra denne moralen
konseptet, det tar på seg en egoistisk kappe, det er moralsk feilaktig
og skadelig for samfunnet.

Definitivt en SS-Obersturmführer som tjenestegjorde som depot
kommandøren bukket under for slike misforståtte
kameratskap. Da det ble oppdaget at innenfor hans
kommandoen kassereren hadde slaktet flere griser
uten autorisasjon og urettmessig distribuert eller sendt
store mengder kjøtt, sjekket han ikke feilen, snarere prøvde han å
påvirke etterforskningen
tjenestemenn å avstå fra ytterligere undersøkelser. Videre han
fikk de involverte SS-mennene til å avgi forklaringer under ed
at de ikke hadde fått noe kjøtt.

Kassereren ble dømt til fengsel og depotet
kommandør - for ikke å ha rapportert de kriminelle handlingene til

Machine Translated by Google

underordnede og oppdiktede falske rapporter - til et fengsel dømme.

Kassererens oppførsel utgjorde en alvorlig skade til det tyske folket. Depotsjefen - ut av misforstått kameratskap – hadde forsøkt å skjule overgrepene i stedet for å sikre orden. Den som dekker over det skader hele folket og undergraver sin egen autoritet.

Machine Translated by Google

En SS-manns siste vilje

SS-korporal Leo R., i sivilt liv, en assistent
lærer i en stor schlesisk by, døde i en militæraksjon
sykehus som følge av skader påført på Eastern
Foran. Han etterlot seg et slags «siste testamente», et brev
til familien sin, som han hadde skrevet den dagen han ble med i Waffen-
SS. Dette brevet gir et dypt innblikk i livssynet til en eksemplarisk
nasjonalsosialist, pedagog
og soldat. Det tilhører troens evige testamenter
i vår tid, noe som vil ha en eksemplarisk effekt på
fremtidige generasjoner og vise og forklare dem
deres fedres gjerninger.

Hvis jeg skulle bli værende på slagmarken eller vende tilbake i en
tilstand der jeg ikke er i stand til å resonnere, kan dette da
Det siste testamentet fungerer som et sammendrag for min familie og klan.
Jeg ønsker ikke at det skal oppstå konflikter på grunn av materielle
ting. Senere vil det være en germansk rett, der hjertet også gjør det rette.
Det er allerede en retningslinje. Jeg ønsker, når det gjelder alle spørsmål
om verdensbilde eller ideologi, at ting skal gå slik min kone og jeg ble
enige om. Jeg
ønsker spesielt ingen innblanding i det ideologiske
utdanning av barna. Vi står alle i den store hånden

Machine Translated by Google

av tro vi har og vil fortsette å prøve å forme. Vårt folks liv er hellig for oss. Vi ønsker å følge den fantastiske regelen, å være ett folk, som er religionen til
vår tid.

Jeg vil at slektningene mine skal ha et minnemerke meg av. I klanen vår er hjertet så sterkt, slik at en rettferdig mål vil naturlig bli funnet.

Jeg ønsker av hele mitt hjerte at min kone skal gifte seg på nytt, hvis Hun tror hun har funnet en ny livskamerat. Når jeg kjenner henne, vet jeg at barna også vil finne en god skjebne.

Jeg ber vennene i klanen vår om å være faddere for barna og familiens venner ... at de oppfyller loven om sant vennskap, som gjør en lykkelig.
og gi.

Jeg skulle ønske at barna mine anerkjente moren sin som sin mest dyrebare skatt, som ga dem liv. Bortsett fra det, skal folket være lov og rettesnor. De skal alltid være enkle, lojale og sannferdige.

Jeg takker min kone. Ord er for få. Hun vet kanskje at hjertet mitt blir rørt når jeg tenker på det fantastiske
dybden hun har gitt livet mitt. Jeg håper også at skjebnen vil la henne få det som har blitt nektet meg.
Bekymring og smerte forsvinner raskt. Måtte hun tenke på meg med en gledelig stolthet. Hun ga mer.

Machine Translated by Google

Kjære kone! Tenk over tiden vår sammen og gå med full ære styrke inn i fremtiden. Hvis det finnes hellig frelse, så er det er forsynt med mitt hjertes blod.

Ha ærbødighet for forfedrene. Vær tro mot folket. Måtte vårt folk finne en lykkelig fremtid.

Jeg takker også foreldrene mine, som ofte måtte lide på grunn av meg. Måtte de få vite at alt dette skjedde mens jeg slet med å avklare de dypere aspektene ved min eksistens. Min kjærlighet vil alltid tilhøre dem.

Måtte dere alle føle hvordan jeg gir dere hånden min, slik at deres Styrken vil vokse, og du vil bli lykkelig. Tro meg, min Hjertets ønske er alltid å se deg lykkelig, så vær så snill.

På tampen av reisen jeg får lov til å bli med på de lange kolonnene av dem for hvem bare gjerningen teller.

Leo R.

Machine Translated by Google

En står alene om natten,
tynget av tung plikt,
han tenker tilbake på klokken,
av de døde kameratene.

Han føler at noen går mot ham,
soldat fra tidligere dager,
som allerede har lidd den bitreste skjebne,
og stille hører han ham si:

Kamerat!

Og bare dette ene ordet.
De er stille og de ser.
Den andre går, en skygge, bort,
bare ved tidlig morgengry.

- Reisen
av Herybert Menzel

Machine Translated by Google

Angående

Soldatens oppførsel

Mot utenlandske kvinner

Du er en SS-mann. Det betyr at du ikke er en leiesoldat som rekrutteres til å kjempe for noe enkelt for en lønn, selv om det ikke angår deg på andre måter. SOM en SS-mann, du representerer SS, et samfunn, en orden innenfor ditt folk, hvis spesielle oppgaver er å holde blodet rent og heve rasens verdi.

Når du står i et fremmed land med et våpen i hånden, har du dermed en dobbel plikt: du må representere ditt folk og du må være verdig SS.

Du oppfører deg imidlertid uverdig når du - har på deg Führerens uniform med Waffen-merkene SS - løp rundt på tavernaer og restauranter med de jenter og kvinner som ikke deler smerten og bekymringen til sitt eget folk, som ikke legger merke til smerten til sitt eget folk, rett og slett fordi de mangler følelser. Dette er ikke de anstendige kvinnene og jentene til disse fremmede folkene. Det er noe du kan ta for gitt. For de jentene hvis brødre, og de kvinnene hvis ektemenn har blitt beseiret av deg og dine kamerater ville helt sikkert ikke vil kaste armene rundt deg. Du vet også hva slags skade som kan ramme deg av slik uforsiktighet forening.

Machine Translated by Google

Hvordan kan du kreve retten til uunngåelig hardhet, hvis du lar deg selv gå? Hvordan kan du opprettholde et klart syn. og en passende oppførsel, hvis du mister selvrespekten din? Mange av dere hadde muligheten i denne krigen til å anta mer ansvar enn du noen gang ville ha vært i stand til ha fredstid. Dere må alle bevise at dere er verdige av dette ansvaret. Vi vet at dere er modige i krig. Men du må også lære å være rolig, disiplinert og moderat, selv når du ikke står i formasjon. Det er det vi håper på for vårt folks fremtids skyld.

Hva bør du gjøre etter at du har lest disse linjene? Jeg skal si deg det. Du må ha klare øyne og en ærlig hjerte. Du vet hva jeg mener. Du vet hvordan jeg mener dette. Kanskje du også kjenner den eller den kameraten som ikke har oppførte seg slik han burde ha gjort. Frem til nå har du bare sett bort og tenkte at det ikke angikk deg. Tro meg, det angår deg. Det angår oss alle. Prøv først måten av ekte kameratskap: ta vennen din til siden og Snakk tydelig og fornuftig med ham. Fortell ham hva det er betyr. Fortell ham om den fatale timen vårt folk finner seg inn. Innprente ham at Führer kan ikke gi fra seg en eneste mann.

Husk alltid at månedene og årene du bruker uniformen med SS-runene vil forbli uforglemmelig resten av livet. For en tysker er dette de viktigste avgjørende år i livet. Ikke bare fordi den unge SS

Machine Translated by Google

frivillig modnes til en mann, eller fordi brystet hans
blir bredere, eller skrittet hans sikrere, eller synet hans
skarpere. Hans ånd formes også. Og han lærer i SS-
samfunnet noe som alltid vil bli med ham: orden, disiplin,
samvittighetsfullhet, punktlighet, offer og en pliktfølelse
overfor samfunnet. Gjør
ikke ødelegg dette minnet ved ikke å gjøre dine plikter på den måten
Folket ditt forventer av deg. Hvis du ignorerer dette, vil du
skade deg selv mer enn noen andre.

Det var en gang en tid som uttalte «retten til
sin egen kropp.» Det var perioden som ga sin velsignelse
hvis en svart mann giftet seg med en hvit kvinne, eller hvis en
Tysk giftet seg med en jøde - tiden som også beskyttet
de som drepte det ufødte barnet i morens kropp hvis
dens ankomst ville være til ulempe for foreldrene.
Datidens forkjempere, som vi allerede har beseiret gjennom
Førerens kamp i Tyskland, står nå hardnakket mot oss på
alle fronter.

Hvis du tror at du kan gjøre med din egen kropp og ditt
eget blod hva enn dine lyster ønsker, da
hjelpe fiendene til vårt folk og vårt verdensbilde.
Du er bare herre over deg selv i virkeligheten når du
kan oppdra nok styrke og stolthet til å leve innenfor lovene
som ditt folk, din SS og du selv er underlagt
er samlet.

Machine Translated by Google

Den som ødelegger blodet hans,

ødelegger folket hans.

Machine Translated by Google

De mest private tingene til individet er de mest fellesskapets offentlige ting. For det viktigste ting avgjøres i dem: den fysiske eksistensen og fremtiden til vårt folk.- Wilhelm Pleyer

Machine Translated by Google

Av barn

Finnes det en dypere glede enn gleden ved å få et barn? Kjenner du en? Jeg vet ikke! Det er en fryd for øyet. En fryd for øret. En glede for dine kjærtegnende hender. Det er et vennlig slag for hjertet ditt. Ja, det beveger hele din eksistens slik at Du har ikke noe ord for det. Det finnes absolutt ingen dypere bekymring.

Bekymringene er mange.

Barnet som blir født av deg, og som utvikler seg og vokser slik hans indre ånd vil, er en del av deg. Men det går fortsatt sin gang. Du føler deg ansvarlig og kan fortsatt gjøre det. ingenting. Verken for å hjelpe eller skade det. Du fortsetter deg selv i barnet, men det handler fortsatt i henhold til sine egne vilje. Hvilken bekymring kunne være større?

Og det stopper aldri. Du er bekymret for dens natur, og om den vil være god. Du er bekymret for dens helse. Du er bekymret for feilene dens. Du er bekymret for dens prestasjoner. Du er bekymret om valgene dens. Du er mer bekymret for livet dens enn din egen. Du er til og med bekymret for dens bekymringer. Så dyp, så uendelig, så altomfattende er din bekymring for barnet ditt.

Machine Translated by Google

Men du selv blir også mye dypere gjennom barnet ditt. Din hengivenhet og omsorg for barnet er din hemmelige livsverdi. Denne verdien er din navnløse glede.
Denne gleden er din navnløse nytelse. Og hvis bekymringene dine blir fjernet ved at de viser seg å være unødvendige, når de er stille fordi det som er ivrig ønsket kommer til
pass: Hvis den lever, springer tusen små spirer ut akkurat nå
Som på et vårtre er dets gode natur akkurat som en god daggry. Din navnløse nytelse finner sin krone med en glede du kan føle i selve kroppen din. Din glede stiger
i det klare lyset av din bevissthet om verdien av ditt barn. Og dette går over i det strålende riket av
stolthet – hvilken glede kan være dypere enn det?

Du hører andre ting om et barn. Du hører at det er en byrde. Du hører at det er et ansvar. Du også høre ting som er sunnere og mer oppriktige. Du hører at det handler om overbevisninger. Og det som absolutt er det mest ubestridelige av det du hører – det er en plikt overfor folket, det er en ansvarshandling og en anerkjennelse av tillit.

Men jeg sier deg, det er klokt av deg å få et barn uten grunn annen grunn enn kjærlighet. Og at du elsker barnet ditt av ingen annen grunn enn glede.

Machine Translated by Google

Arbeid ærer kvinnen slik det ærer mannen. Barnet,
adler imidlertid moren.
- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Gud lever bare i stolte hjerter

En forfatter av vår tid, hvis arbeid har vært svært rost av nasjonen, skrev som sin tro den nådeløse ord: «Bare menn som trenger Gud søker Gud. Den som trenger Ham ikke, forfølger Ham ikke. Selv de «De som tenker på Gud, trenger ham.» Bare mennesker som trenger Gud forfølger Gud ... er det slik? Er Gud, uansett hvordan man ser på det ham, Gud for de tyngede og de som er fylt med mørke i livet, et bedrag? Noe vi smart nok diktet opp for å takle verden, som vi ikke er fornøyde med i sin sanne form slik den egentlig er? Er bønn alltid en forespørsel, en trøstende handling for vår maktesløshet? Mange ber for å be, og mange ber om å gi seg selv trøste - men trøstens Gud er ikke vår Gud.

Når vi anerkjenner prinsippet: «Gud bor bare i stolte hjerter», mener vi en annen Gud enn den som er trøstende, eller i det minste en annen måte å knyttet til ham. Fordi vi tror at Gud og mot og styrke hører virkelig sammen, og at disse mennene også søke Gud som ikke trenger ham, i hvert fall ikke frykt.

Machine Translated by Google

Det er mulig at en ung mann, etter å ha hjulpet en gruppe kamerater motstår heroisk fiendens styrker og lidelse bitre timer hengende på en tråd mellom liv og død, at en slik mann, etter at faren er over, ville uttrykke sine følelser i et skrik, ja, at han ville forbanne! Det er imidlertid mer sannsynlig at han ville be, og faktisk, på en svært lidenskapelig og glødende måte. Vi er rørt ikke så mye av hvorvidt og hva personen som har blitt så rørt sier - vi er rørt over at en mann i de mest alvorlige øyeblikkene i livet ser fortsatt med ærefrykt på noe større, på en uforståelig helhet, og bekrefter en allmektig tro. Mannen hever seg over slike synlige, forståelige, nyttige ting. Han løfter seg selv fremfor alt individuelle ting og oppnår en bevissthet av verden, av den mystiske kunnskapen om uforståelig opplevelse som vi er født inn i, og som vi blir revet fra døden på det fastsatte tidspunktet time uten å bli spurt. Kraften og storheten til mennesket er imidlertid at han er født uten vilje av sine egne, og lever fortsatt ikke i en vilkårlig tilværelse. Selv i sine tidlige år er han stadig mer modig, ettersom han ser på denne tilværelsen som en søker, og ber om 30, 60 eller 90 år av livet betyr faktisk. Og det er dette: lojalitet, kjærlighet, kameratskap og mot.

Det er menneskehetens nåde og forbannelse som til dette dag, ingen har funnet et enkelt svar på spørsmålet eller

Machine Translated by Google

til slike tanker. Og at ingen kan finne dem. Gud er ingen «x» som kan beregnes med eksakt sikkerhet fra noen form for beregninger. Han er ikke et enkelt faktum for oss mennesker, men snarere et spørsmål. Og å kunne stille dette spørsmålet igjen og igjen, å være bevisst på sikkerheten i vår eksistens, på betingelsene for vår
eksistens, uten å bli brutt ned av disse tankene,
og uten å bli utmattet av dem ... det fremstår for oss som det vakreste og mest fruktbare åndens mot vi kan tenke oss.

Det betyr ikke mye bare å leve. Alt som blir født går gjennom en kort periode frem til døden, og kjemper for mat, husly og drikke. Et slikt skritt utover denne sirkelen av
livet, å bekrefte det fritt eller å fornekte det, det er stoltheten og evnen til vår menneskelighet. Vi blir sanne menn gjennom denne adelen og gjennom denne stoltheten. Det finnes ikke noe punkt hvor tanken tar slutt. Enhver som har vågen til å ha en så sunn og gledelig følelse for verden og for Gud i sitt hjerte, er virkelig vidunderlig streng og årvåken. Hvordan skulle han bli borgerlig,
liten eller lav? Det finnes et nivå av ting han må oppfylle igjen og igjen reise seg og kjempe seg opp til: Det er ikke ham, men *hele* skapelsen så vid og dyp som den
viser seg for menn.

Vi trenger en slik jubel og innrømmer åpent at vi trenger den, nemlig opphøyelsen fra det altfor-

Machine Translated by Google

seige og de altfor sjenerte. Vi ønsker å være

ukomfortable og utilfredse, som om vi til slutt ville

oppdag skyene og havene, oppdag hemmeligheten bak

livet med sine hundretusener og millioner av

manifestasjoner. Vi spør stjernene, hvem som satte dem i sitt

fantastiske spill av oppgang og nedgang? Og vi spør

vann, inn i hvis avstander og dybder den ønsker å

flyt? Vi er sterke nok til å ikke flykte

fra det evige «hvor fra» og «hvor hen», og vi

ikke godta selv den mest nøyaktige beretning om naturen som en

fullstendig uttømt forklaring på dens årsaker.

Vår ærefrykt over verdens dybder bør ikke tas bort av fakta, ikke

engang av kampen for nakne

eksistens. Vi ønsker ikke å bli meditative

verken naturer eller delte mennesker, men heller ønsker vi å ta opp livet

med et fritt sinn, det daglige og ofte så bitre, så vel som det som kaster

lys og gir mening. Den Gud vi gir vår lit til er i samsvar med våre

hjerter.

Han er vårt eget hjerte og kjenner vårt når det er åpent og

bekreftende i verden.

Gud bor i oss, fordi vi stadig utforsker

ånden til kreftene i hans verden og strebe etter å gjøre dem

vår egen. Krever det ikke en fantastisk stolthet og et ærefullt mot å

foreta en slik erobring av verden og Gud? Krever det ikke også en

edel holdning

Machine Translated by Google

hurtighet og bevissthet til å hevde oss selv som menn
for den mektige Gud?

Vi priser Gud og hans verdslige skaperverk mer trofast
desto mer stolte og selvsikre fremstår vi i den. Det leende øyet, det
smidige skrittet, ånden som virkelig er i stand til å glede seg og løfte seg
selv, ekte ungdommelighet, ekte
mannlighet, standhaftighet, kjærlighet, kameratskap, det er
Guds fanebærere. Og her slutter vi oss igjen til forfatterens ånd, som vi
nevnte i begynnelsen og som avsluttet bekreftelsen av sin poetiske tro
med disse ordene, som representerer en plikt for oss alle: «Gud bæres
inn i verden av mennesket.»

Machine Translated by Google

Den allmektige vil være den rettferdige dommer.

Vår oppgave er imidlertid å gjøre vår plikt,

Slik at vi kan stå foran ham

som skaperen av alle verdener

i henhold til loven han ga,

loven om kampen for tilværelsen.

- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Livstre og verdenstre

Transformasjon av et arisk symbol

Det finnes fortsatt områder i Tyskland hvor man fortsatt ser gravsteiner fra det 17. th århundre, hvor døden av personen blir fremstilt på en veldig spesiell, men opplysende måte.

Man ser for eksempel i relieff på gravsteinen en bukett blomster, en busk som vokser med tykke og vakre roser. Døden i form av et skjelett sitter ved siden av til det og med et sarkastisk uttrykk avbryter vakreste blomst. Ingen kan unngå å forstå Betydningen av dette bildet: akkurat som blomsten hånlig brytes og fjernes fra livsstrømmen som styrer både den og busken, på nettopp slik måte døde også denne personen, som denne gravsteinen står for.

Noen ganger er det en øm melankoli, en fin og nesten forsonende disposisjon, som er representert i denne bilde. På andre gravsteiner er det et vilt, nesten uhøflig rystelse. Man ser Døden alltid fremstilt som et stygt skjelett som hogger ned et tre. En dyp klump er allerede hugget ut av treet. Det destruktive resultatet er klar.

Andre bilder viser at treet allerede har falt. lynet slår ned fra skyene. I hvert tilfelle,

Machine Translated by Google

man hører det klare budskapet: «Likesom treet falt, skal du falle, du som er født av kjød!» Det er ingen tvil om at treet her er ment å representere den avdødes livstre, og at livet i dette symbolet er representativt for personens liv, og at dets ødeleggelse betyr døden til den personen det tilhører.

Menneske og tre vises her i dyp et innbyrdes forhold, med et dypt indre bånd. Treet er ikke et bilde av virkeligheten, ingen skildring av naturen eller et kulturelt verk for estetisk vurdering. Det har en betydning, som kanskje mer eller mindre bevisst forstås i sinnet av de 17th århundrets treskjærer - går faktisk tilbake til de opprinnelige dybdene av våre overbevisninger. Den vide utbredelsen av Denne ideen om dette «livstreet» kan bare gjettes på her. Mytologien går tilbake til de tidligste begynnelsen av Indo-ariske tradisjoner, tilbake til Yggdrasil-asketreet. Treet lever videre i sagaene om hustreet, voktertreet og treet som plantes for den nyfødte. Man mistenker det selv i eventyrene, som det hyggelige om einerbæret eller om livets epler.

Den finnes i sanger og skikker fra maitreet til Juletreet, som er spikret fast på hustaket og oppbevares i løpet av året. I hvert tilfelle er livet til en person i en familie på mystisk vis knyttet til et slikt tres blomstring. Det er derfor egentlig et «livstre».

Machine Translated by Google

Det kan virke som om den triste, sørgelige 17. th århundre, som så ofte og så smertefullt opplevde det skurkaktige dødshandlinger, kan kanskje være utgangspunktet for historier om slike falne trær. Men det er ikke slik. Konseptet om døden som hogger ned et livets tre går mye tilbake tidligere. Et tresnitt i sangene til Sebastian Brant, produsert kort tid etter 1500, viste allerede en slik bilde. Interessant nok er det faktum at dette treet representerer ikke én mann, men mange mennesker som sitte i treet og som faller ned fra det i en grøft før treet, som allerede er hugget ned, faller.

Det siste bildet av Niklaus Manuels dødsdans er enda tydeligere. Mange mennesker sitter i det beleirede treet. De blir skutt ned av Døden med piler. Her, som allerede nevnt, representerer ikke de tre livet treet til en enkelt person, men til en hel klan. Dette er til og med tydeligere i et trykk av mesteren fra rullene fra rundt 1470. Her er livets tre virkelig et verdenstre, I den sitter folk nøye plassert i en tredelt orden, som i seg selv er en representasjon av en velordnet verden.

Øverst ser vi presteskapet, deretter under det verdslige herrer, keisere og konger, herrer og grever. Under dem er borgerne og bøndene. I senmiddelalderen, ser vi den eldgamle inndelingen av menneskeverdenen inn i de tre klassene som er kjent for å bruke fra diktene og filosofiene til det indo-germanske folket.

Machine Translated by Google

Treet blir imidlertid ikke hugget ned. Det blir tygget på av to dyr, dag og natt, og står i et skip som seiler over bølger, et symbol på evig flyt.

tid. Døden løfter buen sin og skyter menn ned fra
treet med piler.

Dette treet er mye mer enn livets tre, og det er
også mye mer enn et «klassetre», slik det har vært
feilaktig kalt. Det er i sannhet et verdenstre, som oppfatter alle mennesker i en klar orden. Ikke langt fra dette er tanken om det nordiske verdensasketreet hvis grener guder og mennesker lever, og om andre indo-germanske verdenstrær. De ga ikke bare boareal, men utdelte også lykke og velsignelse. I dag, selvfølgelig, vi

kan bare vagt ane den fantastiske mytosen, som går
tilbake til vår rases urdyp, helt tilbake i
den fjerne fortiden. Dens transformasjoner kan tydelig sees
fulgte etter de få relikviene vi har her.

I senmiddelalderen levde fortsatt spor av nordisk storhet videre, man fornemmet fortsatt det mytiske verdensbildet i skildringen av det hellige treet. Enklere,
mer ytre, mer grove ... men fortsatt fulle av mening er
de senere skildringene i Sebastian Brants bok og i
Berner Dødsdansen. Så endrer meningen seg kraftig. Vitaliteten avtar. Individet, som sjelden sees i middelalderens livstre-skildringer, kommer i forgrunnen, og sammen med dette

Machine Translated by Google

Individualisme kommer til syne i enklere, lettere forståelige bilder: de blir emosjonelle eller til og med sentimentale; de vekker medfølelse, tristhet og medlidenhet.

Til slutt forsvinner meningen helt. Betrakteren verdsetter slike skildringer rett og slett som allegorier, hvis skjønnhet og estetisk effekt han beundrer. Med det transformasjon av dette gamle symbolet på et verdenstre og livstreet tar slutt. Alt som gjenstår for oss er å føle vår vei tilbake til den fjerne fortiden ved hjelp av eksisterende gjenstander, og for å føle deres storhet.

Machine Translated by Google

Vi som individer er ikke annet enn bladene
på et tre. I dag er de grønne. Ett blad er større,
en annen er mindre. Så visner én, og så en til.
Men det spiller ingen rolle hvis bare treet forblir sunt!
- Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Mot for livets glede

Den som går gjennom de ødelagte gatene i
bombet ut byer, den som ser og grøsser ved
ruiner av slott og kirker, der livsfølelsen av
store perioder reflekteres, den som ser inn i avgrunnen av
hjertene som døden har revet opp ... han kan
anser det som arrogant å snakke om livsglede som
en av menneskesjelens uovervinnelige krefter. Kanskje loddet har
størst rett til å gjøre nettopp det: Ikke bare for komfortens skyld, men
fra den levende følelsen av virkeligheten som livsgleden står i kontrast
til
det uberegnelige og mørket, ja, som alene gjør
dem utholdelige. I ukene av det nye året kunne man
hør lydene av karnevalets kjas og mas
feiringer over hele våre vakre byer. Gater som en gang var fulle av
gledesfylte folkemengder er nå
dekket med asken fra ødelagte hus. I stedet for dekorasjoner ser man
ruiner som reiser seg over hodene våre.
Menn som en gang drakk av livets beger, ligger nå under
jorden eller sliter med sine grå og nå alvorlige
ansiktene i ensomheten i kampen for eksistensen av
Europeisk kultur. Kvinner har flyktet langt bort til

Machine Translated by Google

gårdstun og landsbyer. Hvor blir det av et lys, en tanke, som kan lede oss tilbake til livets glede?

Kanskje vi burde diskutere hva livsglede egentlig er. Den som bare søker det i ytre uttrykk, vil neppe finne det i krig. Den som bare bryr seg om det noe rå materialistiske gleder vil bli skuffet over sparsomme levninger ... og hevder at det knapt finnes noe verdt å leve for lenger, eller å prise dette livet for eller å elske. Den dypere gleden i livet er imidlertid ikke avhengig av tid og skjebne, ikke av behov og bitterhet. Det er et av de stille undrene som Gud gir til dem som er klar over hans eksistens. Det kan ikke kastes på oss utenfra. Den lever i vår essens og vårt vesen; den lever i oss. Mannen som har den er rik selv om han går omkring i filler og bor i jordhuler. Den som lever i et palass og har alle livets dyre pynt, er likevel den fattigste gjesten på denne jorden, hvis han ikke har denne ekte gleden i livet.

Det begynner med en enkel bevissthet om eksistens. Det finnes menn som etter en god natts søvn ser på ny dag og klager fordi de står foran jobb og oppgaver. Andre oppstår etter noen timer med urolig søvn med en knapt forståelig følelse av tilfredshet, glade for virkeligheten i livet sitt, og kanskje rett og slett fordi det gir dem pust, syn, følelse, hørsel og tenkning. Krigen har vist oss på en forbløffende måte

Machine Translated by Google

at vår glede over de enkle tingene i livet kan være mye dypere og mer meningsfull enn de en gang så høyt roste «gledene». Og dette demonstrerer ekte beskjedenhet og evnen til sterke følelser. Hvem kunne ha forklart en soldat at ingenting mer enn en
ren seng, et tynt dekket bord, ja en kort lur, et glass
av vin, et pent bilde eller en attraktiv jente som går forbi kunne fylle ham med en slik glede? Og da vi var hjemme, litt kjedet og sto foran et fullt bokhylle, på jakt etter en eneste bok for en stille time ... hvem kunne ha fortalt oss at vi en dag ville kunne glemme verden og oss selv, krigen, skitten, lidelsen

og til og med døden ... fordi en hyggelig tilfeldighet i en forlatt hus i øst ga oss en dårlig
et opprevet eksemplar av en Elchendorff-bok? Hvem kunne ha fikk oss til å tro at vi en dag, i en mørk bunker, i fuktig kulde og plaget av insekter, kunne lytte til melodien fra Mozarts «Tryllefløyte» i et svakt lys, og at vi ville falle inn i en drøm om verdens evige skjønnhet
og glemme all redselen rundt oss?

I slike øyeblikk lyser livsgleden opp rundt seg som lyn ... eller som det myke lyset fra en sommersolnedgang. Mens vi en gang gikk gjennom byens godt opplyste gater på jakt etter nytelse, mister vi nå nesten pusten mens vi ser på den strålende skjønnheten i den stjerneklare natten, som merkelig reflekteres mot månen, og dette gir

Machine Translated by Google

oss en indre følelse av tilhørighet til universet. Ingen kan være en mer lidenskapelig disippel av livsglede enn den enkle soldaten, som drives gjennom kampens evige ild, som har gått gjennom dødens og redselens mur og som plutselig er målløs når han står foran kveldens stillhet og ser avlingene

forsiktig kjærtegnet av en myk vind. I slike øyeblikk føler han i bankingen av hans eget hjerte det strålende og fantastiske livet han har fått. En glede strømmer da gjennom ham, som ikke kan sammenlignes med noen annen glede på denne jorden. Og slik fremstår vi som ganske beskjedne, men bare i utseende, fordi slik beskjedenhet samtidig er det høyeste kravet vi kan kreve av

liv.På denne timen, da krigens skjebne tyngst tester hjertene våre, både hjemme og på fronten, det virker som et håpløst forsøk å snakke om livsglede. Men mot hører ikke mindre til glede enn det hører til kamp og død. Å overvinne døden betyr å oppnå glede.

Uten det ville sjelene våre for lengst ha kollapset under den store byrden av deres vanskeligheter. Uten det, den kvinner hjemme ville lenge ha blitt drevet inn i den mørkeste, uunngåelige depresjonen. Denne livsgleden står som et skinnende «likevel» over våre hardt pressede folk, mot hvilket bomber og fosfor er ubrukelige. Et stykke barndom lever i den. Selvtilfreds skryt og blindhet

Machine Translated by Google

ambisjoner er fremmede for den. Kjærligheten til naturen og til mennesker, til dyr og til blomster, til musikk og til vers, for bilder og kunst i stein og metall er alle en del av det. Det lærer oss at når vi mister noe, bør vi se på det som er igjen. Det lærer oss å gjenkjenne meningen i hver test.

Hvem ville nekte for gleden som mann og kone finner i løpet av feriedagene deres sammen. Hvem kan påstå at han – i løpet av de overflodige fredsdagene med hverdagens gleder – var i stand til å føle sin kones kjærlighet, gleden ved å ha barn og et stykke trygghet så dypt? Og selv om skjebnen tar fra oss det som er kjæreste, viljen til å hjelpe igjen leder oss tilbake inn i livets armer.

Machine Translated by Google

Kong Olafs merkelige møte

av Will Vesper

En dag seilte kong Olav Tryggvason og mennene hans sørover langs kysten av Norge med skipet «Long» Dragen». Da de kom til Nidarosfjorden, mennene måtte ta fatt på årene, fordi vinden var for sterk svak til å fylle seilene. Men kongen hadde ikke hastverk. Han var i godt humør og gjorde alle slags triks for sine menn. Han kjempet en simulert duell med sin bannerbærer, Ulf de røde. Først kjempet de på vanlig måte med sverdet i høyre hånd. Så med sverdet i venstre hånd. Og til slutt med sverd i hver hånd. Hver gang gikk kongen helt frem til bakbordet. Det var bemerkelsesverdige leker. Etter det klatret kong Olav opp på skipets rekkverk og gikk langs det mens han sjonglerte tre dolker uten slire. Ingen så noen gang kongen bommer eller en dolk faller i sjøen. Mennene rodde med mer entusiasme og lo.

Kong Olav satt blant mennene sine på akterdekket og snakket om ditt og datt. Der satt Kolbjørn Marshal og Thorstein Ochsenfuss, Arn Schaetze fra Jæmtland og Bersl den sterke: menn fra hele Norge, fra Island og fra øyene i vest, et utvalg et lag, kjekke karer fulle av styrke og dristighet. En

Machine Translated by Google

så det. Ingen var over seksti år gamle, bortsett fra biskop Sigurd, og ingen under tjue, bortsett fra Einer Bogenschüttler, som bare var atten, men den beste sjansen i hele landet.

«Nå holder jeg hele Norge i min hånd», sa kongen, og han rakte ut med høyre hånd mot himmelen, som om grep tak i noe de andre ikke kunne se. «Fordi «Du har mottatt det fra Guds hånd», kommenterte Biskop Sigurd i alvor.

«Ja,» sa kongen enig, «fra Guds hånd og ikke fra din, biskop. Jeg tvinger alle til å bøye seg for Kristus, folk fra alle fylker: Stravanger og Hardanger, Vik og Sogne, Woere og Ramsdalen, provinsene ved havet og i fjellene, og nå også Helgeland og Upland.
De var de vanskeligste å knekke.»

«Men du har også de skarpeste tennene for det», avbrøt Sklade Hallfred, islendingen. «Mange har følte dem.»

«Det kan være sant», svarte Olaf, «men nå er Norge ett rike, og (kirke)klokkene ringer over hele Riket.

«Jeg innrømmer det», sa Hallfred enig. Han lo litt. og la til: «Jeg innrømmer også at det er vanskelig for meg å venne meg til de klokkene. Og mange andre føler det på samme måte, selv om de ikke sier det.»

Machine Translated by Google

«Du har følsomme ører, siden du er skjald,» svarte King. Olaf.

Men Hallfred pekte på hjertet sitt og sa: «Her inne, kong Olav, sitter en som ikke vil høre det. Kristus tok altfor lang tid før den kom til oss. Alle sammen lærte noe annet av mødrene våre.»

Kong Olav så lenge på ham. Så sa han: «Der klokkene ringer … er der Riket og Kongens herredømme.»

«Som du mottok fra Gud», avbrøt biskopen igjen. «Én er herre. Den som er i himmelen.»

«Og én er konge i Norge, biskop», svarte Olaf. «Man må være herre og man må være konge, med mindre land skal bli bytte for utenlandske konger. Alltid husk det.»

«Det burde bare være én konge i Norge, og øyer,» sa Hallfred. «Og bare én skal være herre i himmelen. Men jeg synes fortsatt synd på alle de som måtte «Forlat alt,» og han gestikulerte sakte med hånden mot fjellene, deretter over himmelen og til slutt ned mot havet. Alle visste hva han mente.

Biskop Sigurd så sint på ham. «De tennene vil må fortsatt bite ofte og bite mange,» kommenterte han, «før disse avgudene og trollmennene har blitt tvunget til å dra» hele Norge.»

Machine Translated by Google

Alle så mot Olaf for å se hans reaksjon på Hallfreds
dristige ord. Men hjertet hans var lett og godmodig
i dag, den typen stemning som fengsler alle.
Han lo, viste tennene og ropte: «Norge, fedreland! Hylle
ham som har gitt det til oss å herske.»
Vi skal holde den fast med tennene våre. Ingen skal rive den bort.
fra oss så lenge vi lever.»

«Hyl kong Olav!» ropte mennene. Og Hallfred begynte
et dikt om denne timen:

«Kongen reiste sørover,
etter å ha fornemmet kampværet …»

Skipet gled tett inntil kysten og inn i fjorden og
kom over en steinete klippe som stakk langt ut i
vann. Fuglene på strandbredden tok av. En sølvfarget
en sky av vinger som banket, steg opp mot himmelen som støv.
tusen fugler ropte ut.

Furutrærne, som står opp etter hverandre
langs fjellsiden, reflekterte sollyset mens de
svaiet. Lyset reflekterte fra alle grenene. Man hørte
bekkene som babler høylytt nedover juvene, og
lett pust fra havet.

Plutselig hørte de alle skriket fra en klar, skarp stemme.
En mann sto på den steinete kanten nær skipet.
Alle så på ham. Det var tydelig at han ville bli med.
dem, og ba om tillatelse til å gjøre det.

Machine Translated by Google

Kong Olaf ga losen tegn om å gli nærmere kanten. Mennene løftet årene sine og flyttet dem til landsiden. Men før skipet i det hele tatt hadde kommet helt dit, så de den fremmede stå på baugen, nær den gylne dragens hode. Han nikket mot kongen, som satt høyt oppe på akterdekket. Det så ut som om han svaiet litt etter hoppet, og prøvde fortsatt å gjenvinne balansen. Så gikk han opp blant mennene foran på skipet: en bonde fra området, som sannsynligvis bare ville reise sammen med dem en stund, så lenge de tolererte selskapet hans på skipet. Han var ikke en kjøpmann slik de først trodde.

Han var en veldig robust mann i gammeldags klesdrakt. grønn bondebaize (et grovt ullstoff). Sannsynligvis en en mann fra dypt inne i fjellene. Rundt hoften hans var en bredt lærbelte med en pen kobberspenne. I en av belteløkkene bar han en tosidig hammer, det gamle bondevåpenet: et pent formet håndverk. Men det mest bemerkelsesverdige med mannen var det røde skjegget hans, som var så tykt og langt at han delte det og stakk den under beltet til høyre og venstre.

Han satte seg ned på en tauspiral og så på mennene, som satt eller sto rundt ham, den ene etter den andre … helt uten sjenanse. Hver av dem følte seg litt nervøse av blikkets blå ild. Det var som om han så på dem og hadde funnet en feil hos hver av dem.

Machine Translated by Google

«Det var ikke noe dårlig hopp du tok om bord på skipet.» anerkjenn Vakr fra Goetaelf.

«Det var ikke noe større,» svarte den fremmede, «enn den en du, Vakr, laget da du gjorde en kristen ut av en venn av Tor. Dere er alle flinke til å hoppe i det hensyn.»

Det mannen sa var ikke trøstende.

«Vet du ikke hvem du reiser med, bonde? Vær forsiktig! Og hvor møtte vi deg, siden du tror du vet noe om oss?

«En gammel bekjent,» svarte han, «tilbake fra din fedre. Men glem det. Nå vil jeg gjerne reise sammen med deg en stund.»

«Hvor vil du dra?»

«I utlandet», svarte mannen trist.

«Du ser ut til å være i stand til å ta en militærekspedisjon.»

«Jeg har mange av dem bak meg, men nå vil jeg hvile."

«Du ser ikke slik ut», bemerket Bersl den Sterke. Etter hans skikk – som om det ikke var verdt å snakke med en mannen før han testet styrken sin - han rakte etter fremmeds hånd og prøvde å rive ham av setet. Det var en kort og skarp kamp, men så lå Bersl på bakken, og det var helt klart hvem her var sterkere. Bersl hadde ikke opplevd det siden hans tidlige ungdom. Det traff alle som ild og en drukkenskap: hver

Machine Translated by Google

måtte teste den fremmede i en konkurranse. Men ingen kunne matche ham. Hele skipet stirret på den djevelske fyren.

Ordene hans fløy også, skarpe og fryktløse, og fant sitt preg like feilfritt som bevegelsene hans. Hver fikk sitt!

Til slutt gikk han langs rekkverket over årene, som sluttet aldri å ro, og han sjonglerte ikke bare tre dolker (slik kong Olaf hadde gjort), men fire dolker, med to i luften og én i hver hånd til enhver tid. Det var en raskt spill, som om dolkene danset over hodet hans som flammer. Hele mannskapet stirret på denne bonden, som spilte slik. Han kunne utvilsomt mer enn bare okser.

Til slutt ropte kong Olav på ham, og han klatret opp akterdekket på skipet, tok av seg hatten og stilte seg foran av kongen. Man så at håret på hodet hans også var rød, og hvordan den sto som en ild over pannen hans.

«Hvis en fremmed som deg og bonde kommer for Norges konge, bøyer han seg», instruerte Thorgrim Thorsteinson høyt. Bonden snudde seg mot ham og sa: «Du stammer også fra menn, Thorgrim, som ikke var vant til å bøye ryggen til andre menn - andre enn kanskje før den, som de – som deg – er ute etter ble navngitt.»

«Du er en veltalende og talentfull mann», sa kong Olav mens han gestikulerte til de andre om å tie stille. «Er du fra området?»

Machine Translated by Google

Rødskjegget så lenge på kong Olav. Så
Han lo lett, som en som har bekymring i hjertet.
«Ja,» svarte han, «du kan si at jeg er fra området.»
«Fra hvilken provins?» spurte kongen.
Så gjorde mannen den samme gesten som Hallfred
Skjald hadde laget, da han hadde talt om de gamle gudene.
Han pekte med hånden mot fjellet, så
over himmelen og til slutt ned mot havet. I ett
øyeblikkelig visste alle hvem han var. En vind ulte
ned fra fjellet og over solen som et slør,
og vannet begynte å stige. Men ingen klarte å
tenk på skipet, som plutselig begynte å danse
nær de steinete klippene. De stirret alle på Rødskjegget,
som nå sto foran sin store og mektige konge, og
så den hellige hammeren i hånden sin. En dempet tordenbølge
kom fra himmelen, og de sto alle som skygger i
svovellyset. Og så hørte de mannens
tung stemme.
«Ja, kong Olav,» sa han, «jeg er fra dette landskapet, fra
Helgeland og fra Drontheim, fra Hardanger.»
og Stavanger, fra hele Norge og fra øyene,
fra fjellene og fra dalene, fra
skyer og fra havet. Og det er mitt arbeid som er der
et slikt land som gir deg glede og som du kan være en del av
konge. Da jeg først kom hit, var det et land med is under
føttene til ettinene. Men jeg drepte ettinene som satt på

Machine Translated by Google

fjell. Trær vokste og bekker rant der. Jeg kvalte ettinene, som er fiender av både guder og mennesker. Blomster vokste på engene og geiter klatret opp fjellstiene. Og folk kom og bygde hytter og pløyde markene. Jeg velsignet avlingene deres. De hadde brød. Jeg velsignet havet for dem. De hadde fisk. Jeg velsignet deres

bord. Barn vokste opp. Jeg og min slekt, kong Olav, lagde dette land beboelig for menneskenes barn. Derfor æret de meg, menn og kvinner. Og dette var mitt folk i lang tid.»

Da tok biskop Sigurd mot og viste mot.
Han løftet korset fra brystet og holdt det mot
Rødskjegg. «Gi etter, din idol!» krevde han.

Mannen lo igjen, mykt og bittert. Det var som en
gråter i vinden.

«Ja,» sa han, «og nå kommer en annen. Min time er forbi, etter Allherskerens vilje. Det er vanskelig for vennene mine. Og du, Olaf, forfølger og dreper dem, og oppfyller skjebnen. Til slutt skjer det med oss alle. Men jeg forventet at det skulle være annerledes: ulven som fortærer oss, den
slangen som kveler oss. Så kommer den *milde* og
overvinner de *mektige.* Men ingen unnslipper skjebnen, og
Ingen vet det på forhånd. Timen vil komme for
mannen på korset også.»

«Gi etter, avgud!» befalte biskopen igjen idet han
holdt korset tett opp mot den rødes øyne.

Machine Translated by Google

Så løftet han hammeren sin, og et lynnedslag slo ned langs masten som en gyllen slange. Det var som hvis han grep den med hånden før den kunne gjøre noen skade. For tredje gang hørte man den bitre latteren. De glemte det aldri før døden.

De så hvordan mannen kastet seg over bord med en mektig sprang, og holdt hammeren over hodet, sank i havet og forsvant.

I det øyeblikket forandret alt seg. En lett sør vinden blåste, fylte seilene og dyttet skipet inn solskinn langs de mykt rullende bølgene dypere inn i bukt. Det virket som om de alle hadde våknet fra en drøm eller sløvhet. Kong Olav gned begge hendene over ansiktet. Mens biskop Sigurd kremtet som om han skulle snakke, Kongen ga ham tegn til å tie stille.

Foran dem lå Nidaros-husene, skipene ved kysten, det mektige taket på kongens hus og ny katedral med sin spisse topp og sitt brede tårn. Kvelden var kommet. Solen sank i havet. Klokkene klang mykt over vannet. Alle sto som kongen og blottet hodene sine.

«Vi ber for alle som vet hvordan de skal dø som menn», sa han. Kongen.

Machine Translated by Google

I oss brenner en regel som en flamme,

og det må være gudfryktig,

fordi den er evig og universell,

det er dette:

Gjør din plikt!

Denne regelen inneholder læren fra alle religioner.

- Heinrich von Kleist

Machine Translated by Google

[TITTEL LAGT TIL AV REDAKTØREN]

Fjellslottet

[Redaktørens merknad: bilde av «Castel del Monte» utelatt]

De vakreste og mektigste festningene i
Den tyske keiserperioden ble opprettet under
Hohenstaufen-dynastiet, spesielt Friedrich II. De er
synlige tegn på utvikling og dannelse av
Europeisk makt. Friedrich II var en av middelalderens største
festningsbyggere. Han hadde stor innflytelse på den arkitektoniske
utformingen av sine festninger. Hans geniale konstruksjoner, som
favoriserte den åttesidige strukturen, forble et eksempel for andre
festninger og slott selv etter kampen mellom konkurrerende adelsmenn.

eliminerte det tyske riket som maktfaktor i
Europa. «Castel del Monte» i Puglia, sannsynligvis det vakreste av
hans slott, med sin regelmessige grunnplan og elementære kraft, er
et uttrykk for den Hohenstaufen-germanske ånden den dag i dag.
Friedrich II skapte allerede den gang en europeisk stil som gjødslet
alle
festningsbygging i sør, vest og øst, en i
som den tyske formen dominerte.

Machine Translated by Google

[TITTEL LAGT TIL AV REDAKTØREN]

Kahlenberg 1683

Slaget ved Kahlenberg nær Wien den 12. september 1683 teller som [1] en av de store verdensbegivenhetene, som forandret jordens ansikt i århundrer. Tyske tropper, forent med frivillige fra øst, fra Frankrike og fra nesten alle europeiske land, vant en strålende forsvarsseier mot de utallige hordene til den store sultanen, som her hadde utplassert den konsentrerte makten til sitt vestasiatiske/balkanske imperium for å
tvinge opp porten til Sentral-Europa. Hvis Wien falt i Tyrkiske hender, så ville Tyskland og Italia være det utsatt for angrepet fra den muslimske halvmånen. I ni uker motsto Wien angrepet fra den overlegne
Tyrkiske styrker, helt til hjelpehæren nærmet seg og befridde forsvarerne tidlig i september. Prins Eugen sto i spissen for dragonene sine og var blant de første som kuttet ned deres vei gjennom de tyrkiske massene helt opp til byportene.
Det dristige motet til denne 20-åringen fra Savoy var belønnet med kommandoen over et kavaleriregiment, som bar denne heltens navn helt frem til andre verdenskrig.

1Bilde av maleriet er utelatt; teksten er endret for å gjenspeile dette. Den opprinnelige åpningen var: «Dette samtidsmaleriet skildrer slaget ved Kahlenberg nær Wien den 12. september 1683. Dette slaget teller som […]»

Machine Translated by Google

Brødrenes blod
Vil forbli seierherren

Jubileet for Dueppel, som er i år, vil alltid tjene som et feirer sine 80 år th varseltegn i Schleswig-Holsteins historie. Hvis kamper i 1848 til 1851 hadde ikke brakt frihet, Tiden var endelig kommet da folket i dette hertugdømmet aldri mer kunne knyttes til Danmark.

Men feiringen går langt utover grensene til Schleswig-Holstein, for denne testen av prøyssisk makt var en viktig skritt mot nasjonal samling av Tyskland. Bismarck ønsket å gi det tyske folket den stillingen de fortjener og den nødvendige leveplassen. Prøyssisk makt ble brukt. Seieren ved Düppel tillot prøyssisk styrke som skal brukes til å fremme utvidelsen av Tyskland blod og jord. Troen på Preussen økte. En ny

Den politiske perioden i tysk historie begynte med denne datoen.

Når vi tenker på lanserne fra Dueppel, tenker vi sannsynligvis minnes den seiersrike dagen som til slutt førte til Tysklands gjenforening. For oss er ikke lenger ordene sanne, som den gang ble forkynt av Generalforsamlingen i Rendsburg 8. mai 1864: «Den Dueppels blod skiller oss dypere fra danskene enn Belt og Königsau.» Vi husker imidlertid fortsatt, selv fra prøyssisk side, hvor modige og

Machine Translated by Google

ærefullt kjempet de danske forsvarerne. Moltke skrev videre 23. april 1864 til broren Ludwig:

«Entusiasmen til dette lille folket for det de kjempe for, utholdenheten og offeret som deres hæren hevdet seg i Dueppel-posisjonen, er godt gjenkjent selv av fiendene sine. Troppene motsto det ubeskrivelige mye mer enn vårt, som hadde initiativet til angrepet i større antall, noe som muliggjorde dem for å bli avlastet under disse vanskelige oppgavene.»

Angående ridderligheten som manifesterte seg i denne kampen mellom to beslektede folkeslag, skrev Moltke:

«Det finnes sannsynligvis ingen bedre mennesker enn soldatene våre.» Så snart det siste skuddet er avfyrt, bærerne bar både danskene og våre sårede inn i sykehus med all den mildhet som små jenter har. Og alle er behandlet det samme på sykehusene. På disse sykehusene, slike som den dominerende og luksuriøse på Johanniter orden, danske offiserer og menige lå i de samme rommene som prøysserne. Det har sannsynligvis aldri blitt utkjempet en krig med mer menneskelighet enn denne.»

Denne dagen med synlig styrking av den tyske siden hadde et annet ansikt for danskene. Det var en nederlagsdag. Kampen hadde blitt utkjempet mot en langt overlegen kraft. Selv om posisjonen, som man hadde plassert for mye på et stort håp, kunne ikke holdes, det gjorde danskene også

Machine Translated by Google

likevel gjøre et godt regnskap for seg selv, selv i hederlig retrett, og viser både mot og
de danske soldatenes lojalitet. Brigaden i slaget
Scharffenberg for Dueppel-møllen satte prøysserne «i
«vanskelige strabadser». Til tross for seieren og de smertefulle
tapene, kunne hæren vende tilbake med hevet hode.

Vi har andre samtidige vitner til dette
ridderlig oppførsel etter slaget: Hvordan danskene
soldatene ble tatt vare på av tyske bønder ... og på
på den andre siden, hvordan de tyske soldatene ble tatt vare på av
Danske landsbyboere … i flere uker og til og med måneder. På det tidspunktet
tid to likeverdige, kulturelt høytstående, germanske stammer
møtte hverandre.

Så det var nesten åpenbart at etter verdenskrigen,
Danmark feiret gjenforeningen av Nord-England
Slesvig med Danmark ved Düppel, hvor kongen var
nåtid. Feiringen deres betydde samtidig
bitter separasjon av Nord-Slesvig fra den tyske
Riket. Men allerede i dag er alt dette overvunnet av
troen på en felles germansk fremtid.

Lyden av navnet Dueppel vekker i begge
folks stolte minner. De hatefulle tonene, som er
mer merkbar på dansk side, har ikke helt
falmet. Karl Larsen har kjempet uten hell med å
utrydde dem blant danskene. Blant tyskerne,

Machine Translated by Google

Disse følelsene ble erstattet av gleden over seieren. Men bitterheten avtok i årene som gikk. Tanken på modige gjerninger forblir imidlertid uforglemmelig.
begge sider. Akkurat som kampen mellom de to folkene ble utkjempet ridderlig, det samme ble kampen for etniske avgjørelsen ble også utført på en ridderlig måte.

Dagen vil komme da vi, som kommer fra det samme Germanske røtter og et felles hjemland, tilbake til dette nettsted, for det taler om ridderlig kamp, om lojalitet og om standhaftigheten til germanske menn, som på den tiden sto mot hverandre, men for hvem det ville ha vært mye mer naturlig å stå side om side.
I dag gjør de det fortsatt ikke, og det må først læres. Og våre fiender gjør alt for å fremmedgjøre oss fra en en annen.

Så bittert som det er, har mange likevel lært dette allerede. Og vi er trygge i vår faste tro på at ut av
I denne perioden med kamp vil det tyske riket modnes som en sen – men desto mer verdig – frukt. Våre danske frivillige i Waffen-SS er de første som kjemper for dette en lys germansk fremtid på dansk side.

Det avgjørende er, og forblir: om holdningen er bra eller dårlig, enten man vil jobbe med bygging eller riving og om man vil
å se felles behov og mål.

Machine Translated by Google

De europeiske folkene har bare ett valg hvis de ønsker å redde sin eksistens: å se hva de har i vanlig og å stå opp for det.

Machine Translated by Google

Prins Eugen

Den edle ridderen

Tusenvis av frivillige fra mange land var inkludert blant det fargerike utvalget av allierte som strømmet ned til Donau-elven i den varme august dager i året 1683 for å stoppe den truede invasjonen av den muslimske halvmånen.

Blant de mange frivillige fra den franske kronen var også prins Eugen av Savoy, som var født i Paris, men som hadde vendt ryggen til sitt fødeland etter mange skuffelser. Keiseren, som hadde flyktet til Passau, hadde gitt ham kommandoen over et dragonregiment i spissen for ham beviste han snart sine militære dyktigheter på strålende måte.

Helt i begynnelsen av sitt liv hadde prinsen den store gleden av en meningsfull opplevelse: I frigjøringsslaget ved Kahlenberg nær Wien den 12. september 1683. Denne overraskende og kraftfulle seieren, som ble vunnet med den samlede styrken til alle de tyske landene, frigjorde Vesten ikke bare fra trusselen om den tyrkiske invasjonen, men ga også muligheten for en ny formasjon av hele Sørøst-Europa langs tyske linjer. En port var blitt revet opp gjennom hvilken vinden fra den nye perioden kunne blåse bort det mugne

Machine Translated by Google

atmosfæren i det gamle livet, og vekke menneskene, som hadde falt i søvn etter trettiårskrigen, og fylt dem med nytt håp. Den savoyanske fremmede, som for første gang tråkket på tyske
jord, ville bli bærer av dette håpet og en høyst strålende representant for en ny periode med heltemot i Tysk historie. I følge det store keiserlige militære ledere, Ludwig von Baden og Karl von Lothringen, prinsen deltok i felttoget i Ungarn som brakte de keiserlige styrkene så langt som Siebenbürgen og før Beograd. Allerede i den første slag, beviste prins Eugen sitt personlige mot - i en i kort periode ble han hardt såret to ganger - og han viste en uvanlig militær evne. Likevel tok det en lang tid å motta en uavhengig kommando. Bare etter at han tjenestegjorde noen år i det italienske teateret i en underordnet posisjon mot franskmennene, gjorde han det endelig motta denne ønskede uavhengige kommandoen i Ungarn i 1697.

Østerrikerne hadde lidd noen tilbakeslag i

i mellomtiden, og tyrkerne var i ferd med å komme seg etter den første stort sjokk. Eugen overtok en dårlig forsynt, demoralisert hær og hadde direkte ordre om ikke å gjennomføre flere kampanjer i løpet av året. Men så snart de verste problemene var eliminert, han gjorde flere lynbevegelser frem og tilbake som

Machine Translated by Google

forvirret tyrkerne og vant en seier over en hær av
sultanen ved Zenta i 1697, selv om det var dobbelt så
størrelsen på sin egen. Med den seieren gikk prinsen inn i
i forkant av de største militære lederne i sin tid.
Nå er ødeleggelsen av den tyrkiske dominansen over
Donau-regionen ble presset fremover. Rumlingene gikk langt
inn på Balkan da de første keiserlige patruljene nådde
Bosnia og kuttet sør for Beograd.

Men på høyden av sine seire, Savoyan
måtte trekke seg tilbake fra kampanjen og venne seg til
fred. En stor europeisk krig om spørsmålet om
spansk arvefølge, noe som ville resultere i en ny
maktfordelingen på kontinentet var nært forestående.
Riket hadde utvilsomt vunnet mye på freden som Eugen hadde
inngått med tyrkerne i Carlowitz i
1699: Ungarn uten Banat, Siebenburgen og den
større deler av Slovakia og Kroatia.

Året etter utbruddet av den europeiske krigen om kronen og
kontrollen over det spanske verdensriket brøt ut. På en
på siden sto det mektige Frankrike, som ønsket å erobre
Spania for å fullføre sitt herredømme over Europa;
den andre siden Østerrike, Nederland og England,
som ønsket å følge sin gamle «nøytraliseringspolitikk»
mot fremveksten av enhver dominerende makt på kontinentet.

Prins Eugen måtte forlate seiersscenen
og konsepter på Donau for å overta

Machine Translated by Google

forsvaret av imperiet i vest. Han utviklet seg mer og mer til den overordnede rollen som en imperial militærleder, som tok over både den strategiske og den diplomatiske planleggingen. Ingen av de innfødte var bedre i stand til enn ham å forstå de kompliserte problemene i politikken og overvinne de tusenfoldige nødvendighetene i den sterkt splittede politiske scenen. En av de største statsmennene vårt folk noensinne har hatt, var i stand til å forstå den samlede europeiske verden på den ene siden, og på den andre siden

på den annen side for å forstå de minste detaljene og behovene av de forskjellige områdene, enten i Alpene eller i utløpene av tyske elver i nord. Det er ingen tilfeldighet at denne mannen, som var utenlandsfødt, ble en av de tyskeste av de store personene i vår historie, og lever videre i folkets minne både i sang og saga.

Selv om han tilbrakte mange år på Italias jord, Flandern og Sør-Tyskland som kjemper mot Som en fransk fiende og forsvarende av Riket mot angrepene fra Bourbon-imperialismen, glemte prins Eugen aldri et øyeblikk prinsippene for sin politikk; nemlig at keiseren alltid ville være i defensiven i vest, fordi Rikets fremtid lå i øst. Som lederen av det «tyske partiet» ved hoffet, gjorde han det han kunne forhindre at Karl VI viklet seg inn i Spanske og italienske land i stedet for å fullføre arbeidet i sørøst som allerede hadde begynt. Mellom hans

Machine Translated by Google

seire over de hatede franskmennene i årene 1700 til og med 1709 i Hoechstaedt og Torino, i Oudenarde og Malplaquet, prinsen, skyndte seg gang på gang til Wien for å advare mot overambisiøse erobringsplaner, slik at han kunne se over den endelige pasifiseringen av Sørøst og den store oppgaven i det området, som gjensto å bli oppfylt.

Etter 12 år med blodig kamp gikk den første spanske tronfølgen mot slutten. England, som hadde blitt tilstrekkelig svekket mot Sun Kin, begynte å frykte den fremvoksende tyske innflytelsen og oppfordret greven av Marlburg, alliert og venn av Eugen, til å trekke seg tilbake fra det europeiske teatret. Det gikk så langt at den engelske hæren lot Savoyen i stikken og forrådte ham rett foran fiendens øyne. Avsky og raseri overmannet prinsen, hvis vanligvis gode humør til og med ble gjenkjent av fiendene hans, og han advarte profetisk den engelske generalen om at han kom til å miste seg selv og hele Europa med slike triks.

Etter fredssluttingen med Frankrike i 1714 Rastatt og Baden, prins Eugen, som i mellomtiden hadde blitt forfremmet til riksfeltmarskalk, var igjen fri til utføre sine storskala planer i sørøst. Sayovan overgikk alle sine tidligere seire i løpet av krig med tyrkerne i 1716 til 1718. Det var en mesterverk av militært og politisk lederskap og

Machine Translated by Google

regnes blant de mest strålende kapitlene i tysk og europeisk historie. I aggressive angrep ble de invaderende tyrkerne fanget og ødelagt ved Peterwardein. Men mesterverket i hans militære geni ble vist i dobbeltslaget ved Beograd i 1717, hvor han, mellom en beleiret festning og en overlegen tyrkisk styrke, angrep og utslettet først den fremrykkende hæren, og deretter erobret Beograd, som hadde lagt seg bak ham.

Kort tid før fredskonferansen i Passarowitz i 1718, hvis stolte frukter var resultatene av hans uforglemmelige felttog, ble en rørende sang skrevet i militærleiren foran Beograd. Den gjør en bedre jobb enn tusen lovtaler når det gjelder å beskrive følelsen av tilhørighet som eksisterte mellom tyrkernes erobrer og hans eget folk.

På sin egen udødelige måte er det et uttrykk for en nærhet enhet og enkelhet i følelsen: den tyske sangen om Prins Eugenius, den edle ridderen. Det har blitt hørt siden den gang, og kan ikke bringes til taushet, både rundt byen og festningen Beograd og overalt under den vide himmelen til sørøstlige slette som Nibelungen-elven renner ut i sin vei.

Erobringen av Donau-området – som ble utkjempet med blodet fra alle tyske stammer, har skapt forutsetningen for statsmannens primære mål Prins Eugen: koloniseringen og den kulturelle integrasjonen av

Machine Translated by Google

dette territoriet. Ved freden i Passarowitz, Banat,
lille Valakia og Serbia ble annektert til Østerrike
og dermed ble nesten hele Donau-vassdraget vunnet for Riket. På en forbløffende kort periode blomstret de en gang øde byene igjen. Det en gang øde landet bar igjen frukt. De en gang tette elvene rant igjen langs velordnede elveleier, og de mange sumpene ble drenert. Bringerne av

Vestlig sivilisasjon i dette området, bærerne for en bedre
orden, og skaperne av en ny velstand, var de tyske nybyggerne, som prinsen brakte inn i titusenvis for å kolonisere det en gang ødelagte landet langs Donau. Men hvis dette koloniseringsarbeidet gang på gang ble brakt til stillstand, og i stedet for en kontinuerlig kolonisering langs Donau slik prinsen hadde planlagt, forble de koloniserende tyskerne oppdelt i små isolerte grupper ... det var feilen til Habsburgernes målløse dynastiske ambisjoner, som splittet og sløste bort energien sin i alle hjørner av riket.

Og i de siste dagene av prins Eugens liv, etter
hans store seire i tyrkiske krigene, mørke tegn gjorde
dukke opp. Slutten på livet til denne spesielle mannen, som den
begynnelsen, var omgitt av tragedie. Imidlertid
tragedien lå ikke i hans personlige liv, men i det gnagende
bekymring for arbeidets skjebne. Det så ut til å bli
klart for prinsen i hans siste år at hans primære

Machine Translated by Google

prinsipper og Habsburgernes uforbederlige politikk
ville aldri bli forsonet, og at arbeidet hans ville
til slutt faller, på grunn av denne motsetningen. Og mange
ting tydet på at savoyanerne allerede hadde mistenkt
de begynnende skyggene av nedgangen til den så raske
etablerte tøylene for Donau-monarkiet.

Men lidelsen og fortvilelsen, som absolutt må
har berørt dette geniet under hans kamp for sin
skapelsen, og de dype innsiktene som gjorde ham i stand til å
oppfatte skjebnen til hans verk, ble ikke avslørt for andre.

velvilje og enkel klarhet, men fortsatt et mysterium å
hans samtidige og ettertiden. Han forlot ikke
bak et testamente eller til og med et enkelt personlig ord, som
nysgjerrige biografer kunne bruke for å løse
gåten om personligheten hans.

Han viste seg bare i gjerningen. Og vi kan kanskje
beskjedent tilfredsstille oss med ordene som
like stor ånd i sin tid, Fredrik den store, betalte
til hyllest til den ærede prinsen:

«...Han styrte ikke bare de østerrikske områdene, men også
Riket. Faktisk var *han* keiseren…"

Machine Translated by Google

Kongens dom

Kong Heinrich satt, omgitt av sine keiserlige dommere, ved den gamle tribunalet nær markedsbyen Rottweil. Den Befolkningen dannet en halvsirkel rundt dem.

Flere biskoper var også der, fordi det var første gang kongen ville administrere hoffet uten hans juridiske rådgivere.

En fri mann hadde anklaget en munk for å ha voldtatt ham datter.

Tolv vitner sto ved den frie bondens side. Og tolv vitner – medmunker – sto ved siden av av den tiltalte.

Kongen hadde hørt vonde ting om hva som foregikk på klosteret. Kongen kunne se fra dommerbenken at befolkningen stilte seg på bondens side, og at bare deres respekt for ham hindret dem i å slynge fornærmelser mot munkene.

Bonden sto og holdt datterens hånd og krevde rettferdighet.

Tvers overfor ham sto munkene og ropte ut at jenta var en prostituert. Et knurr steg opp fra mengden av vanlige folk. Den anklagede kom fra en fremtredende familien. Hans slektninger hadde prøvd alt for å bringe

Machine Translated by Google

frimann - de hadde truet ham med ild og sverd hvis
Han trakk ikke tilbake anklagen sin. Men den modige mannen
forble standhaftig, så kongen i ansiktet og
krevde rettferdighet.

Munken senket imidlertid blikket hver gang
Kongen så ham inn i øynene.

Slektningen ba jenta om å komme frem. Da hun
overvant sjenansen sin, så kong Heinrich henne inn i øynene
og visste at hun snakket sant:

Munken hadde hørt skriftemålet hennes, sa jenta, og
beordret henne deretter til å gå til kirkegården og si tolv
bønner ved morens grav. Derfra tvang han
henne inn i en celle og tvang seg innpå henne. Hun ropte ut
og gjorde motstand, men ingen i klosteret løftet en hånd for å
hjelpe henne. Neste morgen fikk abbeden henne tatt med til
ham. Han foreslo at hun skulle bli værende i klosteret som tjenestepike.

Faren dro imidlertid til klosteret med en gruppe
væpnede menn, og hun ble løslatt.

Så kom abbeden bort og sverget ved alt som er
Hellig at jenta løy. Gud ville hjelpe sannheten å seire,
og Gud burde felle dommen. Den anklagede broren
var klar til å bli utsatt for ildprøve.

Den unge kongen bemerket indignert: «Hvor lenge vil
tror folk fortsatt på slik magi?

Alle som hørte disse ordene ble forferdet, og
Biskopene trakk seg fryktsomt tilbake fra kongen.

Machine Translated by Google

Kong Heinrich så at han hadde gått for langt, så han sa: «Hvis du tror at Gud vil gjøre et mirakel, så la meg se det.»

De tolv munkene hadde med seg jernplater, som de hadde klar, foran tronen.

De kom parvis, hver med én tallerken, med øynene mot himmelen i bønn.

En munk kom med en trerist og la den ned foran kongens trone.

De ba Gud om å hjelpe sannheten å seire og frelse deres uskyldige bror fra djevelens klør.

Den oppmerksomme befolkningen ble engstelig, fordi kong Heinrichs uforsiktige ord hadde gjort dem fryktelig nervøs.

Brødrene kom igjen, og hver bar en stor tømmerstokk, ba med øynene vendt mot himmelen. Og de stablet seg opp veden og lagde et stort bål som flammet høyt.

Kong Heinrich satt imidlertid ubevegelig på tronen sin og lot som om han ikke hørte den ubehagelige hviskingen av biskopene og den opphissede mumlingen fra folket.

Munkene la jernplatene i ilden, og abbed påkalte den allmektige Gud som vitne om at broren var uskyldig, *og* at alt man sa om klosteret var usant.

Han tenkte at han skulle slå to fluer i en smekk og dermed avverge faren han fryktet truet hans kloster.

Machine Translated by Google

Kong Heinrichs øyne glimtet, fordi han så gjennom abbedens plan.

Pastoren ba høyere og høyere og vitnet for Gud for sin klosterbrors uskyld. Han ba den allmektige dommeren om å bevise foran alle tilstedeværende at anklageren og datteren hans var løgnere, og at datteren, spesielt, fortjente å bli brent på bålet, fordi hun hadde falskt anklaget den fromme broren.

Kong Heinrich ropte: «Vil du tegne kongens dom over deg selv, pastor? Gud skapte kongedommer, og ikke abbeden av Rottweil!» I mellomtiden var jernplatene rødglødende, og to munker blåste inn i kullene med en belg slik at alle kunne se det var ekte.

Andre kom med en krakk. De satte den anklagede munken på den, og satte føttene sine i en blikkpanne – full til randen. Abbeden sa med høy stemme at det var nødvendig for munk til å møte frem for sin gudfryktige dommer med rene føtter.

Kong Heinrich la imidlertid merke til at væsken i pannen hadde et blåaktig skjær.

Etter at de vasket munkens føtter – uten å ha tørket dem - han reiste seg og løftet begge hendene i bønn.

Munkene brukte lange tanger for å gripe de glødende platene og satte dem ned på tregrillen, som var bare ett skritt unna kullene. De var så varme at grillen brant og røykte.

Machine Translated by Google

Abbeden tok broren i hånden og ledet ham til de glødende platene.

«Vis nå, evige Gud,» ropte han, «at vår bror er ikke skyldig!

Og den anklagede gikk over de glødende platene som om de var kule steiner.

Befolkningen ropte ut! Og jenta skrek høyest. Frimannen dro opp datteren sin, som hadde falt til bakken og skrek at hun var en skjøge!

Munkene fnøs og brølte at hun fortjente døden.

Og folket ble stille og visste ikke hva de skulle tro.

Kong Heinrich trakk på skuldrene uten å vri på et hår og bare så stille på jenta, som hadde kastet seg ved føttene hans.

Så ropte han med høy røst: «La oss se om Gud står fast ved hans dom!

«Din helligbrøde, kong Heinrich!», ropte biskopene, og Befolkningen var forferdet over kongen og noen av Kvinnene ropte. Kongen befalte:

«Gjør jernplatene varme igjen!»

Ingen rørte seg.

Så noen av de unge ridderne, som alltid omringet kongen, gikk frem, grep platene med tangen, kastet dem tilbake i kullene, la mer

Machine Translated by Google

ved på bålet og blåste inn i bålet med
belger.

Munkene klaget imidlertid og mumlet over at
Dette var en helligbrøde mot den evige Gud.

Bare abbeden forsto hva kongen ville gjøre,
og han bleknet av skrekk.

«Føler du deg ikke bra, abbed?», spurte kongen ham.

Han svarte ikke.

Biskopene oppfordret kong Heinrich til å opphøre sin helligbrøde.

«Løft opp skjørtet ditt!», sa kongen til jenta.

De unge ridderne brukte tangen til å legge jernplatene,
som var enda varmere enn før, på treverket
bålgrill. De var så varme at veden sprakk i blått
flamme.

To munker skyndte seg opp og ville lede jenta, men
Kongen befalte med høy stemme: «Stopp! Det er ikke
din oppgave!

Han steg ned fra tronen sin, tok jenta i hånden
hånden og sa: «Hvis det var nødvendig for munken å komme
for sin Gud med rene føtter, da er det ikke mindre nødvendig
at jenta også skal gjøre det!

Han ba jenta sette seg ned på krakken, og han
personlig satte føttene sine ned i blikkpannen.

Han så at innholdet var en tykk væske og
gjennomsiktig som klar krystall.

Machine Translated by Google

Men de andre som så på skalv av uro
og visste ikke hva de skulle si.

Så ba kongen den skjelvende jenta reise seg, og han
selv ledet henne til det glødende jernet.

Og idet hun fryktsomt nølte et øyeblikk før
Da han steg opp på første plass, sa han vennlig: «Jeg vet at
du er uten skyldfølelse, så ikke bekymre deg!

Jenta tok mot til seg og gikk over
glødende tallerkener som om de var kalde steiner. Og etterpå
føttene hennes viste ikke engang den minste blemme.

Befolkningen ropte ut. Og det gjorde munkene også.

Men de visste hvorfor!

Bonden trakk datteren sin opp til brystet sitt og
holdt henne så fast at hun nesten kvaltes.

Biskopene var forbløffet og klarte ikke å få hoder eller
haler ut av det. Noen få av munkene prøvde å bryte gjennom
folkemengden om å komme seg unna. Kongen befalte med høyt
stemme, «Grip dem!»

Noen få kraftige karer grep tak i munkene og brakte
dem tilbake foran kongens trone, som påkalte en
noen få riddere til å vokte dem. Så beordret han: «Gjør
jernene varme igjen!

Alle var ubevegelige av overraskelse, og ingen
visste hva kongen siktet til.

Biskopene sa ikke et ord lenger. De unge ridderne
varmet opp tallerkenene for tredje gang. Og Heinrich hadde

Machine Translated by Google

en ny kjele med friskt vann i. Så sa han
med høy stemme: «Nå skulle Gud fortelle oss om
Abbeden har fortalt oss hele sannheten. Og en
Abbeden bør vaske føttene sine med vievann, slik at han er
ren når han går frem for Guds trone.»

Abbeden skrek av redsel, nektet og gjorde motstand
med hender og føtter. Men de tvang ham opp på krakken,
og en av biskopene vasket føttene hans med frisk hellig
vann.

Selv om han slo ut med hender og føtter, var han
med makt ført til de glødende jernene, og idet foten hans berørte
den første, en stinkende røyk steg opp, og vinden
bar den vonde lukten av brent kjøtt gjennom mengden.
Abbeden skrek og sank til bakken. Så
munkene kastet seg for kongens føtter og tilsto
deres skyld. Og kongen erklærte jenta uskyldig.

Han fikk abbeden og munkene jaget ut fra
kloster.

Den sjokkerte befolkningen knelte imidlertid og ba.

Og selv om biskopene og senere mange andre
ba ham om å avklare saken, forble kongen
stille.

Nyheten om dommen spredte seg imidlertid over hele
hele riket, noe som vekker terror og undring.

Machine Translated by Google

Gud manifesterer seg ikke i overnaturlige mirakler, men i naturens hellige orden.

Machine Translated by Google

De evige tingene
Er der, hvor vi tjener dem

Dette korte utdraget fra Otto Gmelins roman, «The
«Keiserens ansikt» tar oss tilbake til år 1243 og
sider gjennom et kapittel av verdenshistorien fylt med
bitter kamp mellom de tyske keiserne og
Pavenes ambisjoner om verdslig makt. Friedrich II
von Hohenstaufen, den viktigste keiseren av
Vesten, tysk konge og hersker av Sicilia og
Samtidig utvidet Jerusalem ytterligere
Vestens makt til dens endelige og største prakt. Han
var den mest omfattende ånden i sin epoke og
båret som budbringer av riksideen, legemliggjørelsen av en
århundre. Pavene under hans regjeringstid mistrodde ham, men
ble merkelig beveget av hans skinnende suverenitet. I
I 1239 ble han ekskommunisert for andre gang. Deretter
Det var 1243. Pave Gregor IX var død. Kort tid etter
før valget av den nye paven, kardinal Flesco,
den senere Innocence IV, møtte opp for keiseren i
Grosseto, og den følgende skjebnesvangre samtalen fant sted
sted:

Machine Translated by Google

Kardinal Flesco ble mottatt av dignitærer og
førte inn i det andre rommet – bredt, teppebelagt og fargerikt
malt – hvor keiseren satt på sin utsøkte trone.

Petrus von Vinea, justismannen, sto foran ham til venstre.
Etter innledende ord og hilsener,
Kaiser spurte hvorfor kardinalen hadde kommet. Han hadde hørt det.
var ikke et offisielt besøk på vegne av paverådet.
Kardinalen så ut til å reflektere, begynte å smile og
sa at, som keiseren visste, sto rådet foran
valg av ny pave; før valget skulle begynne, ville det være
viktig å fastslå keiserens posisjon i noen spørsmål. Det var
derfor han hadde kommet. Så minnet kardinalen keiseren
om tidligere
forhandlinger, og understreket at han, som visekansler i
Gregor tok med glede på seg denne vanskelige oppgaven, fordi han
så verdens frelse i enheten av åndelig og verdslig makt.
Han var fornøyd med å fastslå at Hans Majestet Keiseren
fulgte det samme målet; Hans Majestets velkjente
overtalelsesevne hadde beveget ham så dypt at pavehoffet
og Den hellige far
så praktisk talt på ham som keiserens talsmann. Det var
kjent at stillingen hans ikke hadde vært enkel, og at i
For å tjene freden hadde han ofte tatt keiserens parti og
kanskje for heftig forsvart keiserens forslag.
Men han gjorde dette av overbevisning om at Hans Majestet
ville det gode, og ville ikke krenke det

Machine Translated by Google

legitime rettigheter til den hellige kirke. Kanskje lå det også en personlig respekt for Hans Majestet bak dette, som han ofte hadde hatt æren av å være gjest og venn av. Han husket alt dette nå som valget av en representant for Kristus var til stede. Han visste hvilken innflytelse han hadde på kardinalene ved kollegiet.

Derfor hadde han kommet til seg selv og spurt Hans Majestet hvordan han så for seg dannelsen av fremtidige forbindelser til Pavetronen. Uansett hva Hans Majestet nå uttrykte, ville det bli holdt konfidensielt mellom dem; han lovet at ingen ville høre noe fra ham om diskusjonene eller om Hans Majestets uttalelser. For han

håpet å tjene freden.

Keiseren var stille. Han lot noen øyeblikk gå. før han svarte: Han satte pris på forespørselen. Han verdsatte kardinalen som en mekler som alltid hadde vist forståelse for hans standpunkt og hvis klare ånd han gjenkjente. Han svarte dermed med glede og uten forbehold: Oppheving av ekskommunikasjonen er det første kravet for fred.

Kardinalen smilte og nikket: Den kom ikke ned til disse tingene, til forholdene. Man ville komme til en enighet om det. Kanskje det ville være mulig å styre Kardinalens valg slik – med Guds hjelp! – at både Hans Majestet og Den hellige kirke ville bli tjent. Det var et spørsmål om grunnleggende ting. Man kunne ikke unngå å se at man

Machine Translated by Google

sto foran et viktig veiskille. Mye ville avhenge av avgjørelsene. Kirken selv var truet, og troen rystet sterkt.

Keiseren så ut til å spisse øynene. Øynene hans så direkte på kardinalen. Han understreket at han hadde signert kjetterilovene til pavehoffet, og hadde handlet ofte deretter. Han hadde selv først gitt kjetteri lover til Riket.

Kardinalens øyne lyste opp: Dette var statlige saker. Dyp innsikt og hva en suveren sier foran Mennesker er to forskjellige ting. Selv Gud var dypere enn det som syntes for folks dårskap. Det var kjent at keiserens fornuft gikk lenger, at han hadde studert oldtidens skrifter. Selv ikke-troende sto nær ham. Kirken, og ikke uten grunn, anklaget Hans Majestet for kjetterske holdninger. Han var ikke her på vegne av kirken. Men det var kjent at Hans Majestets handlinger manglet ikke bevis å utlede fra konkludere med at han ikke var bundet av troen.

Keiseren lyttet oppmerksomt til kardinalens ord i all alvor.

Da han stoppet, svarte han:

«Mine handlinger stammer fra mitt keiserlige embete. Der de er ufullkomne, er det fordi jeg ikke har vært helt vellykket i å tjene dette embetet. Imidlertid bare dette embetet er fundamentet.»

Machine Translated by Google

Kardinalen nikket. Han forsto i hvert fall keiserlig posisjon. Men nettopp dette var problemet: To krefter kan ikke bli en enhet. Fornuften var en støtte for en person, men den samme grunnen etterfølges av tvil. Ingenting var beskyttet mot tvil. Gud selv ga det med grunn. Det kan til og med krenke den suverene embetet, som ellers bare kunne ryste Det hellige Kirkens søyler.

Keiseren løftet blikket: Kontoret ligger i hjertet, akkurat som andre sikkerheter. Tvil kunne riktignok komme, men det kunne bare endre formen på de evige tingene, ikke ødelegge dem.

Fiesco var taus og så keiseren i ansiktet.

Den var fritt og nesten skinte fra lyset fra en tanke. Forsiktig, sakte, sa Fiesco: «Den som en gang gjenkjente usikkerheten i menneskelige saker fra fornuften, ville falle hengivent ved føttene til barmhjertigheten, som Kirken tilbød ham, ellers ville han stupe ned i havet av intethet…"

Det var stille et øyeblikk. Petrus von Vinea så nesten skjelvende på keiseren. Kardinalen reiste seg årvåkent med små øyne.

Plutselig reiste keiseren seg. Med en liten gest fra seg hånden, sa han triumferende:

«Kardinal, ingen kan leve uten tro.»

Evige ting er der, der vi tjener dem. Se på

Machine Translated by Google

Er det ikke orden i alle ting i denne verden? Vi ønsker å
prøv å øke denne ordren. Det er derfor keiseren har sin
embetet. Det er Guds vilje.»

En høytidelig stillhet senket seg. Keiseren gikk tilbake og
frem og tilbake over rommet, sto noen skritt foran
Kardinal, og sa:

«Jeg baserer meg på meg selv og på Gud i meg selv.»
kan ikke være noe annet enn det jeg er. Jeg må adlyde
allmektig befaling. Gud valgte meg til å herske
over Riket. Min ånd må våke og beskytte, for å
orden og å bygge. Min person er mitt kontor og mitt kontor
er min person.»

Igjen ble det stille. Keiserens ord ga gjenlyd i
hjertene deres. Ubøyelig styrke og en utvunget naturlig
edelheten klang i tonen deres. De *følte* det som en visshet,
men de *visste* det ikke . Fiesco og Petrus sto sammen med
senket hodet og turte ikke å se opp.

Kardinalens hode sank ned mellom skuldrene hans, som
trukket sammen, og ryggen hans bøyd. Nesten uten
det betyr at han gispet to ganger. «Men hvorfra? Men fra?»
hvor?"

Hans Majestet sto fri. Et lys, en refleksjon fra
Solskinnsdagen utenfor glødet på hans røde lokker. Øyet hans
var gjennomtrengende, men klar.

«Hvorfor spør du om og om igjen? Vet du ikke, føler du det ikke?
Hvordan kan du leve og gjøre arbeidet ditt?»

Machine Translated by Google

Ve den som mister det, hvis troen ikke oppstår fra
bak tvilen. Han vil forgå og bli ingenting til og med
før han dør.»

Petrus kastet et sjenert blikk. Forvirring hersket.
desperat inni seg. Fiesco fikk ikke med seg monarkens
se. Han falt, falt, de fordømtes fall, endeløse, under
ham bare avgrunnen. Petrus så ham som en beseiret person,
noen faller, ansiktet hans er blekt, munnen hans er forvrengt av
smerte og hån. Men han virket som om han ble båret
langs. Plutselig så Fiesco opp og møtte
dommerens blikk. Det var som en forståelse, en allianse
av skapningen mot det uforståelige. Men så det
brølte over dem igjen at de var fryktelig alene.

«Slik at tiden skal fylles, har Gud gitt meg min
kontor."

Stillheten senket seg over de tre mennene. Tiden raste.
over dem som torden. Skjebnen sto foran dem.

Kardinalen samlet seg først. Som om ingenting av dette
mente noe som helst, han snakket om politikk, begynte med
fredsforholdene til keiseren. Samtalen
fortsatte, kom til poenget, og produserte ingenting
nytt. Keiseren og Petrus satte igjen ned det de
krevde, hvordan de oppfattet fred, hva de tilbød.
Fiesco var ofte forvirret, og spurte ofte
det samme to ganger. En time senere var han igjen på sin

Machine Translated by Google

hest. Hjernen hans syntes å koke, hjertet hans febrilsk, den Verden rundt ham var en forvirret drøm.

Keiseren så på Petrus:

«Hva ville han?»

Petrus prøvde å gjengjelde keiserens smil:

«For å teste Deres Majestet. Jeg er redd han vil bli den fiende av Deres Majestet.»

Keiseren nikket:

«Små menn tåler ikke lyset, de forfaller i det.»

Som om han ville unnskylde kardinalen, sa Petrus:

«Han prøvde …»

Men keiseren avbrøt:

«Hvorfor med meg? Hvorfor med andre? Jeg må være forberedt.»

Keiseren dro.

Petrus sto alene, satte seg ned på en krakk, satte ned hodet i hendene, og mumlet igjen og igjen: «Liten menn…"

Machine Translated by Google

Det mest verdifulle i menns liv er stillheten,
hellige timer. De er kilden til alt sunt,
sterke, krystallklare tanker, ord og gjerninger. Fra
disse store dypene springer frem det kreative, det gode,
den adelige.

- Goethe

Machine Translated by Google

Pommern

Landet ved havet

Ordet «Pommern» kommer fra uttrykket «po marju», som betyr «på havet». Hundretusenvis av tyskere fra alle Rikets provinser har tilbrakt fredelige sommertimer på de lyse, gylne strendene i Pommern, sett på de brusende bølgene i Østersjøen og hentet styrke, helse og fysisk skjønnhet fra dem. Pommern har blitt landet ved havet, selv om de ikke vet om opprinnelsen til navnet. Pommerns gjester fra innlandet

er forbløffet over Tysklands eneste massive, hvite kritt klipper. De ser ned fra rommene sine inn i det endeløse havets vidde, oppslukt av brenningene, men de ser også bølgene som bryter opp i trærne langs den strålende bjørkeskogen i Stubnitz, som om våren antennes millioner av små blomster. De vandrer også dypt inn i ensomhet langs de bratte klippene eller langs den brede stranden bøyer seg fra Usedom og Wollin med tette busker: de slumre omgitt av måker, mellom fiskebåter og på sanddynene, og de er alltid omgitt av prakt, fred og velbehag. Pomeranianen Sommerlandskapet er gledesfylt og latterlig vakkert, preget av Pommerns strålende farger på havet,

Machine Translated by Google

hvitt og blått: Hvit som de lyse krittklippene og sanddynene, dypblå
som havet og himmelen med den tunge
hvite skyer i horisonten.

Pommern er også vakker langs lagunene med
deres mange fisker og med den blomsterdekkede landflekken. Øst-
Pommern er også vakkert utenfor
massive sanddyner i området rundt det baltiske innlandet. Det finnes
bratte, steinete fjell med utveksling med dype
raviner, grønne flekker, mørke heier og rikelig med løvverk
og skog. Glassklare sjøer er spredt overalt,
ekte fugleparadiser for den nordiske fugleverdenen av villender
og villsvane, hegre og vannhøne. Perlemor
sommerfugl og gullfink svever over vannblomster og
sumptorner. Om natten, skriket fra den store måkeuglen
klinger ut i den praktfulle skogen, et rop som så sjelden høres
hørt. Og Pommerns skog, hvor en gang for lenge siden
Bjørner og gamle europeiske bisoner, gauper og villkatter streifet
rundt, de igjen i dag på halvøya Darß-
Zignst, ikke langt fra Herman Görings landsted, er
den amerikanske bisonen.

Den siste istiden skapte Pommerns topografi. Den skapte den store
Østersjømorenen, det baltiske innlandet.
og i Øst-Pommern, den runde morenen. Dette
Topografien ga Pommern den prakten og den behageligheten vi i dag
føler som livsnerven for grensefolket og i grenseprovinsen ved havet.

Mangfoldet i Pommern-landet vender alltid tilbake med

Machine Translated by Google

vekt på den endeløse, ekspanderende sletten. I den sparsomme blandede eikeskogen bodde en gang nordboerne som arbeidet jorden med steinøkser og plog. De kolossale haugene stammer fra yngre steinalder, gravene til disse bøndenes slektninger. På slutten av bronsealderen er hele Pommern et dramatisk land. Ved hvert landemerke finner vi fortsatt, den dag i dag, rester av bosetninger. Fra
Denne gangen kommer det eldste hakekorsfunnet i
Pommern. Fra myrene ved Sophlenhof ble én funnet
den praktfulle bronsevasen med de fire virvlene på en flammende solskive. Forhistorien til viktige germanske stammer går tilbake til Pommern. Slavere filtrerte inn, men i
12. desember århundre tyske nybyggere returnerte i store mengder.
De bygde det niedersaksiske huset, det firkantede
gårdsplassen, Warkish-loftet og i Pyritzer
Welzacker, en sann gullgruve i landskapet, bygde de «Vorlauben-huset». Og i hver arkitekturtype fremsto det gamle pommerske bondehuset kunstnerisk og betryggende. Pommern er bondeland, og som sådan et integrert landskap i Riket. De fruktbare markene ligger som mørke hav under den vide himmelen, brutt av linjene i markenes furer. Ikke rart at en kontemplativ, ensom,
sterk og sta kreativ type utviklet her,
utholdende i alt den prøver, taus og lukket
sammen mot fremmede.

Det gjelder for de rå pomeranianerne, som man kan tenke seg forteller så mange historier i Riket? Det må være noen

Machine Translated by Google

sannheten i det, selv for middelalderens historiker,
Thomas Kontzow rapporterte om folket i
Pommern:

«de er mye mer høflige og fromme hvis de bruker penger»
en stund av slaverne, men likevel har de fortsatt
- både fra slaverne og fra de strenge himmelen under
som de bor i – mye røffhet i dem.»

Fredrik den stores ord er også velkjent,
som sa at hvis verden skulle gå under, så ville han
ville dra til Pommern fordi det ville ta 20 år
senere der… Men vi kan ikke benekte at statsmenn fra
Fredrik Wilhelm I til Fredrik Wilhelm III tok
samarbeidet mellom pomeranianerne på en svært seriøs måte i saker
av staten, der de tilbød så mange verdifulle politiske
styrker. Fredrik den store, hvis far Fredrik Wilhelm I allerede
var veldig glad i pomeranianerne på grunn av deres usedvanlige
pålitelighet, fant denne rosen å si om dem:

«Pomeranianerne har en rettlinjet, naiv ånd;
Pommern er den en gang provinsen for alt som frembringer
styrkene både for krig og for den andre regjeringen
grener; bare for diplomati foretrekker jeg å ikke bruke dem,
fordi man ofte må bruke bedrag mot bedrag.»

Og det hørtes rett og slett ømt ut da han i 1780
fortalte den pommerske delegasjonen om å be om hjelp:

«Jeg er veldig glad for å kunne hjelpe dere pomeranianere, fordi jeg
Elsker pomeranianere som brødrene mine. Man kan ikke elske

Machine Translated by Google

dem mer enn jeg elsker dem, fordi de er gode mennesker som alltid har stått ved min side for å forsvare fedrelandet, både på slagmarken så vel som på hjemmefronten. De har stått ved min side med sine eiendeler og deres blod. Jeg kan ikke være et menneske eller ha et menneskelig hjerte hvis jeg ikke skulle vise dem mitt takknemlighet nå.»

Pomeranianerne led svært store tap i Schlesiske kriger. Seksti pommerske hærførere kjempet og blødde for kongen sin, og det gjorde den enkle soldaten underverker. Den modige pomeranianen, og fremfor alt Pomeransk grenadier, var ordspråklig. Den gamle Generalfeltmarskalk von Schwerin sto med flagget i hånden foran Praha med regimentet sitt, og ledet det med en ung manns eleganse inntil han falt. Da general von Winterfelt falt, mistet Fredrik den store «mest en storslått skikkelse i den prøyssiske hæren.»

Det militære og strategiske talentet, ja, geniene fra Pommern er tallrike: Generalfeltmarskalk fra Wrangel, Albrecht Graf von Roon, general Georg von der Warwitz og general Baseler var pommerske. Kristian von Kleist, som fant en helts død i Kunersdorf, var soldat og poet. Mange store administratorer og organisatorer kom fra Pommern; blant dem generalpostmester Stephan, som er kjent den dag i dag. En spesiell og eksepsjonell skikkelse var Ernst Woritz Arndt, en av de store lederne for

Machine Translated by Google

folkelig opprør i frigjøringskrigene: poet, forsker, politiker.
Man hedrer forløperen for moderne flyging i Anklamer
Lillenthaler. De store legene
Virchow, Billroth og Schleich skapte hjørnesteinene
av moderne medisin. Pomeranianens ansikt
landskapet, følt med nordtysk strenghet, gjenspeiles i varmen
til dets kontemplative folk, og
speiler seg i kunsten til de store malerne fra
Den tyske romantikken, Phillip Otto Runge og Caspar
David Friedrich, som begge var pomeranianere.

Grenseområdet ved havet var helt fra begynnelsen av
begynnelsen på mange slag. I løpet av midten
i århundrer, ødela trettiårskrigen den til det punktet at
ikke-anerkjennelse og rev i stykker dens politiske enhet.
Pomeranianerne gjenoppbygde imidlertid fullstendig.
Middelalderen var også en flott periode for pomeranian
arkitektur, som vi skylder de massive, gotiske katedralene i
Stettin, Stargard, Stralsund, Greifswald og Kolberg. Selv
mange helt ukjente småbyer har rester av gamle porter og
murer. Disse firesidige tunge steinbygningene består av en
rund sjakt som stiger opp fra en lavere struktur, og gjenspeiler
den tapre pomeranianen.
Først i løpet av århundrer oppnådde Pommern enhet igjen,
etter å ha blitt oppløst av Westfalen-traktaten. En del av
Pommern sammen med Rügen ble ikke gjenforent før
Wienerkongressen i 1813.
Mange senere utviklinger forklares av den perioden.

Machine Translated by Google

Verdenskrigen, som gjorde det til et frontområde overfor Polen, begrenset eller forsinket igjen fremgangen. Men nettopp i de vanskelige årene med uorganisering og håpløshet, pomeranianen sta og
gjorde urokkelig sin plikt. Den nye perioden med sine kraftige impulser fant pomeranianerne, disse sta, utålmodige menneskene med utholdende styrke,
forberedt i deres ånd. Deres motvilje mot falskt glimt og deres styrke og tro slo lett rot i disse
gode tider: de var glade for å få lov til å jobbe og oppnå. Og på alle slagmarker gjennom alle tider, Pomeranian-soldat har vært æren for en soldat

mennesker.

Machine Translated by Google

Én ting er viktig i dag:

Fedrelandet.

Og offerets flamme

kaster hver mann til sitt.

- Hoelderlin